

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Nadzieja Surowiec
Sędziowie	SSA Jacek Dunikowski SSO del. Jerzy Szczurewski (spr.)
Protokolant	Anna Tkaczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku - Marka Żendziana upoważnionego przez Prokuratora Apelacyjnego do udziału w sprawie

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2013 roku

sprawy:

1. M. K. (1) oskarżonego z art. 258 § 3 kk, z art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks,

2. J. K. (1) oskarżonego z art. 258 § 3 kk, z art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 293 § 1 kk w zw. art. 12 kk, z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 191 § 2 kk,

3. K. K. (1) oskarżonego z art. 258 § 3 kk, art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, z art. 276 kk,

4. A. A. oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 293 § 1 kk w zw. art. 12 kk,

5. R. L. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 293 § 1 kk w zw. art. 12 kk, z art. 270 § 1 kk, z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

6. S. M. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, z art. 270 § 1 kk,

7. K. S. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, z art. 270 § 1 kk,

8. C. S. oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks,

9. K. S. (2) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks,

10. M. M. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks,

11. Z. F. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks,

12. M. M. (2) oskarżonego z art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks,

13. S. K. (1) oskarżonego z art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks,

14. A. W. oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks,

15. M. N. (1) oskarżonego z art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, z art. 263 § 2 kk,

16. K. K. (2) oskarżonego z art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks,

17. A. K. oskarżonego z art. 86 § 1 kks w zb. art. 63 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks,

18. J. M. (1) oskarżonego z art. 91 § 1 kks w zb. art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 27 lutego 2013 r. sygn. akt II K 219/10

I. Zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

1/ w stosunku do oskarżonego M. K. (1):

a) z opisu czynu przypisanego w **pkt 2a** eliminuje sformułowanie „czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów”, czyn przypisany kwalifikuje z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 54 § 1 kks, art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za podstawę skazania przyjmuje art. 19 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 38 § 2 kks,

b) z opisu czynu przypisanego w **pkt 2b** eliminuje sformułowanie „czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów”, czyn przypisany kwalifikuje z art. 54 § 1 kks, art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za podstawę skazania przyjmuje art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 i 5 kks i art. 38 § 2 kks,

2/ w stosunku do oskarżonego S. M. (1):

z opisu czynu przypisanego w **pkt 24** eliminuje sformułowanie „czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów”, czyn przypisany kwalifikuje z art. 54 § 1 kks, art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw.

z art. 6 § 2 kks i za podstawę skazania przyjmuje art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 i 5 kks i art. 38 § 2 kks,

3/ w stosunku do oskarżonego K. S. (1):

z opisu czynu przypisanego w **pkt 28** eliminuje sformułowanie „czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów”, czyn przypisany kwalifikuje z art. 54 § 1 kks, art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za podstawę skazania przyjmuje art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 i 5 kks i art. 38 § 2 kks,

4/ w stosunku do oskarżonego C. S.:

z opisu czynu przypisanego w **pkt 35** eliminuje sformułowanie „czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów”, czyn przypisany kwalifikuje z art. 54 § 2 kks, art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za podstawę skazania przyjmuje art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 5 kks i art. 38 § 1 pkt 3 kks,

5/ w stosunku do oskarżonego K. S. (2):

z opisu czynu przypisanego w **pkt 43** eliminuje sformułowanie „czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów”, czyn przypisany kwalifikuje z art. 54 § 1 kks, art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za podstawę skazania przyjmuje art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 i 5 kks i art. 38 § 2 kks,

6/ w stosunku do oskarżonego M. M. (2):

a) z opisu czynu przypisanego w **pkt 67a** eliminuje sformułowanie „czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów” i stosując art. 2 § 2 kks czyn przypisany kwalifikuje z art. 54 § 2 kks, art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w brzmieniu ustawy z dnia 10.09.1999r. /Dz.U. 1999.83.931/ i za podstawę skazania przyjmuje art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 38 § 1 pkt 3 kks,

b) z opisu czynu przypisanego w **pkt 67b** eliminuje sformułowanie „czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów”, czyn przypisany kwalifikuje z art. 54 § 2 kks, art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za podstawę skazania przyjmuje art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 38 § 1 pkt 3 kks,

7/ w stosunku do oskarżonego S. K. (1):

a) uchyla orzeczoną w **pkt 71** karę łączną pozbawienia wolności i grzywny,

b) z opisu czynu przypisanego w **pkt 70a** eliminuje sformułowanie „czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów” i stosując art. 2 § 2 kks czyn przypisany kwalifikuje z art. 54 § 2 kks, art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w brzmieniu ustawy z dnia 10.09.1999r. /Dz.U. 1999.83.931/ i przyjmując za podstawę skazania art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierza oskarżonemu karę 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 60 /sześćdziesięciu/ stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 /pięćdziesięciu/ złotych,

c) z opisu czynu przypisanego w **pkt 70b** eliminuje sformułowanie „czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów”, czyn przypisany kwalifikuje z art. 54 § 1 kks, art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za podstawę skazania przyjmuje art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 38 § 1 pkt 3 kks,

d) na podstawie art. 39 § 1 kks i art. 86 § 2 kk w zw. z art. 20 § 2 kks wymierza oskarżonemu karę łączną 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 180 /stu osiemdziesięciu/ stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 /pięćdziesięciu/ złotych,

8/ w stosunku do oskarżonego M. N. (1):

a) uchyla orzeczoną w **pkt 84** karę łączną i rozstrzygnięcie z **pkt 85**,

b) uchyla rozstrzygnięcie z **pkt 83** i w zakresie czynu zarzuczonego w pkt LXV na podstawie art. 1 § 2 kk w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 kpk postępowanie karne w stosunku do oskarżonego umarza i kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa,

c) z opisu czynu przypisanego w **pkt 82** eliminuje sformułowanie „czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów”, czyn przypisany kwalifikuje z art. 54 § 2 kks, art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i przyjmując za podstawę skazania art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierza oskarżonemu karę 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 80 /osiemdziesięciu/ stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 /pięćdziesięciu/ złotych,

d) na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres lat 2 /dwóch/,

9/ w stosunku do oskarżonego K. K. (2):

z opisu czynu przypisanego w **pkt 88** eliminuje sformułowanie „czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów” i stosując art. 2 § 2 kks czyn przypisany kwalifikuje z art. 54 § 1 kks, art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w brzmieniu ustawy z dnia 10.09.1999r. /Dz.U. 1999.83.931/ i za podstawę skazania przyjmuje art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 38 § 1 pkt 3 kks,

10/ w stosunku do oskarżonego J. M. (1):

w opisie czynu przypisanego w **pkt 94** ilość papierosów nabytych z pominięciem przepisów podatkowych i celnych ustala na nie mniejszą niż 1.039.043 paczek,

II. W pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. A. tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego S. M. (1) w postępowaniu odwoławczym kwotę 738 /siedemset trzydzieści osiem/ złotych w tym kwotę 138 /sto trzydzieści osiem/ złotych tytułem podatku VAT.

IV. Zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych:

a) M. K. (1) – 5400 zł.,

b) J. K. (1) – 16400 zł.,

c) K. K. (1) – 8400 zł.,

d) A. A. – 2700 zł.,

e) R. L. (1) – 2300 zł.,

f) S. M. (1) – 1500 zł.,

g) K. S. (1) – 1180 zł.,

- h) C. S. – 680 zł.,
- i) K. S. (2) – 980 zł.,
- j) M. M. (1) – 620 zł.,
- k) Z. F. (1) – 4300 zł.,
- l) M. M. (2) – 2180 zł.,
- m) A. W. – 1800 zł.,
- n) K. K. (2) – 3180 zł.,
- o) A. K. – 460 zł.,
- p) J. M. (1) – 8400 zł.

tytułem opłaty za II instancję zaś od oskarżonych:

- q) S. K. (1) – 1980 zł.,
- r) M. N. (1) – 860 zł.

tytułem opłaty za obie instancje i zwalnia wszystkich oskarżonych od pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

1. **M. K. (1)** został oskarżony o to, że:

I. w okresie od maja 2005 r. do 22 stycznia 2007 r. na terenie P., J., S., Ś. i innych miejscowości kierował założoną przez siebie zorganizowaną grupą przestępczą w skład której wchodził: Z. F. (1), T. K., A. W., J. N. i in., a której celem był przewóz przez terytorium Polski, skup, magazynowanie, a następnie przewóz oraz ułatwianie przewozu osobom wchodzącym w skład innej zorganizowanej grupy przestępczej – przez przejście graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 3 k.k.

II. w okresie od maja 2005 r. do 22 stycznia 2007 r. w P., J., S., Ś. i in. miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu ze Z. F. (1), T. K., A. W., J. N., K. K. (1), J. K. (1), S. K. (1), J. K. (2), A. A., R. L. (1), J. M. (1) i in. osobami oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował i której celem był przewóz przez terytorium Polski, skup, magazynowanie, a następnie przewóz przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...), (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – uczestniczył, w tym poprzez nabycie, przewóz, magazynowanie, pilotowanie i ułatwianie przejazdu przez granice RP w co najmniej 115 transportach papierosów w łącznej ilości co najmniej 34.500.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 7.762.000 zł, co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 2.161.546 zł, akcyzy w wysokości co najmniej 8.021.250 zł i cła w wysokości co najmniej 659.316 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

2. **J. K. (1)** został oskarżony o to, że:

III. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. na terenie D. i innych miejscowości wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) założył zorganizowaną grupę przestępczą w skład której wchodził: A. A., R. L. (1), J. M. (1), S. M. (1), K. S. (1), C. S., T. S. (1) i in., i następnie kierował jej działaniem, a której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.

IV. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. w D., Ś., G., O., W., O. i in. miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), A. A., R. L. (1), J. M. (1) i in. osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej którą kierował i której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...), (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – zorganizował i uczestniczył w co najmniej 200 transportach papierosów w tym w dniach: 08.08.06 r. w W., 19.10.06 r. w G., 20.09.07 r. w O., 02.01.07 r. w O., 24.01.07 r. Ś., 05.10.06 r. w C., 07.09.06 r. w M. w łącznej ilości co najmniej 90.562.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 20.376.450 zł. Co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 5.674.028 zł. Akcyzy w wysokości co najmniej 21.055.665 zł. i cła w wysokości co najmniej 1.730.695 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

V. w okresie poprzedzającym 18 marca 2007 r. w D., nabył uzyskany za pomocą czynu zabronionego program komputerowy w postaci systemu operacyjnego (...) wartości 1.490 zł. czym działał na szkodę producenta oprogramowania komputerowego firmy (...),

- to jest o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 293 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

VI. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. w D., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...), (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – kierował podrobieniem przez R. L. (1) łącznie co najmniej 20 kompletów dokumentacji celnej przewozowej i firmowej firmy (...) umożliwiającej przejazd transportów z przemycanymi papierosami oraz osobiście podrobił część dokumentacji przewozowej i firmowej umożliwiającej taki przejazd,

- to jest o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VII. w październiku 2006 r. w D. działając w celu wymuszenia na M. B. zwrotu pożyczki w wysokości 500 zł. groził pokrzywdzonemu, jak też stosował przemoc fizyczną wobec niego szarpiąc go za odzież oraz uderzając otwartą dłonią w twarz;

- to jest o czyn z art. 191 § 2 k.k.

3. **K. K. (1)** został oskarżony o to, że:

VIII. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. na terenie D. i innych miejscowości wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1) założył zorganizowaną grupę przestępczą w skład której wchodził: A. A., R. L. (1), J. M. (1), S. M. (1), K. S. (1), C. S., T. S. (1) i in., i następnie kierował jej działaniem, a której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 3 k.k.

IX. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. w D., Ś., G. O., W., O. i in. miejscowościach działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), A. A., R. L. (1), J. M. (1) i in. osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej którą kierował i której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...), (...) i in. Nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – zorganizował i uczestniczył w co najmniej 200 transportach papierosów w tym w dniach: 08.08.06 r. w W., 19.10.06 r. w G., 20.09.07 r. w O., 02.01.07 r. w O., 24.01.07 r. w Ś., 05.10.06 r. w C., 07.09.06 r. w M. w łącznej ilości co najmniej 90.562.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 20.376.450 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 5.674.028 zł. akcyzy w wysokości co najmniej 21.055.665 zł. i cła w wysokości co najmniej 1.730.695 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

- to jest o czyn z art. 91 § k.k.s w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

X. w dniu 18 marca 2007 r. w D. w samochodzie (...) o nr rej. (...) ukrywał zabezpieczone w toku przeprowadzonego przeszukania pojazdu dokumenty stwierdzające tożsamość M. B. w postaci dowodu osobistego o serii i nr (...) wydanego przez Burmistrza Miasta D. oraz paszportu o serii i nr (...) wydanego przez Wojewodę (...), którymi to dokumentami nie miał prawa rozporządzać;

- to jest o czyn z art. 276 k.k.

4. **A. A.** został oskarżony o to, że :

XI. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. na terenie D., Ś., S. i innych miejscowości wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), J. M. (1), R. L. (1), K. S. (1), C. S., T. S. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XII. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. w D., Ś., S. in. miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), J. M. (1) i in. osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – jako kierowca, pilot transportów i osoba biorąca udział w załadunku i rozładunku uczestniczył w co najmniej 44 transportach w tym w dniu 02.01.07 r. w O. papierosów w łącznej ilości co najmniej 26.368.920 sztuk papierosów, wartości co najmniej 3.030.507 zł. co do których nastąpiło

Polski, a następnie na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...), (...) nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – podrobił co najmniej 20 kompletów dokumentacji celnej i firmowej firmy „(...)” umożliwiającej przejazd transportów z przemycanymi papierosami;

- to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

6. **S. M. (1)** został oskarżony o to, że:

XIX. w okresie od grudnia 2006 r. do 18 marca 2007 r. na terenie D., G., W. i innych miejscowości wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), A. A., R. L. (1), K. S. (1), C. S., T. S. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XX. w okresie od grudnia 2005 r. do 18 marca 2007 r. w D., G., W. i in. miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), A. A., R. L. (1) i in. osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...), (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – jako kierowca i osoba biorąca udział w załadunku i rozładunku uczestniczył w co najmniej 20 transportach papierosów w tym w dniu: 08.08.06 r. w W. łącznej ilości co najmniej 6.480.260 sztuk papierosów, wartości co najmniej 1.470.065 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 407.488 zł. akcyzy w wysokości co najmniej 1.509.901 zł. i cła w wysokości co najmniej 125.111 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

XXI. w dniu 08 sierpnia 2006 r. w czasie kontroli drogowej w m. W. gm. M. użył jako autentycznych podrobionych dokumentów w postaci dokumentacji przewozowej CMR;

- to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k.

7. **K. S. (1)** został oskarżony o to, że:

XXII. w okresie od stycznia 2006 r. do 18 marca 2007 r. na terenie S., Ś. i innych miejscowości wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), A. A., R. L. (1), S. M. (1), C. S., T. S. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXIII. w okresie od stycznia 2006 r. do 18 marca 2007 r. w S., Ś. i in. miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), J. K. (1), A. A. i in. osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – w ten sposób, iż jako kierowca i osoba dokonująca rozładunku uczestniczył w co najmniej 13 transportach papierosów, w tym w dniu 24 stycznia 2007 r. przez

przejście graniczne w Ś., w ilości łącznej: co najmniej 5.000.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 1.167.500 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 298.519 zł. akcyzy w wysokości co najmniej 1.162.500 zł. i cła w wysokości co najmniej 71.052 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

XXIV. w dniu 24 stycznia 2007 r. na przejściu granicznym w Ś. użył jako autentycznych podrobionych dokumentów w postaci dokumentacji przewozowej CMR;

- to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k.

8. **A. J. (1)** został oskarżony o to, że:

XXV. w okresie od lipca 2006 r. do 18 marca 2007 r. na terenie D., W., Ś., S. i innych miejscowości wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), J. M. (1), A. A., R. L. (1), K. S. (1), C. S., T. S. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXVI. w okresie od lipca 2006 r. do 18 marca 2007 r. w D., W., Ś., S. i in. miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), J. M. (1) i in. osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...), (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – jako kierowca i osoba biorąca udział w załadunku i rozładunku uczestniczył w co najmniej 6 transportach, w tym w dniu 08.08.2006 r. w W. – papierosów w łącznej ilości co najmniej 5.982.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 1.345.950 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 357.149 zł. akcyzy w wysokości co najmniej 1.390.815 zł. i cła w wysokości co najmniej 85.007 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

9. **C. S.** został oskarżony o to, że:

XXVII. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. na terenie D., W., Ś., S. i innych miejscowości wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), J. M. (1), A. A., R. L. (1), K. S. (1), C. S., T. S. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXVIII. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. w S., D. i in. miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1) i in. osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki(...), (...), (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – w ten sposób, iż jako kierowca i osoba pilotująca przewóz,

uczestniczył w co najmniej 12 transportach papierosów, w ilości łącznej: co najmniej 4.800.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 1.080.000 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 300.737 zł. akcyzy w wysokości co najmniej 1.116.000 zł. i cła w wysokości co najmniej 91.731 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s

10. T. S. (1) został oskarżony o to, że:

XXIX. w okresie od stycznia 2006 r. do 18 marca 2007 r. na terenie S., D. i innych miejscowości wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), A. A., R. L. (1), K. S. (1), S. M. (1), C. S. i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXX. w okresie od stycznia 2006 r. do 18 marca 2007 r. w S., D. i in. miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1) i in. osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...). (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – w ten sposób, iż jako kierowca i osoba pilotująca przewóz, uczestniczył w co najmniej 6 transportach papierosów, w ilości łącznej: co najmniej 2.400.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 540.000 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 150.369 zł. akcyzy w wysokości co najmniej 558.000 zł i cła w wysokości co najmniej 45.866 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

11. D. L. (1) został oskarżony o to, że:

XXXI. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. w D. i innych miejscowościach wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), A. A., R. L. (1), K. S. (1), S. M. (1), T. S. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXXII. w dniu 02 stycznia 2007 r. w O. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. S. (2) i innymi osobami w celu przewozu przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – uczestniczył w załadunku celem wskazanego przewozu – papierosów (...) w ilości 28.446 paczek o wartości co najmniej 128.007 zł. których ilość i wartość wskazywały, iż przeznaczeniem ich było wprowadzenie do obrotu – przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie cła w wysokości 26.216 zł podatku akcyzowego w wysokości 132.274 zł. i podatku VAT w wysokości 5.766 zł.;

- to jest czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

12. **K. S. (2)** został oskarżony o to, że:

XXXIII. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. w D. i innych miejscowościach wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), A. A., R. L. (1), K. S. (1), S. M. (1), T. S. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXXIV. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1) i innymi osobami wziął udział w przewozie przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...), (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – w ten sposób, iż uczestniczył w tym celu w załadunku co najmniej 9 transportów papierosów w łącznej ilości co najmniej 256.014 paczek o wartości co najmniej 1.152.063 zł których ilość i wartość wskazywały, iż przeznaczeniem ich było wprowadzenie do obrotu – przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie cła w wysokości 97.851 zł., podatku akcyzowego w wysokości co najmniej 1.190.456 zł i podatku VAT w wysokości co najmniej 320.804 zł. czyniąc sobie jednocześnie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

13. **D. A. (1)** został oskarżony o to, że:

XXXV. w okresie od grudnia 2005 r. do października 2006 r. na terenie S. i innych miejscowości wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), A. A., R. L. (1), K. S. (1), S. M. (1), T. S. (1), E. H. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXXVI. w okresie od grudnia 2005 r. do października 2006 r. w S. i in. miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), S. M. (1), E. H. (1) i in. osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...), (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – w ten sposób, iż jako kierowca i osoba dokonująca rozładunku uczestniczył w co najmniej 20 transportach papierosów w ilości łącznej: co najmniej 6.000.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 1.350.500 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 375.921 zł. podatku akcyzowego w wysokości co najmniej 1.395.000 zł. i cła w wysokości co najmniej 114.664 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § k.k.s. w zb. z art. 65 § k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

14. **E. H. (1)** został oskarżony o to, że:

XXXVII. w okresie od grudnia 2005 r. do października 2006 r. na terenie S., Ś. i innych miejscowości wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), A. A., R. L. (1), K. S. (1), S. M. (1), T. S. (1), D. A. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXXVIII. w okresie od grudnia 2005 r. do października 2006 r. w S., Ś. i in. miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), D. A. (1) i in. osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...) (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosją – w ten sposób, iż jako kierowca i osoba dokonująca rozładunku uczestniczył w co najmniej 15 transportach papierosów w ilości łącznej: co najmniej 4.500.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 1.012.500 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 281.941 zł. podatku akcyzowego w wysokości co najmniej 1.046.250 zł. i cła w wysokości co najmniej 85.997 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

15. **A. J. (2)** został oskarżony o to, że:

XXXIX. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. w miejscowości D. wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), J. M. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską – przekazując swoje środki pieniężne na prowadzenie wskazanej działalności przestępczej,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XL. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej udzielił pomocy J. K. (1), K. K. (1) i innym osobom w przewozie przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji nieustalonej ilości papierosów marki (...) nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji poprzez finansowanie wskazanej działalności i przekazanie w/wymienionym w tym celu środków pieniężnych w wysokości co najmniej 500.000 zł. i uzyskując korzyść majątkową w wysokości co najmniej 50.000 zł. przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie cła, podatku akcyzowego i podatku VAT w nieustalonej wysokości – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

- to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

XLI. w okresie od sierpnia 2006 r. do grudnia 2006 r. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z in. osobami przewiózł przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji w ramach co najmniej 7 transportów – papierosy (...) nie posiadające polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzące z

wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – celem dalszej dystrybucji w ilości co najmniej 1.400.000 sztuk papierosów wartości szacunkowej co najmniej 315.000 zł. przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie cła w kwocie co najmniej 19.894 zł. podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 325.500 zł. i podatku VAT w kwocie co najmniej 83.585 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

16. **M. M. (1)** został oskarżony o to, że:

XLII. w okresie od czerwca 2006 r. do 18 marca 2007 r. na terenie D., G., W. i in. miejscowości wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), A. A., R. L. (1), K. S. (1), S. M. (1), T. S. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XLIII. w okresie od czerwca 2006 r. do 18 marca 2007 r. na terenie D., G., W. i in. miejscowości na terytorium RP oraz Republiki Federalnej Niemiec, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), S. M. (1) i innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...), (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – w ten sposób, iż co najmniej 7 – krotnie dokonał przewozu papierosów w ilości co najmniej 174.013 paczek papierosów m-ki (...), (...), (...) i in. wartości szacunkowej co najmniej 743.796 zł. przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie cła w kwocie co najmniej 49.456 zł. podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 809.160 zł. i podatku VAT w kwocie co najmniej 207.785 zł. których ilości i wartości wskazywały, iż przeznaczeniem było wprowadzenie ich do obrotu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art., 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

17. **T. D. (1)** został oskarżony o to, że:

XLIV. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. w D. i innych miejscowościach wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), A. A., R. L. (1), K. S. (1), S. M. (1), T. S. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 259 § 1 k.k.

XLV. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1) i innymi osobami wziął udział w przewozie przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – w ten sposób, iż uczestniczył w co najmniej 3 transportach papierosów (...) i in. w łącznej ilości co najmniej 1.800.000 sztuk papierosów o wartości co najmniej 405.000 zł. których ilość i wartość wskazywały, iż przeznaczeniem ich było wprowadzenie do obrotu – przez co naraził Skarb Państwa na

uszczipienie cła w wysokości co najmniej 18.244 zł., podatku akcyzowego w wysokości co najmniej 418.500 zł. i podatku VAT w wysokości co najmniej 103.052 zł. – czyniąc sobie jednocześnie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

XLVI. w 2006 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie dopełniając ciężącego na nim obowiązku celnego wprowadził na polski obszar zza wschodniej granicy RP w tym z terytorium Rosji, bez zgłoszenia organowi celnemu co najmniej 800.000 sztuk papierosów marki (...) wartości szacunkowej 180.000 zł. a następnie dostarczył je J. K. (1) celem ich dalszej dystrybucji na terytorium Niemiec – przez co naraził Skarb Państwa na uszczipienie cła w kwocie co najmniej 11.369 zł. podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 186.000 zł. i podatku VAT w kwocie co najmniej 47.763 zł.

- to jest o czyn z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

18. **J. J. (2)** został oskarżony o to, że:

XLVII. w okresie od lutego 2006 r. do września 2006 r. na terenie D. i innych miejscowości wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XLVIII. w okresie od lutego 2006 r. do września 2006 r. w D., Ś., S. i in. miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1) i in. osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...), (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – min. jako pilot transportów i osoba organizująca zbyt uczestniczył w co najmniej 5 transportach papierosów w łącznej ilości co najmniej 1.500.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 337.500 zł. co do których nastąpiło uszczipienie podatku VAT w wysokości co najmniej 89.556 zł. podatku akcyzowego w wysokości co najmniej 348.750 zł. i cła w wysokości co najmniej 21.315 zł. – czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

XLIX. w okresie od marca 2006 r. do sierpnia 2006 r. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, nie dopełniając ciężącego na nim obowiązku celnego wprowadził na polski obszar zza wschodniej granicy RP w tym z terytorium Rosji, bez zgłoszenia organowi celnemu co najmniej 20 transportów papierosów marki (...), (...), (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w łącznej ilości co najmniej 600.000 zł. paczek i wartości szacunkowej 2.700.000 zł. a następnie dostarczył je J. K. (1) celem ich dalszej dystrybucji na terytorium Niemiec – przez co naraził Skarb Państwa na uszczipienie cła w kwocie co najmniej 170.525 zł. podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 2.790.000 zł. i podatku VAT w kwocie co najmniej 716.446 zł. – czyniąc sobie jednocześnie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

- to jest o czyn z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

L. w okresie czerwiec – lipiec 2006 r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił pomocy J. K. (1) w nabyciu celem dalszej dystrybucji na terytorium Niemiec – 10.000 paczek papierosów marki (...) i (...) wartości szacunkowej 45.000 zł., nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy i pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – w ten sposób, iż w tym celu skontaktował go z dostawcą wskazanych papierosów, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie cła w kwocie co najmniej 2.842 zł. podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 46.500 zł. i podatku VAT w kwocie co najmniej 11.941 zł.;

- to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1,2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

19. **Z. F. (1)** został oskarżony o to, że:

LI. w okresie od maja 2005 r. do 22 stycznia 2007 r. na terenie P., J., S., Ś. i innych miejscowości wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład której wchodził: M. K. (1), T. K., A. W., J. N. i in., a której celem był przewóz przez terytorium Polski, skup, magazynowanie, a następnie przewóz oraz ułatwianie przewozu osobom wchodzącym w skład innej zorganizowanej grupy przestępczej – przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

LII. w okresie od maja 2005 r. do 22 stycznia 2007 r. w P., J., S., Ś. i in. miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), T. K., A. W., J. N., K. K. (1), J. K. (1), S. K. (1), J. G. (1), A. A., R. L. (1), J. M. (1) i in. osobami oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, skup, magazynowanie, a następnie przewóz przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki J. (...), LM, (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – uczestniczył w tym poprzez przewóz, magazynowanie, pilotowanie i ułatwianie przejazdu przez granice RP w co najmniej 79 transportach papierosów w łącznej ilości co najmniej 21.700.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 4.882.500 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 1.359.581 zł. podatku akcyzowego w wysokości co najmniej 5.045.250 zł. i cła w wysokości co najmniej 414.700 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

20. **M. M. (2)** został oskarżony o to, że:

LIII. w okresie od czerwca 2005 r. do stycznia 2007 r. na terenie miejscowości: L., P., J. i in. wspólnie i w porozumieniu ze S. K. (1), J. G. (1), M. N. (1), M. K. (1), Z. F. (1), A. W. i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, skup, magazynowanie, a następnie przewóz oraz ułatwianie przewozu osobom wchodzącym w skład innej zorganizowanej grupy przestępczej – przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

LIV. w okresie od czerwca 2005 r. do stycznia 2007 r. w miejscowości: L., P., J., B. k/G. i in. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej – wspólnie i w porozumieniu z J. G. (1), S. K. (1) i in. osobami wziął udział w przewozie przez terytorium Polski do miejscowości P., J., B. k/G. i in. celem następnie przewozu przez zachodnie

przejścia graniczne RP na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...), (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – w ten sposób, iż uczestniczył w co najmniej 74 transportach papierosów, w ilości łącznej: co najmniej 22.200.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 4.995.000 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 1.390.908 zł. podatku akcyzowego w wysokości co najmniej 5.161.500 zł. i cła w wysokości co najmniej 424.255 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

21. **S. K. (1)** został oskarżony o to, że:

LV. w okresie od czerwca 2005 r. do 22 stycznia 2007 r. na terenie miejscowości L., P., J. i in. wspólnie i w porozumieniu z M. M. (2), J. G. (1), M. N. (1), M. K. (1), Z. F. (1), A. W. i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, skup, magazynowanie, a następnie przewóz oraz ułatwianie przewozu osobom wchodzącym w skład innej zorganizowanej grupy przestępczej – przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

LVI. w okresie od czerwca 2005 r. do 22 stycznia 2007 r. w m. L. i in. miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej – wspólnie i w porozumieniu z J. G. (1), M. M. (2) i in. osobami wziął udział w przewozie przez terytorium Polski do miejscowości P., J., B. k/G. celem następnie przewozu przez zachodnie przejścia graniczne RP na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...) i (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – w ten sposób, iż jako kierowca i osoba pilotująca przewóz, uczestniczył w co najmniej 65 transportach papierosów, w ilości łącznej: co najmniej 14.960.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 3.366.000 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 937.297 zł. podatku akcyzowego w wysokości co najmniej 3.478.200 zł. i cła w wysokości co najmniej 285.895 zł. czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

22. **J. G. (1)** został oskarżony o to, że:

LVII. w okresie od czerwca 2005 r. do 22 stycznia 2007 r. na terenie miejscowości L., P., J. i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

LVIII. w okresie od czerwca 2005 r. do 22 stycznia 2007 r. w m. L. i in. miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej – wspólnie i w porozumieniu ze S. K. (1), M. M. (2) i in. osobami wziął udział w przewozie przez terytorium Polski do miejscowości P., J., B. k/G. celem następnie przewozu przedzachodnie przejścia graniczne RP na

terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...) i (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – w ten sposób, iż jako kierowca i osoba pilotująca przewóz, uczestniczył w co najmniej 45 transportach papierosów, w ilości łącznej: co najmniej 4.500.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 1.012.500 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 281.941 zł. podatku akcyzowego w wysokości co najmniej 1.046.250 zł. i cła w wysokości co najmniej 85.997 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

23. **A. W.** został oskarżony o to, że:

LIX. w okresie od maja 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. na terenie miejscowości: P., J. i in. wspólnie i w porozumieniu z M. M. (2), J. G. (1), M. N. (1), M. K. (1), Z. F. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, skup, magazynowanie, a następnie przewóz oraz ułatwianie przewozu osobom wchodzącym w skład innej zorganizowanej grupy przestępczej – przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

LX. w okresie od maja 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. w miejscowości: P., J. i in. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej – wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), Z. F. (1), T. K. i in. osobami wziął udział w przewozie przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne znajdujące się na zachodniej granicy RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji marki (...), (...) i (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – w ten sposób, iż brał udział w pilotowaniu i składowaniu w m. P., J. i in. papierosów pochodzących z co najmniej 57 transportów, w ilości łącznej: co najmniej 17.100.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 3.847.500 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 1.020.936 zł. podatku akcyzowego w wysokości co najmniej 3.975.750 zł. i cła w wysokości co najmniej 242.998 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

24. **T. K.** został oskarżony o to, że:

LXI. w okresie od maja 2005 r. do 22 stycznia 2007 r. na terenie miejscowości: P., J. i in. wspólnie i w porozumieniu z M. M. (2), J. G. (1), M. N. (1), M. K. (1), Z. F. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, skup, magazynowanie, a następnie przewóz oraz ułatwianie przewozu osobom wchodzącym w skład innej zorganizowanej grupy przestępczej – przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

LXII. w okresie od maja 2005 r. do 22 stycznia 2007 r. w miejscowości: P., J. i in. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej – wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), Z. F. (1), i in. osobami wziął udział w przewozie przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne znajdujące się na zachodniej granicy RP docelowo

na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...) i (...) i in. nie posiadających polskich znaków akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – w ten sposób, iż brał udział w 20 transportach na terytorium Niemiec papierosów w łącznej ilości 4.000.000 sztuk oraz w pilotowaniu i składowaniu w. m. P., J. i in. papierosów pochodzących z co najmniej 57 transportów w ilości łącznej co najmniej 17.100.000 sztuk papierosów o łącznej wartości wszystkich papierosów co najmniej 4.747.500 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 1.321.989 zł. podatku akcyzowego w wysokości co najmniej 4.905.750 zł. i cła w wysokości co najmniej 403.233 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

25. **M. N. (1)** został oskarżony o to, że:

LXIII. w okresie od maja 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. na terenie miejscowości: P., J. i in. wspólnie i w porozumieniu z M. M. (2), J. G. (1), M. K. (1), Z. F. (1) i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, skup, magazynowanie, a następnie przewóz oraz ułatwianie przewozu osobom wchodzącym w skład innej zorganizowanej grupy przestępczej – przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

LXIV. w okresie od maja 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. w miejscowości: P., J. i in. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej – wspólnie i w porozumieniu z J. G. (1), S. K. (1) i in. osobami wziął udział w przewozie przez terytorium Polski do miejscowości P. i J. i in. celem następnie przewozu przez zachodnie przejścia graniczne RP na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...) i (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – w ten sposób, iż jako osoba pilotująca przewóz, uczestniczył w co najmniej 25 transportach papierosów, w ilości łącznej: co najmniej 7.500.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 1.687.500 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 447.779 zł. podatku akcyzowego w wysokości co najmniej 1.743.750 zł. i cła w wysokości co najmniej 106.578 zł. – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

LXV. w dniu 06 lutego 2007 r. w swoim mieszkaniu w miejscowości Ł. (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia 5 sztuk amunicji kaliber 7, 62 mm;

- to jest o czyn z art. 263 § 2 k.k.

26. **J. N.** został oskarżony o to, że:

LXVI. w okresie od maja 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. na terenie L. i innych miejscowości wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), Z. F. (1), A. W. i in. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, skup, magazynowanie, a następnie przewóz oraz ułatwianie przewozu osobom wchodzącym w skład innej zorganizowanej grupy przestępczej – przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską,

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

LXVII. w okresie od maja 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), Z. F. (1) i innymi osobami, wziął udział w przewozie przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne znajdujące się na zachodniej granicy RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki (...), (...) i (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – w ten sposób, iż brał udział w pilotowaniu i składowaniu w m. L. papierosów pochodzących z co najmniej 3 transportów w łącznej ich ilości co najmniej 44.040 paczek wartości szacunkowej co najmniej 198.180 zł. przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie cła w kwocie co najmniej 12.516 zł, podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 204.786 zł i podatku VAT w kwocie co najmniej 52.587 zł. których ilości i wartości wskazywały, iż przeznaczeniem było wprowadzenie ich do obrotu – czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

27. **K. K. (2)** został oskarżony o to, że:

LXVIII. w okresie od maja 2005 r. do października 2005 r. w miejscowości (...) k/G. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z M. M. (2), S. K. (1), J. G. (1) oraz z innymi osobami, po nabyciu, składował w celu dokonania przewozu przez przejścia graniczne znajdujące się na zachodniej granicy RP na terytorium Niemiec papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – dostarczonych mu w ilości co najmniej 18 transportów w ilości łącznej: co najmniej 5.400.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 1.215.000 zł. co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 338.329 zł. podatku akcyzowego w wysokości co najmniej 1.255.500 zł. i cła w wysokości co najmniej 103.197 zł. a następnie dokonał przewozu tych papierosów na terytorium Niemiec celem wprowadzenia ich do obrotu – czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

28. **A. K.** został oskarżony o to, że:

LXIX. w okresie od listopada 2005 r. do marca 2006 r. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie dopełniając ciążącego na nim obowiązku celnego wprowadził na polski obszar z za wschodniej granicy RP w tym z terytorium Rosji, bez zgłaszania organowi celnemu co najmniej 15 transportów papierosów marki (...), (...) w łącznej ilości co najmniej 105.000 paczek i wartości szacunkowej 472.500 zł. a następnie dostarczył je J. K. (1) celem ich dalszej dystrybucji na terytorium Niemiec – przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie cła w kwocie co najmniej 40.132 zł. podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 488.250 zł. i podatku VAT w kwocie co najmniej 131.572 zł. – czyniąc sobie jednocześnie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

29. **J. H.** został oskarżony o to, że:

LXX. w 2006 r. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej trzykrotnie nabył od J. K. (1) łącznie co najmniej 30.000 papierosów marki (...) nie posiadających

polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu z za wschodniej granicy RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji wartości szacunkowej co najmniej 135.000 zł. których ilość i wartość wskazywały, iż przeznaczeniem ich było wprowadzenie do obrotu – przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie cła w wysokości co najmniej 426 zł., podatku akcyzowego w wysokości co najmniej 6.975 zł. i podatku VAT w wysokości co najmniej 1.791 zł;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

30. **P. D. (1)** został oskarżony o to, że:

LXXI. w okresie od maja 2005 r. do sierpnia 2006 r. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z P. D. (2), nie dopełniając ciężącego na nim obowiązku celnego wprowadził na polski obszar z za wschodniej granicy RP w tym z terytorium Rosji, bez zgłoszenia organowi celnemu co najmniej 20 transportów papierosów marki (...), (...) (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w łącznej ilości co najmniej 200.000 paczek i wartości szacunkowej 900.000 zł. a następnie dostarczył je J. K. (1) celem ich dalszej dystrybucji na terytorium Niemiec – przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie cła w kwocie co najmniej 76.443 zł. podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 465.000 zł. i podatku VAT w kwocie co najmniej 930.000 zł. i podatku VAT w kwocie co najmniej 250.614 zł. – czyniąc sobie jednocześnie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

31. **P. D. (2)** został oskarżony o to, że:

LXXII. w okresie od maja 2005 r. do sierpnia 2006 r. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z P. D. (1), nie dopełniając ciężącego na nim obowiązku celnego wprowadził na polski obszar z za wschodniej granicy RP w tym z terytorium Rosji, bez zgłoszenia organowi celnemu co najmniej 20 transportów papierosów marki (...), (...) (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w łącznej ilości co najmniej 200.000 paczek i wartości szacunkowej 900.000 zł. a następnie dostarczył je J. K. (1) celem ich dalszej dystrybucji na terytorium Niemiec – przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie cła w kwocie co najmniej 76.443 zł. podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 465.000 zł. i podatku VAT w kwocie co najmniej 930.000 zł. i podatku VAT w kwocie co najmniej 250.614 zł. – czyniąc sobie jednocześnie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

32. **J. M. (1)** został oskarżony o to, że:

LXXIII. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. w miejscowości H. na terytorium Republiki Federalnej Niemiec oraz D. i innych miejscowości RP wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), J. K. (1), A. A., R. L. (1), K. S. (1), C. S. i innymi osobami wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie przez przejścia graniczne RP docelowo na terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z wcześniejszego ich przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską;

- to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

LXXIV. w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. w miejscowości H. na terytorium Republiki Federalnej Niemiec oraz D. i innych miejscowości RP, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), J. K. (1), A. A., R. L. (1), C. S., M. K. (1), Z.

F. (1), T. K., A. J. (2) i in. osobami oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, której celem był przewóz przez terytorium Polski, a następnie terytorium Niemiec celem dalszej dystrybucji papierosów marki J. (...), LM, (...) i in. nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy, pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym z Rosji – uczestniczył w zorganizowanych transportach w tym poprzez ich przewóz, odbiór i dystrybucję na terytorium Niemiec, w szczególności przechowywania, nabycie, użyczenie środków transportu i pomoc w zbyciu – papierosów pochodzących z co najmniej 158 transportów w łącznej ilości co najmniej 71.100.000 sztuk papierosów, wartości co najmniej 15.997.500 zł, co do których nastąpiło uszczuplenie podatku VAT w wysokości co najmniej 4.070.537 zł, akcyzy w wysokości co najmniej 16.530.750 zł i cła w wysokości co najmniej 720.617 zł. – czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu;

- to jest o czyn z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 27 lutego 2013r. w sprawie II K 219/10:

1. oskarżonego M. K. (1) w ramach zarzuconego mu w pkt I czynu uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. na terenie J., Polnego i innych miejscowości założył a następnie kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził Z. F. (1), T. K. i A. W. mającą na celu popełnienie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez granicę i zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych na terytorium Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2. oskarżonego M. K. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt II czynu uznał za winnego tego, że:

a) w okresie od maja 2005 r. do 22 stycznia 2007 r. w Ś. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów, poprzez ułatwianie przejazdu przez granicę RP pomógł J. K. (1) i K. K. (1) oraz innym osobom wchodzącym w skład kierowanej przez nich grupy przestępczej w przewozie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości co najmniej 327.500 paczek, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 2.681.644 zł, podatku VAT w kwocie 680.802 zł oraz należności celnej w kwocie 150.912 zł, to jest czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. i art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 100 (stu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przepadku korzyści majątkowej w wysokości 33.000 (trzydzieści trzy tysiące) zł;

b) w okresie od czerwca 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. w P., J. i innych miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu ze Z. F. (1), A. W. i T. K., kierując zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez granicę i zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych na terytorium Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów nabył, przechowywał, przewoził i zbywał na terenie Niemiec papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezione z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości nie mniejszej niż 385.500 paczek, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 3.156.561 zł, podatku VAT w kwocie 801.372 zł oraz należności celnej w kwocie 177.638 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. i art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 100 (stu) złotych;

3. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. i art. 86 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu M. K. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 100 (stu) złotych;

4. oskarżonego J. K. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt III czynu uznał za winnego tego, że w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. na terenie D. i innych miejscowości wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) założył a następnie kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził A. A., R. L. (1), S. M. (1), K. S. (1), A. J., C. S., T. S. (1), K. S. (2), D. A. (1), E. H. (1), M. M. (1) mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

5. oskarżonego J. K. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt IV czynu uznał za winnego tego, że w okresie od listopada 2005 r. do 18 marca 2007 r. w D., O. i innych miejscowościach w Polsce i na terenie Niemiec, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, kierując wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów nabywał, przechowywał, przewoził i zbywał na terenie Polski i Niemiec papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezione z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości nie mniejszej niż 1.245.361 paczek, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 10.197.296 zł, podatku VAT w kwocie 2.588.838 zł oraz należności celnej w kwocie 573.862 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. i art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 200 (dwustu) złotych;

6. oskarżonego J. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt V czynu i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 293 § 1 k.k. skazał go a na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

7. oskarżonego J. K. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt VI czynu uznał za winnego tego, że w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. w D. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, kierując zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy co najmniej trzynastą razy polecił R. L. (1) podrobienie dokumentacji przewozowej formy (...) oraz nieustaloną ilość razy sam podrobił taką dokumentację w celu użycia jej za autentyczną, to jest czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. za to na podstawie powołanych przepisów skazał go a na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

8. oskarżonego J. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt VII czynu i za to na podstawie art. 191 § 2 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

9. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu J. K. (1) karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

10. oskarżonego K. K. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt VIII czynu uznał za winnego tego, że w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. na terenie D. i innych miejscowości wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1) założył a następnie

kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził A. A., R. L. (1), S. M. (1), K. S. (1), A. J., C. S., T. S. (1), K. S. (2), D. A. (1), E. H. (1), M. M. (1) mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

11. oskarżonego K. K. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt IX czynu uznał za winnego tego, że w okresie od listopada 2005 r. do 18 marca 2007 r. w D., O. i innych miejscowościach w Polsce i na terenie Niemiec, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, kierując wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1) zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów nabywał, przechowywał, przewoził i zbywał na terenie Polski i Niemiec papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezione z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości nie mniejszej niż 1.245.361 paczek, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 10.197.296 zł, podatku VAT w kwocie 2,588,838 zł oraz należności celnej w kwocie 573.862 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. i art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 100 (stu) złotych;

12. oskarżonego K. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt X czynu i za to na podstawie art. 276 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

13. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu K. K. (1) karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

14. oskarżonego A. A. w ramach zarzucanego mu w pkt XI czynu uznał za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2006 r. do 18 marca 2007 r. na terenie D. i innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. i K. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

15. oskarżonego A. A. w ramach zarzucanego mu w pkt XII czynu uznał za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2006 r. do 18 marca 2007 r. w D., O. i innych miejscowościach w Polsce i na terenie Niemiec, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), K. S. (1) i innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów nabywał oraz jako kierowca, pilot i osoba biorąca udział w załadunku przewoził i pomagał w zbyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przewiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości nie mniejszej niż 287.805 paczek, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 2.356.612 zł, podatku VAT w kwocie 508.285 zł oraz należności celnej w kwocie 132.621 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. i art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 100 (stu) złotych;

16. oskarżonego A. A. uniewinnił od dokonania zarzucanego mu w pkt XIII czynu;

17. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu A. A. karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

18. oskarżonego R. L. (1) w ramach zarzucanego mu pkt XIV czynu uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2006 r. do 18 marca 2007 r. na terenie D. i innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. i K. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu na terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

19. oskarżonego R. L. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XV czynu uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2006 r. do 18 marca 2007 r. w D., O. i innych miejscowościach w Polsce i na terenie Niemiec działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), A. J. (1) i innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawiania ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów jako kierowca, pilot oraz osoba biorąca udział w załadunku przewoził i pomagał w zbyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przewiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości nie mniejszej niż 522.846 paczek przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 4.281.181 zł, podatku VAT w kwocie 1.086.885 zł oraz należności celnej w kwocie 240.928 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 i art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przypadku korzyści majątkowej w wysokości 37.100 (trzydzieści siedem tysięcy sto) zł;

20. oskarżonego R. L. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XVI czynu uznał za winnego tego, że w okresie poprzedzającym 18 marca 2007 r. w D. nabył uzyskany za pomocą czynu zabronionego program komputerowy (...) o wartości 1490 zł, czym działał na szkodę producenta firmy (...)to jest czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 293 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów skazał go a na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

21. oskarżonego R. L. (1) w ramach zarzucanych mu w pkt XVII i XVIII czynów uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2006 r. do 18 marca 2007 r. w D. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej co najmniej trzynastą razy w celu użycia za autentyczną podrobił dokumentację przewozową firmy (...) a w dniu 8 sierpnia 2006 r. w czasie kontroli drogowej w miejscowości W. użył jako autentycznych podrobionych dokumentów przewozowych CMR, to jest czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów skazał go a na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

22. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu R. L. (1) karę łączną w wymiarze 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

23. oskarżonego S. M. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XIX czynu uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2005 r. do 18 marca 2007 r. na terenie D. i innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. i K. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium

Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

24. oskarżonego S. M. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XX czynu uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2005 r. do października 2006 r. w D., S., G. i innych miejscowościach działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), M. M. (1), D. A. (1) i innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów jako kierowca i osoba dokonująca załadunku przewoził i pomagał w zbyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości 369.013 paczek przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 3.021.561 zł, podatku VAT w kwocie 767.099 zł oraz należności celnej w kwocie 170.041 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. i art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przepadku korzyści majątkowej w wysokości 11.500 (jedenaście tysięcy pięćset) zł;

25. oskarżonego S. M. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. XXI czynu i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

26. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu S. M. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

27. oskarżonego K. S. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XXII czynu uznał za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2006 r. do 18 marca 2007 r. na terenie D. i innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. i K. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

28. oskarżonego K. S. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XXIII czynu uznał za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2006 r. do 18 marca 2007 r. w D., O., Ś. i innych miejscowościach w Polsce i na terenie Niemiec, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), A. A. i innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów jako kierowca i osoba biorąca udział w rozładunku przewoził i pomagał w zbyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości nie mniejszej niż 247.549 paczek, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 2.026.987 zł, podatku VAT w kwocie 514.601 zł oraz należności celnej w kwocie 114.070 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. i art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przepadku korzyści majątkowej w wysokości 12.000 (dwanaście tysięcy) zł;

29. oskarżonego K. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w okt XXIV czynu i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

30. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu K. S. (1) karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

31. oskarżonego A. J. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XXV czynu uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2006 r. do 8 września 2006 r. na terenie D. i innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. i K. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzanych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

32. oskarżonego A. J. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XXVI czynu uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2006 r. do 8 września 2006 r. w D., W., Ś., S. i innych miejscowościach w Polsce i na terenie Niemiec działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), R. L. (1) i innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, jako kierowca i osoba dokonująca załadunku i rozładunku przewoził i pomagał w zbyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości 199.400 paczek przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 1.632.732 zł, podatku VAT w kwocie 414.510 zł oraz należności celnej w kwocie 91.884 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. i art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przepadku korzyści majątkowej w wysokości 6000 (sześć tysięcy) zł;

33. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu A. J. karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

34. oskarżonego C. S. w ramach zarzucanego mu w pkt XXVII czynu uznał za winnego tego, że w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. na terenie D. i innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. i K. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

35. oskarżonego C. S. w ramach zarzucanego mu w pkt XXVIII czynu uznał za winnego tego, że w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. w S., D. i innych miejscowościach w Polsce i na terenie Niemiec działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1) i innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów jako kierowca i osoba pilotująca transporty przewoził papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezione z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości co najmniej 75.000 paczek przez co naraził Skarb Państwa na

uszczipienie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 614.177 zł, podatku VAT w kwocie 155.909 zł oraz należności celnej w kwocie 34.560 zł, to jest czynu z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § w k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przepadku korzyści majątkowej w wysokości 2.500 (dwa tysiące pięćset) zł;

36. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu C. S. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

37. oskarżonego T. S. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XXIX czynu uznał za winnego tego, że w okresie od stycznia 2006 r. do 8 sierpnia 2006 r. na terenie D. i innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. i K. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzanych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

38. oskarżonego T. S. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XXX czynu uznał za winnego tego, że w okresie od stycznia 2006 r. do 8 września 2006 r. w D., Ś., Ś. i innych miejscowościach w Polsce i na terenie Niemiec działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), R. L. (1), A. J. i innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów jako osoba pilotująca transporty przewoził papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezione z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości co najmniej 105.000 paczek przez co naraził Skarb Państwa na uszczipienie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 859.764 zł, podatku VAT w kwocie 218.273 zł oraz należności celnej w kwocie 48.384 zł, to jest czynu z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przepadku korzyści majątkowej w wysokości 2.600 (dwa tysiące sześćset) zł;

39. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu T. S. (1) karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

40. oskarżonego D. L. (1) uniewinnił od dokonania zarzucanego mu w pkt XXXI czynu;

41. oskarżonego D. L. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XXXII czynu uznał za winnego tego, że w dniu 2 stycznia 2007 r. w O. działając wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. S. (2), A. A. i R. L. (1) pomagał w zbyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w ilości 28.446 paczek, w ten sposób, że uczestniczył w ich załadunku celem przewozu przez terytorium Polski do Niemiec przez co naraził Skarb Państwa na uszczipienie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 232.922 zł, podatku VAT w kwocie 59.133 zł oraz należności celnej w kwocie 13.108 zł, to jest czynu z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. skazał go na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

42. oskarżonego K. S. (2) w ramach zarzucanego mu w pkt XXXIII czynu uznał za winnego tego, że w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. w D., O. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej

kierowanej przez J. i K. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

43. oskarżonego K. S. (2) w ramach zarzucanego mu w pkt XXXIV czynu uznał za winnego tego, że w okresie od maja 2005 r. do 18 marca 2007 r. w O., O. i innych miejscowościach działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1), R. L. (1) i innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów jako osoba dokonująca załadunku pomagał w zbyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawiania organowi celnemu w łącznej ilości nie mniejszej niż 223.446 paczek przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 1.828.626 zł, podatku VAT w kwocie 464.496 zł oraz należności celnej w kwocie 102.964 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. i art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przypadku korzyści majątkowej w wysokości 900 (dziewięćset) zł;

44. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu K. S. (2) karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

45. oskarżonego D. A. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XXXV czynu uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2005 r. do października 2006 r. na terenie Ś., S. i innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. i K. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

46. oskarżonego D. A. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XXXV czynu uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2005 r. do października 2006 r. w S., Ś. i innych miejscowościach w Polsce i na terenie Niemiec działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), E. H. (1), S. M. (1) i innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów jako kierowca i osoba dokonująca rozładunku przewoził i pomagał w zbyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości nie mniejszej niż 300.000 paczek przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 2.456.468 zł, podatku VAT w kwocie 623.636 zł oraz należności celnej w kwocie 138.240 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. i art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przypadku korzyści majątkowej w wysokości 20.000 (dwadzieścia tysięcy) zł;

47. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu D. A. (1) karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

48. oskarżonego E. H. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XXXVI czynu uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2005 r. do października 2006 r. na terenie Ś., S. i innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. i K. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

49. oskarżonego E. H. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XXXVII czynu uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2005 r. do października 2006 r. w S., Ś. i innych miejscowościach w Polsce i na terenie Niemiec działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), D. A. (1) i innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawiania ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów jako kierowca i osoba dokonująca rozładunku przewoził i pomagał w zbyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości nie mniejszej niż 150.000 paczek przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 1.228.234 zł, podatku VAT w kwocie 311.818 zł oraz należności celnej w kwocie 69.120 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedna stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przepadku korzyści majątkowej w wysokości 10.000 (dziesięć tysięcy) zł;

50. na podstawie art. 39 § 1 i 2 wymierzył oskarżonemu E. H. (1) karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

51. oskarżonego A. J. (2) uniewinnił od dokonania zarzucanych mu w pkt XXXIX, XL i XLI czynów;

52. oskarżonego M. M. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XLII czynu uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2006 r. do 8 sierpnia 2006 r. na terenie D. i innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. i K. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 skazał go i wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

53. oskarżonego M. M. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XLIII czynu uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2006 r. do 8 sierpnia 2006 r. w D., O. i innych miejscowościach w Polsce i na terenie Niemiec działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), K. K. (1) i innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy jako kierowca i pilot uczestniczył w przewozie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości nie mniejszej niż 84.013 paczek przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 687.917 zł, podatku VAT w kwocie 174.654 zł oraz należności celnej w kwocie 38.713 zł, to jest czynu z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na

podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 i 5 i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) zł, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przepadku korzyści majątkowej w wysokości 2000 (dwa tysiące) zł;

54. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu M. M. (1) karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

55. oskarżonego T. D. (1) uniewinnił od dokonania zarzucanego mu w pkt XLIV czynu;

56. oskarżonego T. D. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt XLV czynu uznał za winnego tego, że w okresie od marca 2006 r. do sierpnia 2006 r. w D. i na terenie Niemiec działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu trzykrotnie pomógł J. K. (1) i K. K. (1) w zbyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości co najmniej 40.000 paczek przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 327.529 zł, podatku VAT w kwocie 83.151 zł oraz należności celnej w kwocie 18.432 zł, to jest czynu z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. skazał go na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przepadku korzyści majątkowej w wysokości 16.000 (szesnaście tysięcy) zł;

57. na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. postępowanie przeciwko oskarżonemu T. D. (1) o czyn zarzucany mu w pkt XLVI umorzył;

58. oskarżonego J. J. (2) uniewinnił od dokonania zarzucanego mu w pkt XLVII czynu;

59. oskarżonego J. J. (2) w ramach zarzucanego mu w pkt XLVIII czynu uznał za winnego tego, że w okresie od lutego 2006 r. do września 2006 r. w D. i na terenie Niemiec działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu pięciokrotnie pomógł J. K. (1) i K. K. (1) w zbyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości co najmniej 75.000 paczek przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 614.117 zł, podatku VAT w kwocie 155.909 zł oraz należności celnej w kwocie 34.560 zł, to jest czynu z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. skazał go na karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przepadku korzyści majątkowej w wysokości 15.000 (piętnaście tysięcy) zł;

60. na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. postępowanie przeciwko J. J. (2) o czyn zarzucany mu w pkt XLIX umorzył;

61. oskarżonego J. J. (2) w ramach zarzucanego mu w pkt L czynu uznał za winnego tego, że w listopadzie 2005 r. w D. udzielił pomocy J. K. (1) w nabyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości co najmniej 10.000 paczek przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 81.882 zł, podatku VAT w kwocie 20.788 zł oraz należności celnej w kwocie 4.608 zł, to jest czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie powołanych przepisów skazał go a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przepadku korzyści majątkowej w wysokości 1000 (jeden tysiąc) zł;

62. na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. i art. 86 § 2 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu J. J. (2) karę łączną grzywny w wysokości 160 (stu sześćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

63. oskarżonego Z. F. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt LI czynu uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. na terenie P., J. i innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez granicę i zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych na terytorium Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

64. oskarżonego Z. F. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt LII czynu uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. w P., J. i innych miejscowościach; działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), A. W. i T. K., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez granicę i zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych na terytorium Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów nabył, przechowywał, przewoził i pomagał w zbyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości nie mniejszej niż 385.500 paczek przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 3.156.561 zł, podatku VAT w kwocie 801.372 zł oraz należności celnej w kwocie 177.638 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. i art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 100 (stu) złotych;

65. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu Z. F. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

66. oskarżonego M. M. (2) uniewinnił od dokonania zarzucanego mu w pkt LIII czynu;

67. oskarżonego M. M. (2) w ramach zarzucanego mu w pkt LIV czynu uznał za winnego tego, że:

a) w okresie od czerwca 2005 r. do października 2005 r. w L. B. k. G. i innych miejscowościach działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów wielokrotnie nabył od innych osób, sam oraz wspólnie i w porozumieniu ze S. K. (1) przewoził, a następnie sprzedał K. K. (2) papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezione z zagranicy na terytorium Polski z pominięciem przepisów podatkowych i celnych w ilości nie mniejszej niż 80.000 paczek, narażając Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 655.058 zł, podatku VAT w kwocie 166.303 zł oraz należności celnej w kwocie 36.864 zł, to jest czynu z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 i 2 i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

b) w okresie od września 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. w miejscowościach L.P., J. i innych, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów wielokrotnie nabył od innych osób a następnie przewoził i sprzedał osobom wchodzącym w skład zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. K. (1) papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezione z zagranicy na terytorium Polski z pominięciem przepisów podatkowych i celnych w ilości nie mniejszej niż 108.000 paczek, narażając Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 884.328 zł, podatku VAT w kwocie 224.509 zł oraz należności celnej w kwocie 49.766 zł, to jest czynu z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 i 2 i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. skazał go na karę 9 (dziewięciu) miesięcy

pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

68. na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. i art. 86 § 2 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu M. M. (2) karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

69. oskarżonego S. K. (1) uniewinnił od dokonania zarzucanego mu w pkt LV czynu;

70. oskarżonego S. K. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt LVI czynu uznał za winnego tego, że:

a) w okresie od czerwca 2005 r. do października 2005 r. w L., B. k. G. i innych miejscowościach działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów wielokrotnie nabył od innych osób a następnie przewoził i sprzedał K. K. (2) oraz wspólnie i w porozumieniu z M. M. (2) przewoził papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezione z zagranicy na terytorium Polski z pominięciem przepisów podatkowych i celnych w ilości nie mniejszej niż 64.000 paczek, narażając Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 524.046 zł, podatku VAT w kwocie 133.042 zł oraz należności celnej w kwocie 29.491 zł, to jest czynu z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 2 i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przepadku korzyści majątkowej w wysokości 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł;

b) w okresie od czerwca 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. w miejscowościach: L.P., J. i innych, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów wielokrotnie nabył od innych osób a następnie przewoził i sprzedał osobom wchodzącym w skład zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. K. (1) papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezione z zagranicy na terytorium Polski z pominięciem przepisów podatkowych i celnych w ilości nie mniejszej niż 152.500 paczek, narażając Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 1.248.704 zł, podatku VAT w kwocie 317.015 zł oraz należności celnej w kwocie 70.272 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 i 2 i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 170 (stu siedemdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

71. na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. i art. 86 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu S. K. (1) karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

72. oskarżonego J. G. (1) uniewinnił od dokonania zarzucanego mu w pkt LVII czynu;

73. oskarżonego J. G. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt LVIII czynu uznał za winnego tego, że:

a) w okresie od sierpnia 2005 r. do września 2005 r. w B., B. k. G. i innych miejscowościach działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu trzykrotnie nabył od innych osób a następnie przewoził i sprzedał K. K. (2) papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezione z zagranicy na terytorium Polski z pominięciem przepisów podatkowych i celnych w ilości nie mniejszej niż 12.000 paczek, narażając Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 98.259 zł, podatku VAT w kwocie 24.946 zł oraz należności celnej w kwocie 5.530 zł, to jest czynu z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. skazał go na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

b) w okresie od lipca 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. w L. i okolicach, w P. i J. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów wielokrotnie nabył od innych osób a następnie przewoził i sprzedawał osobom wchodzącym w skład zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. K. (1) papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezione z zagranicy na terytorium Polski z pominięciem przepisów podatkowych i celnych w ilości nie mniejszej niż 125.000 paczek, narażając Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 1.023.528 zł, podatku VAT w kwocie 259.848 zł oraz należności celnej w kwocie 57.600 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 i 2 i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

74. na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. i art. 86 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu J. G. (1) karę łączną grzywny w wysokości 170 (stu siedemdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

75. oskarżonego A. W. w ramach zarzucanego mu w pkt LIX czynu uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. na terenie P., J. i innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez granicę i zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych na terytorium Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 skazał go i wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

76. oskarżonego A. W. w ramach zarzucanego mu w pkt LX czynu uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. w P., J. i innych miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), Z. F. (1) i T. K., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez granicę i zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów poprzez pilotowanie transportów, przechowywanie, udział w załadunku i rozładunku pomagał w zbyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości nie mniejszej niż 385.500 paczek przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 3.156.561 zł, podatku VAT w kwocie 801.372 zł oraz należności celnej w kwocie 177.638 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. i art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przepadku korzyści majątkowej w wysokości 6.600 (sześć tysięcy sześćset) zł;

77. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu A. W. karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

78. oskarżonego T. K. w ramach zarzucanego mu w pkt LXI czynu uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. na terenie P., J. i innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez granicę i zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych na terytorium Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy,

to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

79. oskarżonego T. K. w ramach zarzucanego mu w pkt LXII czynu uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. w P., J. i innych miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), Z. F. (1) i A. W., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez granicę i zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych na terytorium Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów poprzez pilotowanie transportów, udział w załadunku i rozładunku oraz jako kierowca przewoził i pomagał w zbyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości nie mniejszej niż 57.500 paczek przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 599.603 zł, podatku VAT w kwocie 119.530 zł oraz należności celnej w kwocie 26.496 zł, to jest czynu z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) zł, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przepadku korzyści majątkowej w wysokości 1600 (jednego tysiąca sześciuset) zł;

80. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu T. K. karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

81. oskarżonego M. N. (1) uniewinnił od dokonania zarzucanego mu w pkt LXIII czynu;

82. oskarżonego M. N. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt LXIV czynu uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2006 r. do 22 stycznia 2007 r. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu ze S. K. (1), J. G. (1) i M. M. (2), czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów, pięciokrotnie przewoził z L. do G., J. i Polnego w celu sprzedaży osobom wchodzącym w skład zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. K. (1) papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezione z zagranicy na terytorium Polski z pominięciem przepisów podatkowych i celnych w ilości nie mniejszej niż 70.000 paczek, narażając Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 573.176 zł, podatku VAT w kwocie 145.515 zł oraz należności celnej w kwocie 32.256 zł, to jest czynu z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny przepadku korzyści majątkowej w wysokości 1.450 (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt) zł;

83. oskarżonego M. N. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt LXV czynu i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

84. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu M. N. (1) karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

85. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. N. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat i oddał go pod dozór kuratora;

86. oskarżonego J. N. uniewinnił od dokonania zarzucanego mu w pkt LXVII czynu (opisanego powyżej w pkt LXVI);

87. oskarżonego J. N. w ramach zarzucanego mu w pkt LXVIII czynu (opisanego powyżej w pkt LXVII) uznał za winnego tego, że w październiku 2006 r. w L. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu trzykrotnie nabył od J. K. (1) i K. K. (1) a następnie zbył innym osobom łącznie 45.000 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 368.470 zł, podatku VAT w kwocie 93.545 zł oraz należności celnej w kwocie 20.736 zł, to jest czynu z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. skazał go na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

88. oskarżonego K. K. (2) w ramach zarzucanego mu w pkt LXIX czynu (opisanego powyżej w pkt LXVIII) uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2005 r. do października 2005 r. w miejscowości B. k. G. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów, wielokrotnie nabył od M. M. (2), S. K. (1) i J. G. (1), przechowywał a następnie zbył innym osobom papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezione z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu w łącznej ilości nie mniejszej niż 132.000 paczek, narażając Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 1.080.846 zł, podatku VAT w kwocie 274.400 zł oraz należności celnej w kwocie 60.826 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 i 2 i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 100 (stu) złotych;

89. oskarżonego A. K. w ramach zarzucanego mu w pkt LXX czynu (opisanego powyżej w pkt LXIX) uznał za winnego tego, że w okresie od listopada 2005 r. do stycznia 2006 r. na terenie województw (...) i (...) działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów wielokrotnie nabył od innych osób a następnie przewoził i sprzedał J. i K. K. (1) papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezione z zagranicy na terytorium Polski z pominięciem przepisów podatkowych i celnych w ilości nie mniejszej niż 10.000 paczek narażając Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 81.882 zł, podatku VAT w kwocie 20.788 zł oraz należności celnej w kwocie 4.608 zł, to jest czynu z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 2 i art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

90. oskarżonego J. H. w ramach zarzucanego mu w pkt LXXII czynu (opisanego powyżej w pkt LXX) uznał za winnego tego, że w 2006 r. na terenie województwa (...) działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu trzykrotnie nabył od J. K. (1) a następnie zbył innym osobom łącznie 30.000 paczek papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 245.647 zł, podatku VAT w kwocie 62.364 zł oraz należności celnej w kwocie 13.824 zł, to jest czynu z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. skazał go na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

91. oskarżonego P. D. (1) uniewinnił od dokonania zarzucanego mu w pkt LXXIII czynu (opisanego powyżej w pkt LXXI);

92. oskarżonego P. D. (2) uniewinnił od dokonania zarzucanego mu w pkt LXXIV czynu (opisanego powyżej w pkt LXXII);

93. oskarżonego J. M. (1) uniewinnił od dokonania zarzucanego w pkt I skierowanego przeciwko niemu aktu oskarżenia czynu (opisanego powyżej w pkt LXXIII)

94. oskarżonego J. M. (1) w ramach zarzucanego w pkt II skierowanego przeciwko niemu aktu oskarżenia czynu (opisanego powyżej w pkt LXIV) uznał za winnego tego, że w okresie od stycznia 2005 r. do 22 stycznia 2007 r. w miejscowości H. na terytorium Republiki Federalnej Niemiec działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodów nabył od J. K. (1), K. K. (1), M. K. (1) i innych osób papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy, przywiezione z zagranicy na terytorium Polski z pominięciem przepisów podatkowych i celnych w ilości nie mniejszej niż 1.109.593 paczki, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu należnego podatku akcyzowego w kwocie 9.085.597 zł, podatku VAT w kwocie 2.306.606 zł oraz należności celnej w kwocie 511.300 zł, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie powołanych przepisów skazał go a na podstawie art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. i art. 38 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 100 (stu) złotych;

95. na podstawie art. 32 § 1, 2 i 3 k.k.s. orzekł środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów:

- w wysokości 684.000 zł solidarnie od oskarżonych A. A., J. K. (1) i K. K. (1),
- w wysokości 1.018.650 zł solidarnie od oskarżonych J. K. (1), K. K. (1) i J. M. (1),
- w wysokości 1.122.039 zł solidarnie od oskarżonych J. K. (1) i K. K. (1),
- w wysokości 290.043 zł solidarnie od oskarżonych M. M. (2), Z. F. (1), M. K. (1), J. M. (1),
- w wysokości 399.543 zł solidarnie od oskarżonych S. K. (1), Z. F. (1), M. K. (1), J. M. (1),
- w wysokości 326.043 zł solidarnie od oskarżonych J. G. (1), Z. F. (1), M. K. (1), J. M. (1),
- w wysokości 240.000 zł solidarnie od oskarżonych M. M. (2) i K. K. (2),
- w wysokości 120.000 zł solidarnie od oskarżonych S. K. (1) i K. K. (2),
- w wysokości 36.000 zł solidarnie od oskarżonych J. G. (1) i K. K. (2),
- w wysokości 135.000 zł solidarnie od oskarżonych J. N., J. K. (1) i K. K. (1),
- w wysokości 90.000 zł solidarnie od oskarżonych J. H. i J. K. (1),
- w wysokości 30.000 zł solidarnie od oskarżonych A. K., J. K. (1) i K. K. (1),
- w wysokości 1.293.000 zł od J. M. (1)

96. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar zaliczył okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- M. K. (1) okres od 02.09.2008 r. do 20.02.2009 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
- J. K. (1) okres od 02.01.2007 r. do 04.01.2007 r. i od 18.03.2007 r. do 05.02.2008 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
- K. K. (1) okres od 18.03.2007 r. do 05.02.2008 r. na poczet kary pozbawienia wolności,

- A. A. okres od 02.01.2007 r. do 04.01.2007 r. i od 26.07.2007 r. do 25.01.2008 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
 - R. L. (1) dzień 08.08.2006 r., okres od 02.01.2007 r. do 04.01.2007 r. i od 18.03.2007 r. do 21.12.2007 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
 - S. M. (1) dzień 08.08.2006 r. i okres od 18.03.2007 r. do 26.10.2007 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
 - K. S. (1) okres od 18.03.2007 r. do 14.08.2007 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
 - A. J. dzień 08.08.2006 r., i okres od 08.06.2007 r. do 04.12.2007 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
 - C. S. okres od 26.07.2007 r. do 16.10.2007 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
 - T. S. (1) okres od 30.08.2007 r. do 29.11.2007 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
 - D. L. (1) okres od 02.01.2007 r. do 04.01.2007 r. na poczet kary grzywny;
 - K. S. (2) okres od 02.01.2007 r. do 04.01.2007 r. na poczet kary pozbawienia wolności;
 - D. A. (1) okres od 14.04.2008 r. do 10.07.2008 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
 - E. H. (1) okres od 05.06.2008 r. do 06.06.2008 r. na poczet kary pozbawienia wolności;
 - M. M. (1) dzień 08.08.2006 r. i okres od 21.04.2009 r. do 22.04.2009 r. na poczet kary pozbawienia wolności;
 - J. J. (2) okres od 12.02.2009 r. do 13.02.2009 r. na poczet kary grzywny,
 - Z. F. (1) okres od 25.01.2010 r. do 16.04.2010 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
 - M. M. (2) okres od 14.02.2007 r. do 27.04.2007 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
 - S. K. (1) okres od 22.01.2007 r. do 22.06.2007 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
 - J. G. (1) okres od 22.01.2007 r. do 12.07.2007 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
 - A. W. okres od 22.01.2007 r. do 07.11.2007 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
 - T. K. okres od 22.01.2007 r. do 22.07.2007 r. na poczet kary pozbawienia wolności i okres od 23.07.2007 r. do 21.08.2007 r. na poczet kary grzywny,
 - M. N. (1) okres od 06.02.2007 r. do 17.03.2007 r. na poczet kary grzywny,
 - J. N. okres od 21.01.2008 r. do 23.01.2008 r. na poczet kary grzywny,
 - K. K. (2) okres od 13.06.2007 r. do 06.12.2007 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
 - A. K. okres od 11.12.2007 r. do 08.02.2008 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
 - J. M. (1) okres od 28.09.2007 r. do 18.06.2008 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
97. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania w części uniewinniającej i umarzającej postępowanie obciążył Skarb Państwa;
98. na podstawie art. 627 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonych tytułem opłaty:

- od M. K. (1) – 5400 zł,
- od J. K. (1) – 16.400 zł,
- od K. K. (1) – 8400 zł,
- od A. A. – 2700 zł,
- od R. L. (1) – 2300 zł,
- od S. M. (1) – 1500 zł,
- od K. S. (1) – 1180 zł,
- od A. J. – 920 zł,
- od C. S. – 680 zł,
- od T. S. (1) – 620 zł,
- od D. L. (1) – 250 zł,
- od K. S. (2) – 980 zł,
- od D. A. (1) – 1180 zł,
- od E. H. (1) – 780 zł,
- od M. M. (1) – 620 zł,
- od T. D. (1) – 500 zł,
- od J. J. (2) – 800 zł,
- od Z. F. (1) – 4300 zł,
- od M. M. (2) – 2180 zł,
- od S. K. (1) – 2180 zł,
- od J. G. (1) – 1180 zł,
- od A. W. – 1800 zł,
- od T. K. – 720 zł,
- od M. N. (1) – 980 zł,
- od J. N. – 500 zł,
- od K. K. (2) – 3180 zł,
- od A. K. – 460 zł,
- od J. H. – 500 zł,
- od J. M. (1) – 8400 zł,

a na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił ich od zapłaty pozostałych kosztów sądowych;

99. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. (2) kwotę 3480 złotych powiększoną o należny podatek VAT w stawce 23 % tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego K. S. (1) wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym oraz na rzecz adw. G. H. kwotę 3360 złotych powiększoną o należny podatek VAT w stawce 23 % tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego D. L. (1) wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy oskarżonych: M. K. (1), J. i K. K. (1), A. A., R. L. (1), S. M. (1), K. S. (1), C. S., K. S. (2), M. M. (1), Z. F. (1), M. M. (2) i S. K. (1), A. W., M. N. (1), K. K. (2), A. K. i J. M. (1).

Apelacja prokuratora wywiedziona w całości na niekorzyść oskarżonych: A. J. (2), P. D. (1), P. D. (2) oraz w części na niekorzyść oskarżonych: A. A./czynu z pkt. XIII/, D. L. (1) /XXXI/, T. D. (1) /XLIV/, J. J. (2) /XLVII/, M. M. (2) /LIII/, S. K. (1) /LV/, J. K. (2) /LVII/, M. N. (1) /LXIII/, J. N. /LXVII/ J. M. (1) /LXXIII/ została cofnięta.

Obrońca oskarżonego **M. K. (1)** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

I. obrazę przepisów postępowania – art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 i art. 410 oraz 424 § 1 k.p.k która miała wpływ na treść orzeczenia polegająca na znacznym przekroczeniu ustawowej zasady swobodnej oceny dowodów poprzez:

a) niedokonanie zgodnie z zasadami określonymi w powołanych przepisach oceny wyjaśnień M. K. (1), oraz współoskarżonych Z. F. (1), A. W., oraz T. K. i uznaniu za wiarygodne wyłącznie tych części ich relacji, które w ocenie Sądu uzasadniały poczynienie niekorzystnych ustaleń faktycznych i uznaniu za niespójne i nie zasługujące na uwzględnienie wyjaśnień korzystnych dla oskarżonych, w szczególności w odniesieniu do ustaleń, co do ilości papierosów, jakimi nielegalnie obracali w/w.

b) przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i uznaniu, że wyjaśnienia M. K. (1) nie zasługują na wiarę mimo, iż inne dowody osobowe – w tym w szczególności wyjaśnienia współoskarżonych o udział w grupie przestępczej, potwierdzają jego relacje,

c) zupełnym pominięciu dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego i potwierdzających jego wyjaśnienia,

d) uznaniu, iż informacje – wyliczenie Izby Celnej w O. w zakresie należności na rzecz Skarbu Państwa w odniesieniu do jednej paczki papierosów i łącznej ich ilości są wiarygodne i nie budzą zastrzeżeń w sytuacji, gdy są one diametralnie inne od wyliczeń Urzędu Celnego w G. (wyliczenia UC O. z roku 2009, zaś czyny 2005 – 2007),

e) całkowitym pominięciu przy obliczaniu należności na rzecz Skarbu Państwa korzystniejszych dla oskarżonych wyliczeń z 2007 roku (UC w G..),

f) nietrafnym przypisaniu oskarżonemu M. K. (1) czynów z art. 54 § 4 k.k.s, oraz 65 § 1 k.k.s. w sytuacji gdy w/w, oraz współoskarżeni wskazani w pkt. 1 oraz 2 wyroku nie wprowadzili do obrotu nielegalnych papierosów, które zostały przez nich wcześniej zakupione od innych osób obracających nimi już na terenie Polski,

g) nieuprawnionym uznaniu, iż w sprawie istnieją przesłanki określone w art. 32 § 1, 2, 3 k.k.s. do orzeczenia środka karnego przepadku pieniężnej równowartości przedmiotów gdy w świetle art. 29 pkt 4 k.k.s., takiego środka w odniesieniu do papierosów bez akcyzy orzec nie można.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku będący skutkiem naruszenia wskazanych wyżej zasad procedury karnej, polegający na nietrafnym przyjęciu, iż M. K. (1) założył, a następnie kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził: Z. F. (1), A. W. i T. K. w sytuacji, gdy brak jest w sprawie przekonujących dowodów potwierdzających ustalenia Sądu Okręgowego, oraz:

- przyjęciu, iż oskarżony M. K. (1) zakupił i przewiózł na teren Niemiec papierosy w ilości nie mniejszej niż 385 500 paczek, w sytuacji, gdy całokształt materiału dowodowego wskazuje iż jest to ilość znacznie zawyżona,

- błędnym ustaleniu, iż oskarżony M. K. (1) naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należnych podatków: akcyzowego w kwocie 3.156,561 zł, oraz VAT w kwocie 177.638 zł, podczas gdy z wyliczeń wykonanych w 2007 roku przez Naczelnika Urzędu Celnego w G. Bezsownie wynika, iż opisane powyżej należności winny być znacznie niższe od określonych przez Sąd Okręgowy, a naliczenie podatku VAT od nielegalnej transakcji jest niezgodne z Ustawą o podatku od towarów i usług.

III. Rażąca niewspółmierność – surowość wymierzonej oskarżonemu M. K. (1) kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, przejawiającą się w nietrafnym wskazaniu (karta 154 uzas.) jako okoliczności obciążającej uprzedniej karalności w.w. w sytuacji, gdy nie był on w przeszłości karany sędownie i co warte podkreślenia od dnia opuszczenia Aresztu Śledczego nie toczyło się i nie toczy przeciwko niemu jakiegokolwiek postępowanie karne, a w miejscu pracy i zamieszkania cieszy się on nienaganą opinią.

Wskazując na powyższe na podstawie art. 427 § 1 u art. 437 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonego M. K. (1) wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. 1 aktu oskarżenia (art. 258 § 3 k.k.),

- zmianę opisu czynu przypisanego oskarżonemu M. K. (1) w pkt 2 wyroku p.pkt a i b poprzez eliminację ustalenia o założeniu i kierowaniu zorganizowaną grupą przestępczą i przyjęcie, iż ww. uczestniczył wspólnie z Z. F. (1), A. W.i T. K. w dziesięciu transportach, każdorazowo po 15.000 paczek papierosów, na terytorium Niemiec, oraz eliminację z kwalifikacji prawnej przepisów art. 54 § 1 k.k.s. i 65 § 1 k.k.s.,

- stosowną modyfikację – obniżenie wysokości należności skarbowych na rzecz Skarbu Państwa, z tytułu akcyzy i należnego cła i uchylenie obowiązku uiszczenia podatku VAT oraz złagodzenie kar jednostkowych, orzeczonych za wskazane powyżej czyny.

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 3 tj. orzeczeniu o karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny poprzez złagodzenie łącznej kary pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat i warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby, oraz orzeczenie łącznej kary grzywny w niższej wysokości.

ewentualnie:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonych **J. i K. K. (1)** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

I. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., 424 k.p.k., które miały wpływ na treść wyroku, polegające w szczególności na:

1. znacznym przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i logicznego rozumowania poprzez:

- nie zastosowanie tych samych kryteriów ocennych odnośnie wyjaśnień poszczególnych oskarżonych (np. co do wyjaśnień oskarżonych J. i K. K. (1), a wyjaśnień S. K. (1), J. G. (1) i M. M. (2)),

- dokonanie wybiórczej i ukierunkowanej oceny wyjaśnień poszczególnych oskarżonych poprzez uznanie za wiarygodne i uwzględnienie jedynie tych fragmentów ich relacji, które to uzasadniają niekorzystne ustalenia Sądu z jednoczesnym bezzasadnym odrzuceniem tych części wyjaśnień, które są korzystne dla oskarżonych (np. przy określeniu ilości przypisanych poszczególnym oskarżonym papierosów),

- bezpodstawne uznanie, iż wyjaśnienia oskarżonych J. i K. K. (1) odnośnie ustaleń ilości papierosów przez nich nabywanych i sprzedanych nie są miarodajne, mimo iż na wyjaśnieniach wymienionych Sąd oparł praktycznie całkowicie ustalenia faktyczne.

- bezzasadne uznanie, iż wyliczenia Izby Celnej w O. w zakresie uszczupień publicznoprawnych dokonanych dla pojedynczej paczki papierosów i podanych przez Sąd ilości paczek papierosów są prawidłowe, zarówno co do metody, jak i wyniku wyliczeń, w sytuacji gdy są one całkowicie sprzeczne z wyliczeniami przedstawionymi przez Naczelnika Urzędu Celnego w G., przy czym Sąd bez żadnej szczegółowej argumentacji w tym zakresie i bez wyjaśnienia sprzeczności wynikających z tych dokumentów, jako podstawę przypisanych poszczególnym oskarżonym uszczupień zastosował wyliczenia przedstawione przez Izbę Celną w O. w roku 2009 r., mimo iż są one mniej korzystne.

- nie zastosowanie wyliczeń należności publicznoprawnych przedstawionych przez Naczelnika Urzędu Celnego w G. za rok 2007, mimo iż są one bardziej korzystne dla oskarżonych, a Sąd ich nie zakwestionował (uzasadnienie wyroku str. 136)

2. nie wyjaśnieniu podstawy prawnej przypisanych oskarżonym czynów z kodeksu karnego skarbowego i kodeksu karnego i ograniczeniu się jedynie do wskazania, iż czyny te wyczerpują znamiona przyjętych przez Sąd kwalifikacji przypisanych im czynów.

3. nie rozważeniu wszystkich okoliczności dotyczących sytuacji prawnokarnej oskarżonych na przestrzeni okresu od 2007 r. do 2013 r. i przyjęcie regulacji prawnych obowiązujących w roku 2009 r., jedynie na podstawie lakonicznego stwierdzenia, iż w świetle wyliczeń przedstawionych przez Izbę Celną w O. jest to rok najbardziej korzystny dla oskarżonych (uzasadnienie wyroku str. 136) – co stanowi naruszenie treści art. 2 k.k.s., art. 4 k.p.k. i art. 424 k.p.k. – w sytuacji gdy argument ten w świetle analizy wyliczeń dokonanych przez Izbę Celną w O. oraz Naczelnika Urzędu Celnego w G. za rok 2007 jawi się jako bezzasadny.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż:

a) oskarżeni od maja 2005 r. założyli grupę zorganizowaną, mającą na celu dokonanie przestępstw skarbowych, a następnie kierowali jej działaniem do 18 marca 2007 r. (pkt 4 i 10 wyroku), w sytuacji gdy wbrew stanowiska Sądu na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego nie sposób przyjąć, iż istniała zorganizowana grupa przestępcza, albowiem nie była trwałej i zorganizowanej wewnętrznie struktury, między osobami współdziałającymi nie występowało hierarchiczne podporządkowanie i bezwarunkowe posłuszeństwo, ani socjologiczno – psychologiczne powiązania.

b) oskarżeni w okresie od listopada 2005 r. do 18 marca 2007 r. nabywali, przechowywali, przewozili i zbywali na terenie Polski i Niemiec papierosy bez polskiej akcyzy, przewiezione z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu, w łącznej ilości nie mniejszej niż 1.245.361 paczek (pkt 5 i 11 wyroku), w sytuacji, gdy jak wynika z analizy materiału dowodowego ilość ta jest zdecydowanie zawyżona.

c) oskarżeni w okresie od listopada 2005 r. do 18 marca 2007 r. narazili Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu:

- należnego podatku akcyzowego w kwocie 10.197.296 zł oraz należności celnej w kwocie 573.862 zł, w sytuacji gdy z wyliczeń przedstawionych przez Naczelnika Urzędu Celnego w G. wynika, iż należności te winne być znacznie niższe nawet przy przyjęciu zawyżonych przez Sąd Okręgowy ilości papierosów;

- należnego podatku VAT w kwocie 2.588.838 zł, w sytuacji gdy zgodnie z brzmieniem art. 6 pkt 2 ustawy z dn. 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r., nr 54, poz. 535 z późn. zm.), przepisów tej ustawy nie stosuje się do czynności, które nie mogą być przedmiotem prawnie skutecznej umowy.

d) czyn przypisany oskarżonemu J. K. (1) w pkt 7 wyroku, tj. polecenia podrobienie podrobienia i podrobienie dokumentacji przewozowej, nie stanowi czynu współukaranego uprzedniego w stosunku do przypisanego temu oskarżonemu czynu w pkt 5 wyroku, w sytuacji gdy spełnione są wszystkie przesłanki rodzące konieczność takiego ustalenia.

e) zachowanie oskarżonych wypełniło ustawowe znamiona czynu zabronionego w art. 54 § 1 k.k.s., w sytuacji gdy przepis ten nie ma zastosowania do czynności sprzecznych z prawem, nawet jeżeli w wyniku ich dokonania powstaje obowiązek uiszczenia należności na rzecz Skarbu Państwa.

f) zachowanie oskarżonych wypełniło ustawowe znamiona czynu zabronionego w art. 65 § 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu zabronionego z pkt. 5 i 11 wyroku, w sytuacji gdy dokładna analiza wymienionego przepisu wskazuje, iż oskarżeni nie mogli „wprowadzić do obrotu” papierosów, które zostały już wcześniej wprowadzone przez inne osoby – te od których oskarżeni papierosy nabyli.

g) oskarżony J. K. (1) w celu wymuszenia na M. B. zwrotu pożyczki groził mu i stosował wobec niego przemoc fizyczną, w sytuacji gdy materiał dowodowy nie pozwala na takie ustalenia.

h) zachowanie oskarżonego K. K. (1) wyczerpało ustawowe znamiona przypisanego mu w pkt 12 wyroku czynu z art. 276 k.k., w sytuacji gdy z ustaleń w tym zakresie Sądu wynika, iż K. K. (1) co najwyżej przechowywał dokumenty, nie zaś je ukrywał.

i) uznanie, iż spełnione zostały przesłanki określone w art. 32 § 1, 2 i 3 k.k.s. i w konsekwencji orzeczenie środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów, podczas gdy zgodnie z przytoczonym przepisem, gdy przypadek dotyczy przedmiotów określonych w art. 29 pkt 4 k.k.s. (papierosów bez akcyzy) nie można orzec tego środka.

III. rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonych bezwzględnych kar pozbawienia wolności wyrażających się w ich nadmiernej surowości, podczas gdy oskarżony J. i K. K. (1) jeszcze w postępowaniu przygotowawczym ujawnili wszelkie istotne informacje dotyczące osób z którymi współdziałali (od których kupowali, działali wspólnie i w porozumieniu, którym sprzedawali). Biorąc pod uwagę wyżej wskazane zarzuty, a przede wszystkim to, iż oskarżeni nie kierowali zorganizowaną grupą przestępczą na podstawie art. 36 § 3 k.k.s. należało zastosować wobec nich nadzwyczajne złagodzenie wymierzonych kar.

Wskazując na powyższe na podstawie art. 427 k.p.k. obrońca oskarżonych J. i K. K. (1) wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie:

- oskarżonego J. K. (1) od popełnienia przypisanych mu w pkt 4 i 8 wyroku czynów,
- oskarżonego K. K. (1) od popełnienia przypisanych mu w pkt 10 i 12 wyroku czynów

2. zmianę pkt 5 i 11 wyroku poprzez:

- określenie w opisach czynów z pkt 5 i 11 wyroku znacznie mniejszej ilości papierosów,
- ustalenie wartości narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego i należności celnej w znacznie niższych kwotach,
- eliminację z opisu czynów z pkt 5 i 11 wyroku ustalenia o narażeniu Skarbu Państwa na uszczuplenie podatku VAT, ustalenia o kierowaniu zorganizowaną grupą przestępczą, a z ich kwalifikacji prawnej przepisu art. 54 § 1 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s.;

3. uzupełnienie opisu czynu o znamiona czynu współukaranego z pkt. 7 wyroku;

4. uchylenie orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonym J. K. (1) i K. K. (1);

5. uchylenie orzeczenia o środku karnym w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku papierosów;

6. zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonym znacznie łagodniejszych kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania oraz orzeczenie grzywny w znacznie niższym wymiarze.

ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **A. A.** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:

1) obrazę art. 366 § k.p.k. polegającą na nie wyjaśnieniu wszystkich okoliczności dotyczących przystąpienia oskarżonego A. do grupy współoskarżonych braci K.,

2) obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. polegającą na:

a) nie rozważeniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jaki był udział oskarżonego A. podczas transportu papierosów przez współoskarżonego S. w dniu 24 stycznia 2007 r.,

b) nie rozważeniu, że w treści uzasadnienia wyroku brak jest ustaleń okoliczności przystąpienia oskarżonego A. do działalności braci K. oraz warunków jego współpracy z braćmi,

c) nie rozważeniu w uzasadnieniu wyroku, że w wyjaśnieniach współoskarżonych R. L. (1) brak jest wskazania oskarżonego A. jako osoby kontaktującej się z Rosjaninem L., pomimo że współoskarżony ten był ze współoskarżonym S. z transportem u Rosjanina,

d) nie rozważeniu, że określony na str. 74 uzasadnienia wyroku podział ról, dotyczy wyłącznie działań współoskarżonych braci K.,

e) nie rozważeniu w treści uzasadnienia wyjaśnień współoskarżonego M. złożonych na rozprawie w dniu 14 września 2011 r. w tej części, w której wyjaśnienia, że to oskarżony A. a on podczas rozmowy wyrażał obawę aresztowania w tej sprawie,

f) nie rozważeniu w treści uzasadnienia wyroku wyjaśnień współoskarżonego S. z rozprawy w dniu 14 września 2011 r. w części dotyczącej stwierdzenia, że podczas składania wyjaśnień w śledztwie mógł przejąć się co do planów założenia w O. formy wspólnie z A. A., a nadto wypowiedzi tego współoskarżonego, że wozził on do Niemiec papierosy samochodem passat we własnym zakresie,

g) nie rozważeniu wyjaśnień współoskarżonego M. z rozprawy w dniu 15 listopada 2011 r., że nie prowadził on żadnych rozmów z oskarżonym A. na temat papierosów,

h) nie rozważeniu w treści uzasadnienia wyroku wyjaśnień współoskarżonego R. L. (1) z rozprawy w dniu 22 listopada 2011 r., że A. A. nie brał udziału w załadunku papierosów na (...) w dniu 2 stycznia 2007 r., a był w jednym z garaży umiejscowionego w jednym ciągu z pomieszczeniem, w którym inne osoby dokonywały załadunku,

i) nie rozważeniu w treści uzasadnienia, że nikt z personelu Hotelu (...) nie rozpoznał na tablicy poglądowej oskarżonego A. jako osoby bywającej w tym hotelu w okresie objętym zarzutami,

j) brak ustaleń w uzasadnieniu wyroku komu z osób mieszkających w D. i uczestniczących w przemyśle papierosów, współoskarżony J. K. (1) wypłacał pieniądze i w jakich wysokościach,

k) nie rozważeniu w treści uzasadnienia, że oskarżony A. A. nie dbał o interesy i potrzeby osób przewożących papierosy, nie brał udziału w zamawianiu noclegu w hotelu i nie opłacał pomocy prawnej osobom zatrzymanym podczas przewozu papierosów,

3) obrazę art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k. polegającą na:

II. błąd w ustalenia faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na treść tego wyroku przez błędne ustalenie, że:

- 1) oskarżony A. był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej i w okresie od sierpnia 2006 r. do 18 marca 2007 r. nabywał papierosy oraz jako kierowca i pilot przewoził je i pomagał w ich zbyciu,
- 2) oskarżony A. A. brał udział w załadunku papierosów na (...)w dniu 2 stycznia 2007 r.,
- 3) polecenia współoskarżonemu S. dotyczące wyjazdów z papierosami wydawał wyłącznie oskarżony A.,
- 4) wyjazd oskarżonego A. po awarii samochodu po jego odbiór świadczy przeciwko jego tezie o braku związku z przemytem papierosów.

Wskazując na powyższe obrońca oskarżonego A. A. wniósł o uchylenie w zaskarżonej części oznaczonego wyżej wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **R. L. (1)** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść:

- polegający na przyjęciu, że osk. R. L. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez oskarżonych J. i K. K. (1), podczas gdy działalność oskarżonego faktycznie opierała się na współdziałaniu ukierunkowanemu na realizację własnych celów i potrzeb,

- polegający na przyjęciu, że okres rozpoczęcia działalności osk. R. L. (1) związany z przemytem papierosów miał miejsce od lipca 2006 r., podczas gdy w rzeczywistości – za czyn tożsamy popełniony w dniu 20 września 2006 r. w O. oskarżony został już skazany prawomocnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie II Wydział Karny z dnia 4 września 2007 r., sygn.. akt II (...) i kara została wykonana,

- polegający na przyjęciu okresu trwania działalności osk. R. L. (1) związanej z przemytem papierosów do dnia 18 marca 2007 r., podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego i zebranego materiału dowodowego wynika, iż przedmiotem orzekania w niniejszej sprawie może być tylko jego działalność w okresie po 20 września 2006 r. do 2 stycznia 2007 r.,

- polegającym na przyjęciu, że osk. R. L. (1) uczynił ze swojej działalności stałe źródło dochodu, podczas gdy jego działalność była okazjonalna i krótkotrwała, zaś oskarżony prowadził w międzyczasie własną działalność gospodarczą (...)” w D., która stanowiła jego źródło utrzymania,

- polegający na przyjęciu, że osk. R. L. (1) z prowadzonej działalności osiągnął korzyść majątkową w wysokości 37.100 zł, podczas gdy Sąd I instancji nie uwzględnił kosztów, jakie oskarżony ponosił we własnym zakresie, m.in. związanych z transportem i korzystaniem z własnych samochodów marki (...) i (...), zakupem paliwa, opłatami za autostrady oraz zapłatą osk. A. J.,

- polegający na przyjęciu, że program komputerowy (...) został uzyskany przez osk. R. L. (1) za pomocą czynu zabronionego, podczas gdy został on legalnie zakupiony i legalnie przeniesiony z laptopa na komputer stacjonarny, zgodnie z postanowieniami umowy licencyjnej formy M..

(art. 438 pkt 3 k.p.k.)

II. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności przepisu:

1. art. 4 k.p.k. oraz 7 k.p.k., polegającą na całkowicie dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego i oparciu orzeczenia wyłącznie na wątpliwych okolicznościach obciążających, z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, poprzez:

- bezgraniczne danie wiary wyjaśnieniom oskarżonych J. i K. K. i ustalenie na ich podstawie – stanu faktycznego, podczas gdy, zgodnie z twierdzeniem Sądu I instancji, w przedmiotowej sprawie spełniali oni kierowniczą rolę i byli najważniejszymi postaciami, a jednocześnie nie danie wiary wyjaśnieniom osk. R. L. (1) – co do działalności jaką prowadził i o czym wyjaśniał w postępowaniu sądowym,

- danie wiary wyjaśnieniom osk. R. L. (1) złożonym w postępowaniu przygotowawczym, w części w jakiej są dla niego obciążające, a jednocześnie nie danie wiary tym wyjaśnieniom – osk. R. L. (1) z postępowania przygotowawczego – które przemawiają na jego korzyść,

2. art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy:

a) dotyczących z korzystania z oprogramowania komputerowego (...), w sytuacji gdy osk. R. L. (1) wyjaśnił, iż powyższy program został przeniesiony i zainstalowany z jego zepsutego laptopa na komputer stacjonarny, natomiast Sąd I instancji nie podjął żadnych czynności, aby zweryfikować te twierdzenia, a w toku postępowania przygotowawczego laptop oskarżonego nie został zabezpieczony,

b) dotyczących przyjęcia przez Sąd I instancji okresu trwania działalności osk. R. L. (1) do dnia 18 marca 2007 r., w sytuacji gdy oskarżony konsekwentnie twierdził, iż ostatnią czynność podjął w dniu 2 stycznia 2007 r., a Sąd nie przeprowadził żadnego dowodu celem zweryfikowania tych wyjaśnień,

c) dotyczących oczekiwania na sygnał os. M. K. (1) odnośnie możliwości przekroczenia granicy RP i związanych z tym postojów w Hotelu (...), w sytuacji gdy osk. R. L. (1) wyjaśnił, iż postoje związane były z koniecznością ograniczenia czasu pracy podczas transportu z uwagi na posiadanie urządzenia kontrolnego – tachografu,

d) Sąd I instancji nie zbadał, czy faktycznie tachografy były zamontowane w samochodach, którymi oskarżony przewoził papierosy oraz czy miały wpływ na postoje podczas transportów, a jednocześnie nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie,

e) bezgraniczne danie wiary obciążającym wyjaśnieniom osk. R. L. (1) z postępowania przygotowawczego, a całkowite odmówienie wiary wyjaśnieniom złożonym w postępowaniu sądowym okazało się nieprawidłowe, bowiem początkowe wyjaśnienia o dostawcach papierosów z A. – (...), składane pod naciskiem, jak twierdzi oskarżony – były fikcją,

(art. 438 pkt 2 k.p.k.)

III. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej, kar jednostkowych, grzywny oraz środka karnego – kary bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy, kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną w kwocie 50 zł oraz środka karnego – przepadku korzyści majątkowej w wysokości 37.100 zł, poprzez nie docenienie okoliczności łagodzących;

- trudnej sytuacji rodzinnej i majątkowej, w jakiej znajduje się osk. R. L. (1) i jego rodzina, bowiem żona oskarżonego – I. L. od 1 września 2013 r. będzie bezrobotna wobec likwidacji szkoły, a oskarżony jest zadłużony,

- stosunkowo krótkiego okresu działalności osk. R. L. (1) – po 20 września 2006 r. do 2 stycznia 2007 r.,

- uzyskania przez osk. R. L. (1) korzyści majątkowej w stosunkowo niewysokiej kwocie 37.100 zł,

(art. 438 pkt 4 k.p.k.)

Podnosząc wymienione powyżej zarzuty obrońca oskarżonego R. L. (1) wniósł :

1. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Olsztynie,

względnie

2. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie osk. R. L. (1) od popełnienia zarzucanych mu w pkt XIV i XVI czynów,
3. o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie zarzucanego mu w pkt XV czynu w ten sposób, że osk. R. L. (1) wspólnie i w porozumieniu dopuścił się zarzucanego mu czynu w okresie po 20 września 2006 r. do 2 stycznia 2007 r. i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn łagodnej kary,
4. o wymierzenie osk. R. L. (1) łagodniejszej kary pozbawienia wolności w ramach odbytego tymczasowego aresztowania oraz łagodniejszej kary grzywny i środka karnego przepadku korzyści majątkowej.

Obrońca oskarżonego **S. M. (1)** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

I. błąd w ustaleniach faktycznych wynikający z obrazu przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 14 § 1 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. przez ustalenie:

1. iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. i K. K. (1) mającej na celu popełnienie przestępstw skarbowych podczas gdy brak było zorganizowanej struktury, hierarchicznego podporządkowania, psychologiczno – socjologicznego powiązania, systemu kar i nagród oraz istniała możliwość odmowy wykonania zlecenia bez żadnych ujemnych konsekwencji, zaś stawki za jego wykonanie były z góry określone i nie zależały od innych czynników,
2. z ostrożności procesowej – (gdyby Sąd uznał, iż takowa grupa istniała i oskarżony do niej należał) odnośnie czynu XIX – błąd w ustaleniach faktycznych, iż oskarżony w okresie od grudnia 2005 roku do 18 marca 2007 roku brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. i K. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i przez przejścia graniczne RP oraz zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawiania ich organowi celnemu i bez oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy oraz odnośnie czynu XX, że w okresie od grudnia 2005 roku do października 2006 roku w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych dopuścił się tożsamy zachowań, o których stanowi opis czynu XIX, podczas gdy nie jest uzasadnione ustalenie, aby oskarżony tych samych zachowań dopuścił się w okresie do października 2006 roku (czyn XIX) i w okresie do 18 marca 2007 roku (czyn XX), albowiem takich zachowań, o których stanowi czyn XIX i XX można dopuścić się tylko w jednakowym okresie czasu,
3. iż oskarżony uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, podczas gdy Sąd skazał oskarżonego za popełnienie tylko jednego przestępstwa skarbowego, a zgodnie z art. 37 § 1 k.k.s. i art. 41a § 1 k.k.s. Sąd stosuje nadzwyczajne obostrzenie kary oraz nie stosuje warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, jeżeli sprawca uczynił sobie z popełnienia przestępstw skarbowych (a nie co najmniej jednego przestępstwa skarbowego) stałe źródło dochodu,
4. że oskarżony naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego oraz podatku VAT, w sytuacji gdy Sąd nie wskazał ani nie wyjaśnił podstawy prawnej takiego ustalenia, co prowadzi do uznania, iż Sąd tego nie rozważał, a tym samym w sposób dowolny uznał, iż oskarżony naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego i podatku VAT,
5. że oskarżony naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku VAT, podczas gdy przychody pochodzące z przestępstwa nie stanowią przedmiotu opodatkowania,
6. że oskarżony nie przedstawił organowi celnemu przedmiotu opodatkowania (wwiezionych nielegalnie na terytorium RP papierosów) podczas gdy przychody pochodzące z przestępstwa nie stanowią przedmiotu

opodatkowania, co miało wpływ na treść wyroku, albowiem doprowadziło do przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 54 § 1 k.k.s.

7. że oskarżony dopuścił się popełnienia czynu z punktu XIX w okresie od grudnia 2005 roku do 18 marca 2007 roku, w sytuacji gdy oskarżyciel publiczny oskarżył oskarżonego o popełnienie tego czynu w okresie od grudnia 2006 roku do 18 marca 2007 roku,

8. że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu z punktu XXI zaskarżonego wyroku.

II. rażąca niewspółmierność wymierzonej kary łącznej, wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonego S. M. (1) wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego **K. S. (1)** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść przedmiotowego orzeczenia, tj. przepisu art. 410 k.p.k. w zw. z przepisem art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego sprawy poprzez uznanie, że:

a) oskarżony w okresie od sierpnia do dnia 18 marca 2007 roku wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez braci K. – podczas gdy nie brał on udziału w podziale zysku osiąganego z tej przestępczej działalności – albowiem otrzymywał stałe wynagrodzenie jako kierowca, a do tego jeszcze nie otrzymywał go, tak jak wszyscy, od braci K., tylko od A. A., a zatem nie można przyjąć, iż działał on w ramach wskazanej wyżej zorganizowanej grupy przestępczej (odnośnie uznania oskarżonego winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXII aktu oskarżenia),

b) oskarżony w okresie od sierpnia 2006 roku do dnia 18 marca 2007 roku w ramach zorganizowanej grupy przestępczej (opisanej powyżej) jako kierowca i osoba biorąca udział w rozładunku przewoził i pomagał w zbyciu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy przewiezionych z zagranicy bez ich przedstawiania organowi celnemu w łącznej ilości nie mniejszej niż 247.549 paczek – podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego, jak i również wyjaśnień współoskarżonych nie wynika wcale, w jakiej konkretnie ilości transportów oskarżony brał udział i jaką ilość paczek papierosów w trakcie tych transportów przewoził – sam oskarżony przyznał się ostatecznie do kilku takich transportów, jednakże brak jest informacji, jaka konkretnie ilość paczek papierosów była wówczas przewożona,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę przedmiotowego orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na:

a) uznaniu oskarżonego winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXII aktu oskarżenia i na przyjęciu, że oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez braci K., mimo że w odniesieniu do oskarżonego nie są spełnione przesłanki umożliwiające twierdzenie, że rzeczywiście był on członkiem grupy o takim charakterze (nie brał chociażby udziału w podziale zysku z przestępczej działalności),

b) przyjęciu, iż oskarżony przewoził i pomagał w zbyciu papierosów w ilości nie mniejszej niż 247.549 paczek, mimo iż brak jest dowodów wskazujących na taką właśnie ilość paczek, a co istotnie wpłynęło na wymiar orzeczonej wobec oskarżonego w pkt 28 przedmiotowego wyroku kary jednostkowej – albowiem Sąd, biorąc pod uwagę tak dużą ilość przewiezionych paczek, uznał, iż stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu jest wysoki i musi on mieć odzwierciedlenie w wymiarze orzeczonej wobec niego kary,

c) przyjęciu, iż oskarżony uczynił sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, podczas gdy w rzeczywistości brak jest na to jakichkolwiek dowodów.

Ponadto, na podstawie przepisu art. 427 § 2 k.p.k. i przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z przepisem art. 113 § 1 k.k.s. tak zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego w pkt 28 przedmiotowego wyroku kary jednostkowej, a która to kara wpłynęła na wymiar orzeczonej wobec niego kary łącznej (pkt 30 wyroku), a który to wymiar kary jednostkowej ustalony został o niewłaściwie zastosowany przepis art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. skutkujący nadzwyczajnym obostrzeniem kary, uniemożliwiającym chociażby zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

W związku z powyższym, na podstawie przepisu art. 427 § 1 k.p.k. i przepisu art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z przepisem art. 113 § 1 k.k.s. obrońca oskarżonego K. S. (1) wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt 27 tego wyroku oraz zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze przez wyeliminowanie z opisu czynu opisanego w pkt 28 tego wyroku przepisu art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i kary grzywny w mniejszym wymiarze;

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Dodatkowo, wniósł o zasądzenie za obronę oskarżonego K. S. (1), wykonywana w postępowaniu sądowym z urzędu, a które to wynagrodzenie nie zostało do tej pory uiszczone ani w całości ani w części.

Obrońca oskarżonego **C. S.** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

1. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględniania zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez nieobiektywne uznanie, że:

- pomówienia współoskarżonych J. i K. K. (2), R. L. (1), S. M. (1), T. S. (1) K. S. (1), D. A. (1), E. H. (1) są wystarczającym dowodem winy C. S., podczas gdy nie stanowią one dowodu pełnowartościowego, ponieważ nie były złożone bezinteresownie, pomawiający mieli swój cel procesowy polegający na zmniejszeniu winy własnej i nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach.

- oskarżony brał udział w przewożeniu i pilotowaniu 5 transportów papierosów w ilości po 15.000 paczek, podczas gdy oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie wskazał jakiej wielkości były poszczególne transporty, ponieważ nie posiadał takiej wiedzy.

2. błąd w ustalaniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu winy oskarżonego i ustaleniu:

- że oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych – tylko na podstawie chwiejnych i zmiennych wyjaśnień współoskarżonych,

- że był zależny od ludzi, którzy go zatrudniali, podporządkował się regułom panującym w grupie i miał świadomość istnienia grupy przestępczej, w której strukturach działał,

- do końca działalności rzekomej grupy przestępczej brał udział w transporcie przemycanych papierosów w charakterze pilota,

Zabezpieczał potrzeby grupy poprzez dokonywanie rezerwacji noclegów,

Ponadto z ostrożności procesowej zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

3. rażąco niewspółmierność wymierzonych wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i kary grzywny, których wymiar ustalony został między innymi w oparciu o nieprawidłowo zastosowany przepis art. 37 § 1 pkt. 2 i 5 k.k.s. zaostrażając ustawowo wymiar kary.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. obrońca oskarżonego C. S. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w pkt. XXVII wyroku oraz o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze przez wyeliminowanie z opisu czynu opisanego w pkt. XXVIII wyroku art. 37 § 1 pkt. 2 i 5 k.k.s. i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i grzywny w mniejszym wymiarze.

ewentualnie o:

2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego **K. S. (2)** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

I. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., 424 k.p.k. która miała wpływ na treść wyroku, polegającą na:

1. znacznym przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i bezpodstawnym uznaniu, iż:

- oskarżony K. S. (2) był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez J. i K. K. (1), w sytuacji gdy z analizy materiału dowodowego wynika, iż:

a) brak było przesłanek by przyjąć, iż taka grupa w ogóle istniała

b) nawet przy błędnym założeniu, iż taka grupa istniała, to i tak nie sposób przyjąć, iż oskarżony K. S. (2) należał do jej struktur, gdyż do oceny jego zachowań i działań Sąd winien był stosować tożsame kryteria, które legły u podstaw oceny zachowań oskarżonego M. K. (1), co do którego Sąd przyjął, iż nie należał on do zorganizowanej grupy J. i K. K. (1);

- wyjaśnienia R. L. (1) w zakresie ilości i rodzaju transportu, w których załadunku uczestniczył oskarżony K. S. (2) zasługują na wiarę, w sytuacji gdy R. L. (1) w trakcie postępowania wielokrotnie zmieniał swoje wyjaśnienia;

- wyliczenia Izby Celnej w O. w zakresie uszczuplenia należności publicznoprawnych są miarodajne, w sytuacji gdy są one sprzeczne z wyliczeniami przedstawionymi przez Naczelnika Urzędu Celnego w G., które to Sąd również uznał za wiarygodne (uzasadnienie wyroku str. 136);

2. nie wyjaśnieniu sprzeczności wynikających z wyliczeń przedstawionych przez Izbę Celną w O. i Naczelnika Urzędu Celnego w G. z jednoczesnym oparciem się na wyliczeniach Izby Celnej w O., w sytuacji gdy z porównania wskazanych wyżej wyliczeń za rok 2007 r. wynika, iż to wyliczenia Naczelnika Urzędu Celnego w G. są znacznie korzystniejsze dla oskarżonego;

3. nie wyjaśnieniu podstawy prawnej przypisanego oskarżonemu czynów, a w szczególności czynów zabronionych ujętych w kodeksie karnym skarbowym.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na przyjęciu, iż:

a) oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej i uczestniczył w 9 rozładunkach 223.446 paczek papierosów, w sytuacji gdy analiza materiału dowodowego dokonana z uwzględnieniem zasad procedury karnej, a w szczególności określonych w art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. nie zezwala na takie ustalenia, wręcz wskazuje, iż

oskarżony nie był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, a dodatkowo, iż zarówno ilości załadunków w których wymieniony uczestniczył, jak i samych papierosów było zdecydowanie mniej.

b) oskarżony w okresie od listopada 2005 r. do 18 marca 2007 r. naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu:

- należnego podatku akcyzowego w kwocie 1.829.626 zł oraz należności celnej w kwocie 102.964 zł., w sytuacji, gdy z wyliczeń przedstawionych przez Naczelnika Urzędu Celnego w G. wynika za rok 2007 należności te winne być znacznie niższe,

- należnego podatku VAT w kwocie 464.496 zł, w sytuacji gdy zgodnie z brzmieniem art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r, nr 54, poz. 535 z późn. zm.), przepisów tej ustawy nie stosuje się do czynności, które nie mogą być przedmiotem prawnie skutecznej umowy;

c) oskarżony K. S. (2) uczynił sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, w sytuacji gdy dochody te były incydentalne i niesystematyczne, w związku z czym nie sposób uznać, iż miały one charakter regularny i stały;

d) spełnione są przesłanki określone w art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. nakazujące stosowanie nadzwyczajnego obostrzenia kary, w sytuacji gdy nie zostały spełnione przesłanki umożliwiające zastosowanie tego przepisu.

e) do oceny prawnokarnej działań oskarżonego należy stosować regulacje obowiązujące w roku 2009 r., a w konsekwencji nie zastosowanie art. 65 § 1 k.k.s. zgodnie z brzmieniem sprzed nowelizacji w 2009 r., w sytuacji gdy rozważenie wszystkich okoliczności dotyczących sytuacji oskarżonego na przestrzeni od 2007 r. do 2013 r. dowodzi, iż znacznie korzystniejsze są regulacje obowiązujące w czasie popełnienia czynu, tj. w roku 2007;

f) oskarżony popełnił przestępstwo stypizowane w art. 54 k.k.s., w sytuacji gdy podstawą opodatkowania może być jedynie działalność legalna.

III. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności wyrażającą się w jej nadmiernej surowości, podczas gdy działania i zachowanie oskarżonego nie cechował wysoki poziom społecznej szkodliwości czynu, gdyż były one podejmowane incydentalnie.

Wskazując na powyższe, na podstawie art. 427 k.p.k. obrońca oskarżonego K. S. (2) wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. S. (2) z popełnienia przypisanego mu w pkt. 43 wyroku czynu,

2. zmianę pkt 44 wyroku poprzez:

- przyjęcie w opisie tego czynu znacznie mniejszej ilości załadunków i mniejszej ilości papierosów

- eliminację z opisu tego czynu ustalenia o narażeniu Skarbu Państwa na uszczuplenie podatku VAT

- eliminację z opisu tego czynu, iż oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej

- eliminację z kwalifikacji prawnej czynu przepisów art. 54 § 1 k.k.s. i 65 § 1 k.k.s.;

3. uchylenie orzeczenia o karze łącznej

4. zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu znacznie łagodniejszej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz grzywny w znacznie łagodniejszym wymiarze

5. uchylenie orzeczenia o środku karnym i określenie go w nowym znacznie niższym wymiarze

ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **M. M. (1)** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

I. w odniesieniu do punktu 52 wyroku – naruszenie prawa materialnego, tj. art. 258 § 1 k.k. przez jego zastosowanie do kwalifikacji zarzucanego oskarżonemu czynu, podczas gdy – jak ustalił Sąd Okręgowy – oskarżony w zamian za każdorazowo płatne wynagrodzenie za określone zadanie związane z przewozem nieakcyzowanych papierosów – kilkakrotnie wykonał właśnie takie prace, nie biorąc udziału w inwestycjach, zakupach, planowaniu czy podziale zysków ze sprzedaży i nie wypełniając znamion niezbędnych dla przypisania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej;

II. w odniesieniu do ustalenia w punkcie 53 wyroku wartości należności publicznoprawnych, na utratę których oskarżony naraził Skarb Państwa, a co za tym idzie = przyjęcie w ww. punkcie wyroku do kwalifikacji czynu m.in. przepisu art. 65 § 1 k.k.s. – naruszenie przepisu postępowania tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku wycień, na podstawie których Sąd doszedł do ustalenia, jakoby przewiezienie 84.013 paczek papierosów spowodować miało w roku 2006 uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu akcyzy, podatku VAT i należności celnej łącznie aż o 901.284 zł. co daje kwotę 10,72 zł rzekomo należnych Skarbowi Państwa środków za każdą paczkę papierosów;

III. w odniesieniu do kary częściowej orzeczonej w punkcie 53 wyroku – naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 12 i 13 k.k.s. poprzez zastosowanie kary pozbawienia wolności w miejsce kary grzywny przy braku negatywnej prognozy kryminalistycznej a wręcz wskazywanych w uzasadnieniu wyroku pozytywnych okolicznościach przemawiających za wymierzeniem oskarżonemu kary mniej dolegliwej, niż pozbawienie wolności, takich jak młody wiek, brak karalności, dobrowolne odstąpienie od popełniania przestępstwa po dwóch miesiącach przewozów czy pożądanie społecznie zachowanie po popełnieniu zarzucanych czynów;

IV. w odniesieniu do kary łącznej orzeczonej w punkcie 54 – naruszenie prawa materialnego poprzez niezastosowanie zarówno przepisów art. 53 oraz art. 69 § 1 i 2 k.k. jak też przepisu art. 41 § 1 k.k.s. wskazujących na skazanie na kary wolnościowe lub umożliwiające warunkowe zawieszenie wykonania kary, mimo że wobec oskarżonego należy wysnuć pozytywną prognozę kryminalistyczną, albowiem M. M. (1), który po dwóch miesiącach dobrowolnie zerwał z przestępczym procederem, a w ciągu kolejnych 7 lat po popełnieniu zarzucanych czynów podejmował wielokrotnie pracę oraz podejmuje wciąż wysiłki na rzecz ustabilizowania swojego życia w sposób społecznie pożądany daleki od konfliktów z prawem, przez co należy uznać, że dla osiągnięcia celów kary wystarczające będzie skazanie na karę grzywny.

Mając na uwadze powyższe, na zasadzie art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. obrońca oskarżonego M. M. (1) wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzucanego mu w punkcie XLII,

- zmianę kary orzeczonej w punkcie 53 na karę grzywny w minimalnej wysokości przy przyjęciu minimalnej stawki dziennej;

ewentualnie

- warunkowe zawieszenie wykonania ewentualnie utrzymanej w mocy kary pozbawienia wolności;

zaś z ostrożności procesowej, w związku z zarzutem z punktu II apelacji wniósł o:

2. uchylenie wyroku w punkcie 53 oraz 54 i przekazanie sprawy w tej części Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **Z. F. (1)** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

1) obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 2 § 1 pkt. 1 § 2, art. 4, art. 5 § 2, art. 7 oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. raz 424 § 2 k.p.k. poprzez dowolną, lakoniczną i jednostronną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego z pominięciem okoliczności dla oskarżonego korzystnych, w tym:

- bezkrytyczne przyjęcie za w pełni wiarygodne wyjaśnień innych współoskarżonych w zakresie pomówienia oskarżonego Z. F. (1) o współudział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, w sytuacji gdy oskarżony czynów przestępnych dopuszczał się nie mając świadomości istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i nie mając zamiaru działać w jej strukturach,

- zbiorczym uzasadnieniu kar wymierzonym wszystkim oskarżonym bez indywidualnego podejścia do wymiaru kary wymierzonej Z. F. (1)

3) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, poprzez uznanie, że:

- Z. F. (1) był osobą wcześniej karną za przestępstwa w sytuacji gdzie oskarżony w dacie wydawania wyroku przez Sąd I instancji był osobą niekaraną;

- oskarżony uczestniczył w przemyśle 385.500 paczek papierosów bez znaków akcyzowych podczas gdy z treści jego wyjaśnień oraz współoskarżonych w sprawie wynika, iż skala przemytu była znacznie mniejsza, z pewnością nie oscylująca wokół ww. liczby paczek papierosów;

- oskarżony dopuścił się przestępstwa opisanego w art. 258 § 1 k.k. podczas gdy z dokładnej analizy okoliczności przedmiotowej sprawy wynika, iż ww. oskarżony nie miał świadomości, że uczestniczy w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej a wszelkich czynów dokonywał w ramach zwykłego współsprawstwa

4) rażąco niewspółmierność orzeczonej kary polegającą na tym, że orzeczone kary jednostkowe a także idąca za nimi kara łączna 1 roku i 6 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności stoi w sprzeczności z faktem, iż Z. F. (1) na dzień wydawania wyroku był osobą niekaraną oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynów, których dopuścił się oskarżony oraz w relacji do celów, jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania,

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonego Z. F. (1) wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w punkcie 63 wyroku tj. czynu z art. 258 § 1 k.k.;

- obniżenie kary za czyn opisany w punkcie 64 wyroku do 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3

ewentualnie:

b) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej, w przypadku niepodzielenia zasadności powyższych zarzutów obrońca wniósł o obniżenie kar jednostkowych i wymierzenie kary łącznej Z. F. (1) 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3.

Obrońca oskarżonych **M. M. (2)** i **S. K. (1)** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa materialnego tj.:

a) art. 2 § 2 k.k.s., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji dokonanie kwalifikacji prawnej czynów oskarżonych S. K. (1) i M. M. (2) wg stanu prawnego z 2009 r., w sytuacji, gdy w stosunku do czynów z punktów 67a i 70a wyroku względniejszy dla w/w oskarżonych był stan prawny sprzed nowelizacji k.k.s., która weszła w życie w dniu 17 grudnia 2005 r., zaś wobec czynów z punktów 67b i 70b wyroku – stan prawny sprzed nowelizacji k.k.s., która weszła w życie w dniu 01 marca 2009 r., tj. z chwili popełnienia przypisanych oskarżonym czynów zabronionych, wobec czego wg tego korzystniejszego stanu prawnego Sąd winien był oprzeć rozstrzygnięcia zawarte w wyroku co do w/w oskarżonych,

b) art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s., poprzez jego zastosowanie, w sytuacji, gdy przepis, w przeciwieństwie do art. 65 § 1 k.k., wymaga, aby sprawca uczynił sobie stałe źródło dochodu z popełniania przestępstw skarbowych, a nie „popełnienia przestępstwa”, zaś oskarżeni S. K. (1) oraz M. M. (2) nie byli uprzednio karani za przestępstwo skarbowe,

c) art. 41a § 1 k.k.s. poprzez jego zastosowanie w stosunku do oskarżonych S. K. i M. M., w sytuacji, gdy co do czynów z punktów 67a i 70a wyroku nie mógł mieć zastosowania, albowiem przepis ten wszedł w życie dopiero w dniu 17 grudnia 2005 r., wobec czego powinien być zostać zastosowany stan prawny sprzed tej nowelizacji, jako względniejszy dla w/w oskarżonych, zaś co do czynów z pkt 67b i 70b wyroku nie mógł mieć zastosowania wobec braku podstaw do przyjęcia, że w/w oskarżeni uczynili sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

d) art. 65 § 1 w zw. z art. 1 § 1 k.k.s., poprzez jego zastosowanie i uznanie, iż czyny oskarżonych S. K. (1) i M. M. (2) wyczerpują znamiona tego przestępstwa, w sytuacji, gdy do czynów z pkt 67a i 70a wyroku winien mieć zastosowanie, jako względniejszy dla sprawców, stan prawny sprzed nowelizacji z dnia 17 grudnia 2005 r., zaś do czynów z pkt 67b i 70b wyroku – stan prawny sprzed nowelizacji z dnia 01 marca 2009 r., wobec czego czyny oskarżonych w chwili ich popełnienia, wobec braku w ich opisie znamienia „przeznaczenia wyrobów akcyzowych do działalności gospodarczej”, czy „zamiaru wprowadzenia wyrobów akcyzowych do obrotu”, nie były zabronione pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie ich popełnienia;

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 7 i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., poprzez dokonanie całkowicie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, jak również wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, także pominięcie szeregu okoliczności oraz dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej, i w konsekwencji:

- odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych S. K. (1) i M. M. (2) z rozprawy i dokonanie wybiórczej oceny wyjaśnień tych oskarżonych, w tym uwzględnienie jedynie tych fragmentów ich relacji z postępowania przygotowawczego, które uzasadniają niekorzystne ustalenia co do ilości przejazdów i przewożonych papierosów, z jednoczesnym bezzasadnym odrzuceniem tych części wyjaśnień, które są korzystne dla oskarżonych,

- przyjęcie, że najbardziej miarodajne dla ustalenia wartości uszczupień należności publicznoprawnych dokonanych dla jednej paczki papierosów i podanych przez Sąd ilości paczek papierosów są wyliczenia Izby Celnej w O., w sytuacji gdy są one całkowicie sprzeczne z wyliczeniami przedstawionymi przez Naczelnika Urzędu Celnego w G. jak też, z pominięciem wyliczeń dokonanych przez Urząd Celny w G.,

- bezzasadne zastosowanie wyliczeń przypisanych oskarżonym uszczupień w oparciu o wyliczenia przedstawione przez Izbę Celną w O. z roku 2009 w sytuacji gdy przypisany czyn został popełniony w innym czasookresie, a nadto wyliczenie to jest mniej korzystne dla Oskarżonych,

- pominięcie wyliczeń Izby Celnej w O. przy ustaleniu wartości jednej paczki papierosów, w sytuacji, gdy Sąd podzielił te wyliczenia przy dokonywaniu ustaleń co do wysokości uszczupień należności publicznoprawnych,

b) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., poprzez zaniechanie dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego w celu ustalenia wartości uszczupień należności publicznoprawnych, jak również równowartości papierosów, wobec pojawiających się w toku postępowania rozbieżności papierosów, wobec pojawiających się w toku postępowania rozbieżności co do tych wyliczeń i zgłaszanych w tej kwestii wątpliwości obrony, pomimo obowiązku Sądu działania z urzędu i uwzględniania również okoliczności na korzyść oskarżonego,

c) art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., poprzez:

- nie wyjaśnienie, dlaczego Sąd nie podzielił wyliczeń uszczupień należności publicznoprawnych dokonanych przez UC w G., a przyjął jako pełne, jasne i rzetelne wyliczenia Izby Celnej w O.,

- nie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku i nie wykazanie, dlaczego w ocenie Sądu najbardziej względne dla oskarżonych S. K. i M. M. (2) są przepisy wg stanu prawnego z 2009 r. i poprzestanie w tej kwestii na stwierdzeniu, iż stan prawny z tego właśnie okresu jest najkorzystniejszy dla wszystkich oskarżonych a czyny oskarżonych wyczerpują znamiona przyjętych przez Sąd kwalifikacji przypisanych im czynów,

- nie rozważeniu wszystkich okoliczności dotyczących sytuacji prawnokarnej oskarżonych w okresie objętym zarzutem i przyjęcie regulacji prawnych obowiązujących w roku 2009, jedynie na podstawie lakonicznego stwierdzenia, iż w świetle wyliczeń przedstawionych przez Izbę Celną w O. jest to rok najbardziej korzystny dla oskarżonych w sytuacji gdy ten argument w świetle analizy wyliczeń dokonanych przez Naczelnika Urzędu Celnego w G. jaki się jako bezzasadny,

- nie wyjaśnienie, dlaczego w ocenie Sądu, wobec oskarżonych S. K. (1) i M. M. (2) zachodzą podstawy do zastosowania art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s., w sytuacji, gdy w/w nie byli uprzednio karani za przestępstwa skarbowe, a ustawa wymaga, aby sprawca uczynił sobie stałe źródło dochodu z „popelniania przestępstw skarbowych”;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenie, który mógł mieć wpływ na jego treść, a wyrażający się w:

a) przyjęciu, że oskarżeni S. K. (1) i M. M. (2) nabyli, a następnie przewieźli i sprzedali papierosy w ilościach wskazanych w punktach 67a, 67b, 70a i 70b wyroku,

b) przyjęciu wartości uszczupień należności publicznoprawnych (cło, akcyza i podatek VAT) w kwotach wskazanych w punktach 67a, 67b, 70a i 70b wyroku, w sytuacji, gdy rozbieżności w wyliczeniach Izby Celnej w O. i UC w G. przemawiały za zastosowaniem wersji najkorzystniejszej dla oskarżonych, tj. wyliczeń dokonanych przez UC w G., ewentualnie za powołaniem dowodu z opinii biegłego, który jako podmiot niezainteresowany wynikiem postępowania, mógłby powyższe rozbieżności wyeliminować,

c) przyjęciu, że wartość jednej paczki papierosów wynosi 3 zł, w sytuacji, gdy Sąd nie przeprowadził w tej kwestii żadnych dowodów jak też nie wskazał jakiego czasookresu dotyczy przyjęta wartość oraz pominął w tym zakresie wyliczenia Izby Celnej w O., który to organ wskazał, iż przy przyjęciu wartości bazowej paczki papierosów na kwotę 5,20 zł, wartość celna takiej paczki wynosi 1,50 zł i od tej kwoty liczone są kwoty należności publicznoprawnych, które to z kolei wyliczenia stanowiły dla Sądu rzetelny dowód do ustalenia wartości uszczupień należności publicznoprawnych.

d) przez niesłuszne orzeczenie środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów ponieważ zawinienie przypisane oskarżonym nie jest wystarczającą przesłanką do zastosowania tego środka a brak jest podstaw do ustalenia, iż zachodzi obligatoryjne orzeczenie tego środka – albowiem obowiązująca do nowelizacji z dnia 28 lipca 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw 2005.12. 2005 obowiązujący od dnia 17.12.2005 r.- regulacja powołania przepisu, zakładała fakultatywny przepadek przedmiotów,

e) uznaniu, iż spełnione zostały przesłanki określone w art. 32 § 1, 2 i 3 k.k.s. i w konsekwencji orzeczenie środka karnego w postaci równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów, podczas gdy zgodnie z przytoczonym przepisem, gdy przepadek dotyczy przedmiotów określonych w art. 29 pkt 4 k.k.s. (wyroby tytoniowe bez akcyzy) nie można orzec tego środka,

f) wyciągnięciu błędnych wniosków oraz nadaniu zbyt dużego znaczenia (co wynika z analizy uzasadnienia wyroku) niektórym tylko wybranym elementom zebranego materiału i oparcie w ten sposób orzeczenia na wyselekcjonowanym materiale z pominięciem dowodów przeciwnych, co w konsekwencji doprowadziło do jednostronnej oceny materiału dowodowego i przyjęcia winy oskarżonych w zakresie przypisanych im czynów.

4. rażąco niewspółmierność kar wyrażającą się w wymierzeniu wobec oskarżonych bezwzględnych pozbawienia wolności oraz rażąco surowych kar grzywny – wobec niedostatecznego uwzględnienia okoliczności łagodzących, sytuacji rodzinnej oskarżonych, właściwości i warunków osobistych a których orzeczenie w tej wysokości przekracza – zdaniem obrony – stopień winy.

Mając powyższe zarzuty na uwadze, na podstawie art. 427 § 1 i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., obrońca oskarżonych S. K. (1) oraz M. M. (2) wniósł o:

- uchylenie w/w wyroku w zaskarżonej części co do oskarżonych S. K. (1) i M. M. (2) i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania.

Obronca oskarżonego **A. W.** zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary, zarzucając wyrokowi:

- rażąco niewspółmierność – surowość wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych 10 miesięcy (pkt 75) oraz 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 76), a w konsekwencji kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 77), nie uwzględniającą w dostatecznym stopniu całokształtu okoliczności przedmiotowej sprawy, w tym przede wszystkim postawy procesowej A. W., realnej wysokości korzyści uzyskanej przez w/w w wyniku przestępnego zachowania oraz jego rzeczywistej roli w inkryminowanym procederze,

ewentualnie:

- niesłuszne niezastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej względem podsądnego kary łącznej pozbawienia wolności, za czym w sposób miarodajny przemawiają poszczególne dyrektywy kary wskazane w art. 53 § 1 i 2 k.k., które względem osoby tego oskarżonego winny znaleźć we właściwym zakresie stosowne odzwierciedlenie w realiach przedmiotowej sprawy.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonego A. W. wniósł o:

- zmianę pkt. 75, 76 oraz 77 zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie A. W. za poszczególne czyny kar jednostkowych we względniejszym wymiarze, a w konsekwencji kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności,

ewentualnie:

- warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej względem mojego mandanta kary łącznej na stosowny okres próby.

Obronca oskarżonego **M. N. (1)** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

1. Obrazę przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. / dotyczy czynu LXIV aktu oskarżenia/ poprzez ich niewłaściwą wykładnię i zastosowanie do sytuacji karno-prawnej oskarżonego, polegające na zakwalifikowaniu jego działania jako jednego przestępstwa skarbowego popełnionego w warunkach czynu ciągłego po myśli art. 6 § 2 k.k.s., co zgodnie z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. wyklucza stosowanie nadzwyczajnego obostrzenia kary z uwagi na fakt, iż cytowany przepis dotyczy uczynienia sobie z popełnienia

przestępstw skarbowych (a więc co najmniej dwóch przestępstw skarbowych i więcej, a nie jak w k.k. jednego przestępstwa) stałego źródła dochodu,

2. W sytuacji uwzględniania zarzutu pierwszego i przyjęcia, że oskarżony M. N. (1) nie działał w warunkach art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s., rozstrzygnięciu temu odnośnie punktu LXIV a/o zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 115 § 2 k.k. w zw. z art. 66 § 1 k.k. poprzez ich niezastosowanie do sytuacji karno – prawnej oskarżonego M. N. (1), albowiem całościowa ocena materiału dowodowego winna prowadzić do uznania, że społeczna szkodliwość czynu, którego skarżący dopuścił nie była znaczna, co w konsekwencji powinno prowadzić do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec tego oskarżonego,

3. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na jego treść, a polegający na dowolnym i niezasadnym założeniu, że oskarżony uczynił sobie z popełnienia przestępstwa skarbowego stałego źródła dochodu, pomimo, iż brak w tym zakresie przekonujących dowodów jego winy,

4. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na jego treść, a polegający na dowolnym i niezasadnym założeniu, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego z punktu LXIV a/o nie jest nieznaczny w rozumieniu wyżej cytowanych przepisów, a tym samym możliwe w sprawie jest zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego M. N. (1),

5. Odnośnie czynu z punktu LXV a/o zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie do sytuacji karno – prawnej oskarżonego M. N. (1) odnośnie tego zarzutu, albowiem całościowa ocena materiału dowodowego winna prowadzić do uznania, że społeczna szkodliwość czynu, którego się skarżący dopuścił, jest znikoma,

6. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na jego treść, a polegający na dowolnym i niezasadnym założeniu, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego odnośnie czynu LXV nie jest znikomy, pomimo, że właściwa wykładania art. 115 § 2 k.k. w przedmiotowej sprawie powinna prowadzić do wniosków odmiennych.

Wskazując na powyższe zarzuty na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k., art. 437 k.p.k., art. 458 k.p.k. oraz art. 66 k.k. i art. 1 § 2 k.k. obrońca oskarżonego M. N. (1) wniósł o:

1. Uchylenie zaskarżonego wyroku odnośnie czynu z punktu LXIV aktu oskarżenia i warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego M. N. (1), przy wyeliminowaniu z opisu czynu i podstawy skazania „działania polegającego na uczynieniu sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałego źródła dochodu w rozumieniu art., 37 § 1 pkt 2 k.k.s.”, na okres próby i na warunkach określonych przez Sąd odwoławczy,

2. Uchylenie zaskarżonego wyroku odnośnie czynu z punktu LXV aktu oskarżenia i w oparciu o art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 171 pkt. 3 k.p.k. umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego M. N. (1) z uwagi na znikomą szkodliwość społeczną czynu jakiego się dopuścił,

ewentualnie

3. Uchylenie zaskarżonego wyroku odnośnie skarżącego M. N. (1) i przekazanie sprawy Sądowi I instancji w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **K. K. (2)** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania (zwłaszcza art. 4, art. 5 § 2, art. 7 i 170 § 1 pkt 2), który to błąd wyraża się w przyjęciu tezy, że zgromadzone w niniejszej sprawie materiały dowodowe pozwalają na przyjęcie, że oskarżony:

- w okresie od maja 2005 r. do października 2005 r. w miejscowości B. 6B k/G. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z M. M. (2), S. K. (1), J. G. (1) oraz z innymi osobami, po nabyciu składował w celu dokonania przewozu przez przejście graniczne znajdujące się na zachodniej granicy RP na terytorium Niemiec papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy pochodzących z ich wcześniejszego przemytu przez wschodnie granice RP z krajów sąsiadujących z Polską w tym Rosji dostarczonych mu w ilości co najmniej 18 transportów w ilości łącznej co najmniej 5.400.000 sztuk papierosów wartości co najmniej 1.255.500 zł i cła w wysokości co najmniej 103.197 zł, a następnie dokonał ich przewozu na terytorium Niemiec celem wprowadzenia ich do obrotu – czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, w sytuacji gdy właściwa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku że osk. K. K. (2) nie był nabywcą przewożonych na jego posesję papierosów a jedynie udostępniał parking przy swoim barze do przeładunku papierosów mężczyźnie o imieniu D..

Powołując się na powyższe zarzut obrońca wniósł o uniewinnienie osk. K. K. (2) od zarzucanego mu przestępstwa ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku.

W przypadku nie podzielnia argumentów apelacji co do zasadności wyżej przedstawionego zarzutu subsydiarnie zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i tak:

- Na podstawie art. 438 pkt 4 i art. 427 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, wynikającej z orzeczenia:

a) kary pozbawienia wolności bez środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, co powoduje, że kara ta nie spełnia swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej i nie zaspokaja społecznego poczucia sprawiedliwości.

b) orzeczenia środka karnego określonego w art. 32 k.k.s. bez dokładnego zbadania wartości rynkowej na dzień orzekania oraz innych czynników wpływających na cenę.

Podnosząc powyższy zarzut, na podstawie art. 434 § 1, art. 437 i art. 454 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonego K. K. (2) wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby oraz nieorzekania środka karnego o którym mowa w art. 32 k.k.s. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca **oskarżonego A. K.** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art., 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez oparcie orzeczenia o winie oskarżonego A. K. wyłącznie na dowodach niekorzystnych, przy dokonanej ocenie dowodów obranej w sposób schematyczny i pogwałcenie zasady „in dubio pro reo”, bez należytego uzasadnienia swojego stanowiska w uzasadnieniu orzeczenia;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd I instancji za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony A. K. dopuścił się czynu opisanego w zarzucie aktu oskarżenia, mimo braku wystarczających i jednoznacznych dowodów w sprawie, opierając je wyłącznie o budzące poważne wątpliwości wyjaśnienia współoskarżonych;

3. rażąco surowość orzeczonej kary łącznej w wymiarze bezwzględnym 3 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 40 stawek dziennych, przy przyjęciu stawki za równą kwocie 50 zł w sytuacji, gdy rola tego oskarżonego w zdarzeniu objętym aktem oskarżenia była niewielka i marginalna, w chwili obecnej nie toczą się inne postępowania karne z udziałem A. K., a jego warunki osobiste i postawa przemawiają za przyjęciem, iż nie popadnie on ponownie w konflikt z prawem.

Wskazując na powyższe postawy na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. obrońca oskarżonego A. K. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie A. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu;
2. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Olsztynie;

ewentualnie

3. złagodzenie wymierzonej wobec A. K. kary poprzez jej warunkowe zawieszenie na okres próby w wymiarze 5 lat i kary grzywny do 20 stawek, przy przyjęciu jednej stawki za równoważną kwocie 50 zł.

Obrońca oskarżonego **J. M. (1)** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. podniósł bezwzględną przyczynę odwoławczą wynikającą z naruszenia art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. – polegającego na zaniechaniu umorzenia postępowania w stosunku do oskarżonego J. M. (1) mimo zaistnienia powagi rzeczy osądzonej wynikającej ze skazania oskarżonego przez Sąd Rejonowy w B. (B.) w Niemczech oraz Sąd Krajowy w H. w Niemczech za czyny w dużej części tożsame z czynem stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi powyższemu dodatkowo zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia:

1. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k. – polegającą na sprzeczności między sentencją wyroku w pkt 94 a jego uzasadnieniem w zakresie ilości paczek papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy nabytych przez oskarżonego J. M. (1)

2. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. – polegającą na nie wyjaśnieniu w uzasadnieniu orzeczenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w przedmiocie orzeczenia środka karnego ściągnięcia równowartości przypadku przedmiotów i nie poczynieniu rozważań obrazujących tok rozumowania Sądu w zakresie tego rozstrzygnięcia, a dotyczących sposobu dokonania wyliczeń poszczególnych kwot oraz sposobu ustalenia odpowiedzialności finansowej oskarżonego J. M. (1) solidarnie z innymi oskarżonymi – w różnych konfiguracjach osobowych

3. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. – polegającą na:

- zaniechaniu poczynienia dokładnych ustaleń co do ilości i rodzaju transportów papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy dostarczanych oskarżonemu J. M. (1) na zlecenie J. i K. K. (1), w tym głównie przez E. H. (1) i D. A. (1), a także przez J. Z. oraz co do ilości transportów dostarczanych mu na zlecenie M. K. (1), mimo że okoliczności te mają istotne znaczenie dla ustalenia ilości paczek nielegalnych papierosów nabytych przez oskarżonego M.

- nie uwzględnieniu na korzyść oskarżonego M. przy ustalaniu ilości nabytych przez niego papierosów okoliczności wynikających z rozbieżności w wyjaśnieniach E. H. (1), D. A. (1) i oskarżonych K., dotyczących ilości transportów dostarczonych oskarżonemu M. przez E. H. (1) i D. A. (1)

- nie rozważeniu rozbieżności między wyjaśnieniami J. Z. a wyjaśnieniami J. i K. K. (1) oraz między wyjaśnieniami J. K. (1) a K. K. (1) co do ilości transportów dostarczanych do oskarżonego M. przez J. Z.

4. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. – polegającą na niezasadnym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonych: J. M. (1), M. K. (1) i Z. F. (1) co do ilości transportów papierosów, a w konsekwencji ilości paczek papierosów nabytych przez J. M. (1) od M. K. (1), mimo że wyjaśnienia wymienionych są ze sobą zbieżne co do ilości transportów dostarczanych do J. M. (1)

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na:

1. przyjęciu, że oskarżony J. M. (1) nabył papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy w ilości nie mniejszej niż 1.109.593 paczek mimo że z ustaleń przyjętych w uzasadnieniu wynika, że nabył mniejszą ich ilość, to jest 1.039.043 paczek
2. zawyżonym ustaleniu wysokości kwot zasądzonych wobec oskarżonego J. M. (1) tytułem środka karnego ściągnięcia równowartości przepadku przedmiotów
3. przyjęciu, iż oskarżony J. M. (1) nabywał papierosy bez polskich znaków skarbowych akcyzy od stycznia 2005 r., mimo że materiał dowodowy nie daje podstaw do czynienia takich ustaleń
4. przyjęciu, iż oskarżony J. M. (1) nabył od J. i K. K. (1) większą liczbę paczek papierosów, nie mogącą wynikać z 20 transportów, jak wynika to z wyjaśnień oskarżonego M., mimo że analiza wyjaśnień oskarżonych przewożących papierosy od oskarżonego M. nie pozwala na czynienie ustaleń przeciwnych wyjaśnieniom oskarżonego M.
5. przyjęciu, iż oskarżony J. M. (1) z popełniania przestępstw skarbowych uczynił sobie stałe źródło dochodu, mimo braku oparcia dla tych ustaleń w materiale dowodowym sprawy

Niezależnie od powyższych zarzutów, na podstawie art., 427 § 2 i art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi powyższemu zarzucił: rażąco niewspółmierności kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzonych oskarżonemu J. M. (1), wyrażającą się w orzeczeniu kary pozbawienia wolności w zbyt dużym rozmiarze i bezwzględnej formie, a także w orzeczeniu grzywny w wymiarze nieadekwatnym do stopnia zawinienia i do możliwości finansowych oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonego J. M. (1) wniósł o:

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i umorzenie postępowania wobec oskarżonego J. M. (1)

ewentualnie o:

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Olsztynie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Mając na uwadze obszerność i złożoność materiału dowodowego, wieloosobowy i wielowątkowy charakter sprawy zwieńczony przypisaniem 32 oskarżonym ponad 60 zarzutów przy rozpoznanych 18-stu apelacjach o rozbudowanych i precyzyjnych zarzutach dotyczących całego spektrum sprawy Sąd Apelacyjny dążąc do wszechstronnego, a jednocześnie czytelnego ustosunkowania się do wszystkich zarzutów uznał za konieczne w przyjętej systematyce niniejszego uzasadnienia ustosunkować się na wstępie do zarzutów uznanych za zasadne i skutkujących zmianą zaskarżonego w części wyroku. Z konieczności dochowania chronologii procesowej zmiany dotyczące kwalifikacji prawnych jak też wymiaru kary zostaną na wstępie jedynie zasygnalizowane, zaś szczegółowa ich analiza nastąpi niżej.

Apelacja obrońcy oskarżonych M. M. (2) i S. K. (1) w części dotyczącej zarzutu apelacyjnego (1 pkt a i c) odnosząca się do czynów przypisanych tym oskarżonym w pkt. 67a i 70a jest zasadna i w tym zakresie na uwzględnienie zasługuje. Wskazane naruszenie prawa materialnego odnosi się także do czynu przypisanego w pkt. 88 oskarżonemu K. K. (2). Zarzuty dotyczą obrazy przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 2 § 2 k.k.s. oraz art. 41a § 1 k.k.s. Ta kwestia jako pierwsza wymaga analizy i to nie dlatego, że mamy do czynienia z obrażą prawa materialnego, ale przede wszystkim dlatego, iż pozostaje podstawową przyczyną wzruszenia i zmiany zaskarżonego w tej części wyroku.

Postępowanie Sądu Okręgowego sprowadzające się do zastosowania art. 41a § 1 k.k.s. przy rozważaniu kwestii warunkowego zawieszenia orzeczonych kar pozbawienia wolności (k. 156 uzasadnienia wyroku) w stosunku do oskarżonych M. M. (2), S. K. (1) i K. K. (2) jest oczywiście błędne i obraża przepis art. 2 § 2 k.k.s. Przepis art. 41a § 1 k.k.s.

został wprowadzony ustawą z dnia 28 lipca 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw /Dz.U. Nr 178, poz. 1479/ i wszedł w życie w dniu 17 grudnia 2005r. Tymczasem czasookres popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu M. M. (2) w pkt. 67a, S. K. (1) w pkt. 70a i K. K. (2) w pkt. 88 kształtował się w okresie od czerwca 2005r. do października 2005r. Innymi słowy w czasie popełnienia tych czynów przez w/w oskarżonych przepis art. 41a § 1 k.k.s. nie obowiązywał i jego zastosowanie było oczywiście błędne. Dlatego też Sąd Apelacyjny w stosunku do oskarżonych M. M. (2), S. K. (1) i K. K. (2) stosując przepis art. 2 § 2 k.k.s. przypisane im odpowiednio w pkt. 67a, 70a i 88 czyny zakwalifikował w brzmieniu ustawy z dnia 10.09.1999r. /Dz.U 1999.83.931/. Przy czym z powodu braku apelacji na niekorzyść oskarżonych przyjął wysokość ustalonych należności publicznoprawnych, mających przecież bezpośrednie przełożenie na kwalifikację prawną przypisanych czynów, w najkorzystniejszym dla oskarżonych wymiarze z 2009r.

Ponadto Sąd Okręgowy obraził przepis art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. Wytknęły to słusznie, i w tych częściach zasługiwały na uwzględnienie, apelacje obrońców oskarżonych: S. M. (1) w zarzucie apelacji (I. 3) do czynu przypisanego w pkt. 24, K. S. (1) w zarzucie (2. c) do czynu przypisanego w pkt. 28, C. S. w zarzucie (3) do czynu przypisanego w pkt. 35, M. M. (2) i S. K. (1) w zarzucie (1 pkt b) do czynów przypisanych w pkt. 67a, 67b i 70a, 70b, M. N. (1) w zarzucie (1) do czynu przypisanego w pkt. 82 i w tym zakresie na uwzględnienie zasługują. Wskazane naruszenie prawa materialnego chociaż nie podnoszą tego ich obrońcy odnosi się także do oskarżonych: M. K. (1) (czyny przypisane w pkt. 2a, 2b), K. S. (2) (czyn przypisany w pkt. 43), K. K. (2) (czyn przypisany w pkt 88).

Obraza tego przepisu polegała na jego zastosowaniu wobec w/w oskarżonych. Tymczasem zgodnie z jego brzmieniem Sąd stosuje nadzwyczajne obostrzenie kary, jeżeli sprawca uczynił sobie z **popełniania przestępstw skarbowych** stałe źródło dochodu. Rację zatem mają obrońcy podnoszący tę kwestię, iż na gruncie regulacji karno-skarbowej, do przyjęcia, że sprawca uczynił sobie z przestępczej działalności stałe źródło dochodu niezbędne jest popełnienie co najmniej dwóch przestępstw skarbowych.

W konsekwencji błędnego zastosowania przepisu art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. Sąd niezasadnie przy rozważaniu kwestii warunkowego zawieszenia orzeczonych kar pozbawienia wolności (k. 156 uzasadnienia wyroku) zastosował art. 41a § 1 k.k.s. w stosunku do oskarżonych M. M. (2), S. K. (1) i K. K. (2) odpadła bowiem przesłanka z pkt 2 § 1 art. 37 k.k.s. i jednocześnie ci oskarżeni nie działali w zorganizowanej grupie przestępczej.

Ta przesłanka z pkt 2 § 1 art. 37 k.k.s. odpadła także jako podstawa do nadzwyczajnego obostrzenia kar w stosunku do oskarżonych M. K. (1), S. M. (1), K. S. (1), C. S., K. S. (2). Jednakże w wypadku tych oskarżonych (z wyłączeniem M. K. (1) z uwagi na wymiar kary) prawidłowość zastosowania art. 41a § 1 k.k.s. nie budzi zastrzeżeń bowiem ci oskarżeni działali w grupie przestępczej (art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.).

Natomiast w stosunku do oskarżonego M. N. (1) jako, że w ogóle odpadła przedmiotowa przesłanka brak było podstaw do zastosowania dyrektywy nadzwyczajnego obostrzenia kary przewidzianej właśnie w art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s.

Sąd Apelacyjny podzielił ponadto zarzuty (5 i 6) apelacji obrońcy oskarżonego M. N. (1) w zakresie czynu przypisanego w pkt. 83 wyroku i dokonał odmiennej oceny tego czynu skutkującej umorzeniem postępowania.

Natomiast w/w apelacje obrońców oskarżonych M. M. (2) i S. K. (1), M. N. (1), S. M. (1), K. S. (1), C. S. w pozostałych częściach jak też apelacje pozostałych obrońców oskarżonych M. K. (1), J. i K. K. (1), A. A., R. L. (1), K. S. (2), M. M. (1), Z. F. (1), A. W., K. K. (2), A. K., J. M. (1) jako bezzasadne na uwzględnienie nie zasługują.

Przechodząc do omówienia poszczególnych apelacji stwierdzić należy, iż w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wina oskarżonych i okoliczności przypisanych im w zaskarżonym wyroku Sądu Okręgowego oraz oskarżonym M. K. (1), S. M. (1), K. S. (1), C. S., K. S. (2), M. M. (2), S. K. (1), M. N. (1), K. K. (2), J. M. (1) przypisanych niniejszym wyrokiem czynów nie budzą wątpliwości.

W tym zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób bardzo dokładny i skrupulatny, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy ocenił zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem

wiedzy i doświadczenia życiowego. Przedstawiony w tym zakresie w uzasadnieniu wyroku wywód jest logiczny, zrozumiały i przekonujący. Wprawdzie przeprowadzona w pisemnych motywach analiza podstawy prawnej wyroku, nałożonych przepisem art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wymagań, jedynie dochowuje co w pewnym stopniu utrudnia instancyjną kontrolę zapadłego orzeczenia nie czyni jej jednak niemożliwą.

Dlatego też Sąd Apelacyjny zdecydowanie i stanowczo podzielać stanowisko Sądu Okręgowego co do analizy i oceny zebranego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego stwierdza, iż skarżone rozstrzygnięcie opiera się na całokształcie prawidłowo przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy dowodów (art. 410 k.p.k.), które następnie Sąd ten poddał analizie w pisemnym – dochowującym wymogów art. 424 k.p.k. – uzasadnieniu. Działanie to wskazuje na dążenie Sądu I instancji do ustalenia prawdy obiektywnej (art. 2 § 1 k.p.k.), uwzględnia okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.).

W tym miejscu zauważyć należy, iż w postępowaniu karnym kontrola odwoławcza trafności oceny dowodów, dokonanej przez Sąd I instancji - orzekający merytorycznie, jest ograniczona. Wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą Sądu I instancji stykającego się bezpośrednio z dowodami i odnoszącego wrażenia z przebiegu całości rozprawy głównej. Swobodna ocena dowodów ograniczona jest jedynie powinnością przedstawienia rozumowania, które doprowadziło ten Sąd do dokonanego wyboru. Jest to niezbędne dla ustrzeżenia się od dowolności, usuwającej ów wybór spod kontroli stron i nadzoru instancyjnego.

Sąd odwoławczy z dowodami nie styka się, toteż swą działalność ogranicza do weryfikowania racjonalności rozumowania przedstawionego w zaskarżonym wyroku, a czyni to na podstawie argumentów przytoczonych w skardze apelacyjnej i wyłącznie w zakresie wyznaczonym skargą. Dalej zaś nie sięga - wyjąwszy sytuacje oczywiste - by swą ingerencją, przekraczającą granice skargi, nie wyrządzić stronie odwołującej się mimowolnej szkody.

Mając na uwadze z jednej strony obszerność i złożoność materiału dowodowego, wieloosobowy i wielowątkowy charakter sprawy przy wielokroć jednobrzmiących co do opisu i okoliczności przypisanych poszczególnym oskarżonym czynach, z drugiej zaś strony powtarzalność zarzutów zawartych w rozpoznanych 18-stu apelacjach, Sąd Apelacyjny dążąc do wszechstronnego i czytelnego ustosunkowania się do wszystkich zarzutów, a jednocześnie by uniknąć zbędnego powielania argumentacji co do tożsamyh zarzutów uznał za konieczne przyjęcie dalszej systematyki niniejszego uzasadnienia polegające na „wyjęciu przed nawias” skarżonych powtarzalnie w apelacjach uchybień.

I tak w ocenie Sądu odwoławczego „wyjęciu przed nawias” wymagają:

I. Spośród zarzutów obrazu przepisów prawa materialnego:

1/ art. 2 § 2 k.k.s., art. 41a § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 1 § 1 k.k.s.

Zgodnie z brzmieniem art. 2 § 2 k.k.s. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia skarbowego, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Zbadaniu podlegały więc stany prawne występujące między ustawą obowiązującą w czasie popełnienia czynu, a czasem orzekania (w tym stany wywołane w międzyczasie zmianami ustawy) oraz która ustawa jest ustawą względniejszą. Sąd Okręgowy przyjął, iż najbardziej korzystny dla oskarżonych jest stan prawny z 2009r. i według tego stanu prawnego dokonał kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonym czynów oraz oparł pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyroku. Wprawdzie swego stanowiska szerzej nie uzasadnił, ale jest ono oczywiste, iż przy ocenie stopnia dolegliwości ustawodawstwa karnoskarbowego należy je rozumieć szeroko i brać pod uwagę całokształt przepisów mających zastosowanie do danego czynu. Dotyczy to tak regulacji karnych (k.k.s.), a więc dyrektyw wymiaru kary, warunkowego umorzenia postępowania, przedawnienia czy zatarcia skazania jak też regulacji z zakresu prawa finansowego, a więc m. in. ustawy podatkowej i akcyzowej. Sąd Apelacyjny ten tok rozumowania i oceny w pełni aprobuje i podziela.

Konsekwencją tej wykładni względności ustawy jest konieczność rozstrzygnięcia dwóch kwestii stanowiących przedmiot zarzutów apelacyjnych:

Pierwsza omówiona już wyżej to zastosowanie przepisu art. 41a § 1 k.k.s. Stanowisko Sądu w tej kwestii zawarte wyżej zachowuje swą aktualność. Postępowanie Sądu Okręgowego sprowadzające się do zastosowania art. 41a § 1 k.k.s. przy rozważaniu kwestii warunkowego zawieszenia orzeczonych kar pozbawienia wolności (k. 156 uzasadnienia wyroku) w stosunku do oskarżonych M. M. (2), S. K. (1) i K. K. (2) jako oczywiście błędne i jako naruszające przepis art. 2 § 2 k.k.s. należało skorygować. Przepis art. 41a § 1 k.k.s. został wprowadzony ustawą z dnia 28 lipca 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw /Dz.U. Nr 178, poz. 1479/ i wszedł w życie w dniu 17 grudnia 2005r. Zatem w dacie popełnienia czynów tj. od czerwca 2005r. do października 2005r. przypisanych w/ w oskarżonym przepis ten nie obowiązywał. Dlatego też w stosunku do oskarżonych M. M. (2), S. K. (1) i K. K. (2) stosując przepis art. 2 § 2 k.k.s. przypisane im odpowiednio w pkt. 67a, 70a i 88 czyny Sąd zakwalifikował w brzmieniu ustawy z dnia 10.09.1999r. /Dz.U 1999.83.931/. Przy czym z powodu braku apelacji na niekorzyść oskarżonych przyjął wysokość ustalonych należności publicznoprawnych, mających bezpośrednie przełożenie na kwalifikację prawną przypisanych czynów, w najkorzystniejszym dla oskarżonych wymiarze z 2009r.

Druga to zastosowanie przez Sąd Okręgowy wobec oskarżonych paserstwa akcyzowego art. 65 k.k.s. w stanie prawnym z 2009 r., a nie sprzed nowelizacji z dnia 1.03.2009r.

W tej kwestii Sąd Apelacyjny nie dopatrył się uchybienia. Wymaga ona jednak szerszej analizy. Czasookres popełnienia przestępstwa paserstwa celnego przypisany oskarżonym to lata 2005-2007. Obowiązujący w tym czasie, od dnia 17.12.2005r., art. 65 § 1 k.k.s. wprowadzony ustawą z dnia 28.07.2005r. o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr. 178. poz. 1479) brzmiał: „Kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi wyroby akcyzowe lub opakowania z tymi wyrobami stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 lub 64, lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby lub opakowania tym wyrobami przyjmuje lub pomaga w ich ukryciu, jeżeli ich rodzaj, ilość lub wartość wskazują na zamiar wprowadzenia ich do obrotu” . Przepis ten w takim brzmieniu obowiązywał do dnia 1.03.2009r. kiedy to usunięto z niego znamię „jeżeli ich rodzaj, ilość lub wartość wskazują na zamiar wprowadzenia ich do obrotu”. To stanowiło podstawę zarzutów apelacyjnych sprowadzających się do braku wypełnienia przez oskarżonych znamienia „istnienia zamiaru wprowadzenia do obrotu”.

Żadną miarą tego zarzutu podzielić nie można. W ocenie Sądu Apelacyjnego usunięte z przepisu stwierdzenie „jeżeli ich rodzaj, ilość lub wartość wskazują na zamiar wprowadzenia ich do obrotu” jest znamieniem li tylko opisowym i jego brak w opisie czynu nie dowodzi braku istnienia zamiaru wprowadzenia do obrotu jeżeli w opisie czynu pozostają określone „rodzaj” (papierosy bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy) i „ilość” (precyzyjnie określona ilość paczek papierosów) lub „wartość” (także możliwa do wskazania przez precyzyjne wyliczenia poszczególnych należności publicznoprawnych). Przytoczony w każdym z przypisanych czynów rodzaj wyrobu akcyzowego „papierosy bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy” i precyzyjnie określona ich ilość ewidentnie wskazująca przeznaczenie handlowe dowodzą zamiaru wprowadzenia ich do obrotu czy też jak w tekście pierwotnym ustawy dowodzą ich przeznaczenia do działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zaprezentowane zmiany przepisu art. 65 k.k.s., a właściwie jego czysto opisowego znamienia zakończone jego eliminacją z przepisu są wynikiem ewoluowania prawa i nie dowodzą braku istnienia zamiaru wprowadzenia do obrotu jeżeli w opisie czynu określono rodzaj i ustalono ilość.

2/ art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s.

Bez wątplenia Sąd Okręgowy obraził przepis art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. poprzez jego zastosowanie wobec oskarżonych: S. M. (1), K. S. (1), C. S., K. S. (2), M. M. (2), S. K. (1), M. N. (1), M. K. (1), K. K. (2). Zgodnie z jego brzmieniem Sąd stosuje nadzwyczajne obostrzenie kary, jeżeli sprawca uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu. Sąd Okręgowy uzasadniając tę kwestię (s.150 uzasadnienia) powołał się na orzecznictwo SN wydane

na gruncie regulacji kodeksu karnego, a konkretnie wykładni art. 65 k.k. Jako, że obie regulacje różnią się, koniecznym jest więc poświęcenie tej kwestii więcej uwagi. Regulacja przyjęta w k.k.s. odbiega od przyjętej na gruncie k.k. Zgodnie z brzmieniem art. 65 § 1 k.k. przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2 k.k. stosuje się także do sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu. Różnica jest nad wyraz widoczna. Na gruncie k.k., do przyjęcia, iż sprawca uczynił sobie z przestępczej działalności stałe źródło dochodu, wystarczy popełnienie jednego przestępstwa zaś na gruncie regulacji k.k.s. niezbędne jest popełnienie co najmniej dwóch przestępstw skarbowych.

Przeniesienie tej kwestii na grunt niniejszej sprawy skutkujące zmianą orzeczenia w stosunku do w/w oskarżonych zostało zaprezentowane wyżej.

3/ art. 258 § 1 k.k.

W tym wypadku Sąd Apelacyjny stwierdza stanowczo i kategorycznie, iż do żadnej obrazy przepisu art. 258 § 1 k.k. nie doszło. Przepis ten penalizuje dwie formy udziału w przestępczości zorganizowanej, które mogą przybierać postać „zorganizowanej grupy” bądź też „związku mającego na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego”. Pomiędzy tymi dwoma formami istnieje zasadnicza różnica jakościowa, wyrażająca się generalnie tym, iż związek przestępczy ma wyższą formę organizacyjną niż grupa przestępcza o charakterze zorganizowanym. Przedmiotem analizy w świetle przypisanych oskarżonym czynom udziału w zorganizowanej grupie przestępczej będzie ta druga, niższa forma organizacyjna.

Jej analizę, praktycznie kompletną i bodajże najbardziej precyzyjną, spośród wszystkich poruszonych zagadnień, zawarł, z powołaniem się na orzecznictwo i doktrynę, na k. 72-74 uzasadnienia wyroku. Nie wymaga ona uzupełnienia, niezbędne jedynie pozostaje wyeksponowanie trzech elementów.

I tak po pierwsze Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał, na wymagane ustawą „zorganizowanie grupy” czyli funkcjonowanie zgodnie z pewnymi ustalonymi regułami i posiadanie wewnętrznej struktury gdzie poszczególni jej członkowie pełnią określone funkcje bądź role.

Po drugie określił karalność udziału w grupie przestępczej uzależnioną przecież od wymaganego przez kodeks karny zorganizowania, którego karalnym progiem jest istnienie między jej członkami chociażby niewysokiego, ale widocznego stopnia powiązań organizacyjnych i hierarchicznych. Trafnie wskazał przy tym, iż to pojęcie zorganizowania z art. 258 § 1 k.k. odnosi się nie do sposobu popełnienia przestępstwa, ale do grupy utworzonej, by przestępstwo popełnić.

Po trzecie wskazał wyznaczniki przypisania przynależności do grupy przestępczej gdzie za wystarczające uznał stwierdzenie, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele i formy działania oraz że przystępuje do grupy gotowy poddać się panującej w niej dyscyplinie i brać udział w prowadzonej w grupie działalności.

II. Spośród zarzutów błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mogących mieć wpływ na jego treść:

1/ Założenia i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą przez oskarżonych J. i K. K. (1) oraz zarzut brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej m. in. przez oskarżonych: A. A., R. L. (1), S. M. (1), K. S. (1), C. S., K. S. (2) i M. M. (1).

Zaskarżone orzeczenie jest wolne od błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie tych okoliczności sprawy.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił i wskazał elementy będące wyznacznikami istnienia grupy przestępczej, którą bez cienia wahania określić można jako zorganizowaną grupę przestępczą. Wskazał na jej trwałość, a więc funkcjonowanie według stałych i niezmiennych reguł. Określony przez braci K. cel działania znany, aprobowany i realizowany przez wszystkich członków grupy, a więc systematyczne przemycanie papierosów bez akcyzy z Polski do Niemiec. Istnienie hierarchiczności, a więc kierownictwo i decyzyjność braci K. i podporządkowanie im pozostałych członków grupy.

Przy tym niezwykle trafnie Sąd wykazał istnienie powiązań poziomych budowanych na bazie powiązań socjologiczno – psychologicznych między członkami grupy, umożliwiających późniejsze skoordynowanie działań i wykonywanie zadań według ustalonych zasad.

Wreszcie ponad wszelką wątpliwość prawidłowo i precyzyjnie ustalił skład personalny grupy przestępczej odtwarzając role i funkcje poszczególnych członków oraz jednoznacznie wskazał twórców i przywódców grupy, a więc J. i K. K. (1).

Oparł się i to zasadnie w tej mierze właśnie na wyjaśnieniach oskarżonych K. K. (1) i J. K. (1) z postępowania przygotowawczego. To w nich dokonali oni opisu zorganizowanej i kierowanej przez siebie działalności. Z tych wyjaśnień wynika istnienie pomiędzy braćmi ścisłego podziału ról i kompetencji. J. K. (1) zajmował się zakupem papierosów, ich przechowywaniem, pakowaniem, przygotowaniem transportów. On też, przy współudziale R. L. (1), zapewniał zaopatrzenie transportu w podrobione dokumenty przewozowe. Natomiast w gestii K. K. (1) leżało bezpieczne przewiezienie papierosów przez Polskę, przejazd przy pomocy M. K. (1) przez granicę, dostarczenie papierosów i odbiór gotówki od odbiorcy. On decydował o zmianach kierowców przed granicą i zapewniał im hotel w S.. Zestawienie pozycji obu braci mimo pozornie zrównoważonego podziału zadań wskazuje, iż pozycja J. K. (1) była wyższa.

Także na tych wyjaśnieniach K. K. (1) i J. K. (1) oparł się czyniąc prawidłowe ustalenia co do składu osobowego grupy i sposobu przewozu papierosów. Członkami grupy byli S. M. (1), C. S., R. L. (1), A. J., A. A., K. S. (1), T. S. (1), K. S. (2), M. M. (1), D. A. (1), E. H. (1) oraz zmarły w toku postępowania J. Z.. Natomiast przewóz odbywał się w ten sposób, że samochody wiozące papierosy poprzedzone były innymi pojazdami, które je pilotowały, a jadące nimi osoby miały ostrzegać kierowców transportujących papierosy o kontrolach na drodze. Oskarżeni jako kierowców wożących papierosy wskazali S. M. (1), C. S., R. L. (1), A. J., K. S. (1), D. A. (1) i E. H. (1). Dwaj ostatni pochodzący z Z. wozili papierosy jedynie od S. i byli zmiennikami S. M. (1). Transporty pilotował przede wszystkim K. K. (1) w towarzystwie C. S., A. A., R. L. (1) i M. M. (1). Pilotem, ale jeżdżącym samodzielnie, był także T. S. (1).

W oparciu o te wyjaśnienia ustalił miejsca przechowywania papierosów tj. przy ul. (...) w O., w garażu przy ul. (...) w D. i na terenie firmy R. L. (1) w O.. Tam też następował ich załadunek, w którym uczestniczyli K. S. (2), A. A., R. L. (1), A. J. (1) i S. M. (1).

Nie budzi zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego prawidłowość oceny tych wyjaśnień i uznanie ich przez Sąd Okręgowy za jasne, logiczne, stanowcze, spójne wewnętrznie i zgodne ze sobą nawzajem. Bez wątplenia takimi są, a każde kolejne przesłuchanie uzupełniało okoliczności związane z poszczególnymi etapami uprawianego przez nich procederu. Okoliczności te co do poszczególnych etapów przemytu w przeważającej mierze znajdowały potwierdzenie w wyjaśnieniach osób współdziałających z nimi w przestępczej działalności.

I właśnie dopiero zestawienie w/w wyjaśnień ze złożonymi w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnieniami S. M. (1), C. S., R. L. (1), A. J., A. A., K. S. (1), T. S. (1), K. S. (2), M. M. (1), D. A. (1), E. H. (1) szeroko odtwarzającymi obowiązki i wykonane zadania oraz obowiązujący przy tym podział ról poszczególnych oskarżonych pozwoliły wprost nazwać zajmowane pozycje i zhierarchizować poszczególnych członków grupy. Wartość dowodowa tych wyjaśnień jest zdaniem Sądu Apelacyjnego o tyle nieoceniona, że oskarżeni ci pomimo zaprzeczenia działania w grupie przestępczej opisują przydzielone im zadania i wykonanie poszczególnych przedsięwzięć stanowiących de facto organizacyjnie dopiętą całość wielokrotnie powtarzalnych działań związanych z dokonaniem przemytu papierosów.

Zatem to zestawienie wyjaśnień i prawidłowa ocena tak zestawionych dowodów w tym zakresie pozwoliła jednoznacznie i bez żadnych wątpliwości na uznanie, iż w/w oskarżeni wyrażając zgodę na poszczególne działania i uczestnicząc w powyższych działaniach, mieli świadomość, iż podejmują działania w zorganizowanej grupie przestępczej. Wskazują na to ich wzajemne powiązania, rozmiar procederu, jego przemyślana organizacja i podział ról. Funkcjonowanie przestępczego procederu od załadunku papierosów, ich przewóz przez Polskę, przekroczenie granicy i dostarczenie odbiorcy w Niemczech przy udziale wskazanych kierowców i eskortujących ich pilotów było dobrze zorganizowane.

Powyższe dowodzi prawidłowej oceny i bezspornie wykazuje, iż przypisanie popełnienia J. K. (1) i K. K. (1) przestępstw z art. 258 § 3 k.k., zaś wskazanym wyżej oskarżonym przestępstw z art. 258 § 1 kk jest prawidłowe i w tym zakresie Sąd Apelacyjny nie dopatrzył się żadnych uchybień. Argumenty apelacji obrońców poszczególnych oskarżonych w tym względzie należy uznać za całkowicie chybione.

Wyżej zaprezentowanej oceny wartości dowodowej wyjaśnień J. K. (1) i K. K. (1) nie niweczy fakt, iż oskarżeni na rozprawie oświadczyli, że nie przyznają się do założenia i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą. Sąd Okręgowy zmianę stanowiska tych jak i pozostałych oskarżonych stwierdził i skrupulatnie się do niej ustosunkował. Argumentację tą Sąd Apelacyjny w pełni podziela i akceptuje i dlatego nie zachodzi konieczność jej ponownego przytaczania.

Końcowo ale, obracając się w dalszym ciągu w sferze zbiorczej oceny nietrafności zarzutów apelacyjnych dotyczących członkostwa i kierownictwa grupy przestępczej, nie sposób nie wyeksponować logiki i konsekwencji Sądu w ocenie tej kwestii. Mowa tu eliminacji z grupy przestępczej, poprzez uniewinnienie od zarzutów udziału w grupie przestępczej, dostawców i odbiorców papierosów bez akcyzy i sprowadzenie stanu osobowego grupy jedynie do osób, które faktycznie wykonywały ustalone i przydzielone im role i działania umożliwiające stałe i skoordynowane przemykanie papierosów z Polski do Niemiec. Trafność oceny Sądu co do braku udziału dostawców i odbiorców w grupie przestępczej zwięźdzona została procesowym uznaniem argumentacji przez Prokuratora.

2/ Założenia i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą przez M. K. (1) i brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej przez oskarżonych: Z. F. (1), A. W. i T. K..

I w tym wypadku stwierdzić należy stanowczo i kategorycznie, iż zaskarżone orzeczenie jest wolne od błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie tych okoliczności sprawy, które odnoszą się do założenia i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą przez oskarżonego M. K. (1) oraz do przyjęcia działania oskarżonych Z. F. (1), A. W. i T. K. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Sąd Okręgowy także i w wypadku tej grupy prawidłowo ustalił i wskazał elementy będące wyznacznikami istnienia grupy przestępczej, którą także bez cienia wątpliwości określić można jako zorganizowaną grupę przestępczą. Wskazał przy tym iż, z uwagi na mniejszą liczbę członków, cechowała się mniejszym, niż grupa K., zhierarchizowaniem. Posiadała trwałą strukturę ze stałym gronem uczestników koordynujących swoje działania według ustalonych reguł. Akceptowana, jako cel istnienia grupy, działalność polegała na systematycznym dokonywaniu przemytów papierosów, a nie tylko dokonywaniu pojedynczych przestępstw przy nadarzającej się okazji i właśnie zorganizowanie grupy oraz koordynacja czynności podejmowanych przez jej członków taką systematyczną działalnością umożliwiały.

Wreszcie ponad wszelką wątpliwość prawidłowo i precyzyjnie ustalił skład personalny grupy przestępczej w osobach Z. F. (1), A. W. i T. K. odtwarzając role i funkcje poszczególnych członków oraz jednoznacznie wskazał twórcę i przywódcę grupy, a więc M. K. (1).

Podstawą ustaleń faktycznych były tu wyjaśnienia wszystkich wyżej wymienionych oskarżonych tworzących grupę przestępczą. Z nich wynika, że wśród członków grupy M. K. (1) nie było ścisłej specjalizacji w zakresie pełnionych przez nich ról. Pełnili różne role co wynikało ze szczupłości składu osobowego grupy. Przy każdym przemycie każdy z członków wykonywał różne czynności w zależności od potrzeb i możliwości. Przywożone przez dostawców papierosy były rozładowywane na posesjach A. W. w P. i Z. F. (1) w J.. Dostawcy na te posesje byli pilotowani z przedmieść G. przemiennie przez jednego z członków grupy. Dostawcom płacił przyjmujący transport. Papierosy najczęściej z dwóch dostaw były pakowane do kartonów i ładowane przez wszystkich członków grupy do samochodu. Także i w wypadku tej grupy samochód wiozący papierosy poprzedzony był innym pojazdem, który go pilotował, a jadące nimi osoby miały ostrzegać kierowców transportujących papierosy o kontrolach na drodze. (...) z papierosami kierował najczęściej Z. F. (1), a pilotował go M. K. (1). W późniejszym okresie, gdy samochodem z papierosami jeździł T. K. (2), pilotowali go M. K. (1) i Z. F. (1).

Nie budzi zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego prawidłowość oceny tych wyjaśnień i uznanie ich przez Sąd Okręgowy za spójne, logiczne i w znacznym stopniu pokrywające się nawzajem, a nadto wyjaśnienia oskarżonych M. K. (1) i Z. F. (1) za konsekwentne. Bez wątplenia takimi są. Natomiast w ocenie Sądu tego atrybutu nie posiadały wyjaśnienia A. W. i T. K., a to za sprawą chęci zminimalizowania własnej odpowiedzialności i chronienia współników, którzy pozostali na wolności. Dopiero ostatnie wyjaśnienia, złożone przez nich w postępowaniu przygotowawczym korespondowały z wyjaśnieniami M. K. (1) i Z. F. (1) i dlatego uznane zostały za najbardziej wiarygodne.

Poczynione wyżej ustalenia co do istnienia i organizacji grupy przestępczej M. K. (1) znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach osób dostarczających im papierosy, a mianowicie S. K. (1), J. G. (1), M. M. (2) i M. N. (1). Wskazują w szczególności czas rozpoczęcia przez grupę działalności, jej skład osobowy i zadania wykonywane przez poszczególnych jej członków. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nieoceniona, przede wszystkim dla ustalenia przywódczej roli M. K. (1) w tej grupie przestępczej, pozostaje wartość dowodowa wyjaśnień S. K. (1) i M. M. (2). Pierwszy wprost stwierdził, że jego zdaniem szefem grupy (...) był M. K. (1) z nim bowiem ustalał warunki współpracy w tym poszczególnych zamówień i terminów dostaw, a także wskazywał miejsca dowozu papierosów. Drugi określał M. K. (1) jako głównego szefa grupy (...). On to ustalał cenę za papierosy i płacił za transporty, a dopiero, gdy go nie było w czasie dostaw należność regulowali inni członkowie grupy. Przy tej ocenie Sąd Apelacyjny miał na uwadze dostrzeżoną i omówioną rozbieżność w wyjaśnieniach S. K. (1) początkowo wskazującego jako przywódcę grupy A. W.. Z wyjaśnień tych oskarżony szybko się jednak wycofał, a dokonana przez Sąd Okręgowy ocena ich zmienności (wola ochrony osób, które nie zostały zatrzymane) brzmi przekonująco.

Także i w wypadku tej grupy przestępczej i obracając się w dalszym ciągu w sferze zbiorczej oceny nietrafności zarzutów apelacyjnych dotyczących jej kierownictwa i składu osobowego, nie sposób nie wyeksponować logiki i konsekwencji Sądu w ocenie tej kwestii. Tu także nastąpiła eliminacja z grupy przestępczej, poprzez uniewinnienie od zarzutów udziału w grupie przestępczej, dostawców i odbiorców papierosów bez akcyzy i sprowadzenie stanu osobowego grupy jedynie do osób, które faktycznie w niej działały wykonując zamiennie różne, wynikające ze szczupłości grupy, role. Także i w tym wypadku trafność oceny Sądu Okręgowego co do braku udziału dostawców i odbiorców w grupie przestępczej zwieńczona została procesowym uznaniem argumentacji przez Prokuratora.

3/ Błędne ustalenia co do uszczuplenia należności publicznoprawnych i ich przyjęcie w oparciu o wyliczenia dokonane przez Izbę Celną w O. w sytuacji gdy rozbieżności w wyliczeniach Izby Celnej w O. i Urzędu Celnego w G. przemawiały za zastosowaniem wersji najkorzystniejszej dla oskarżonych tj. wyliczeń dokonanych przez Urząd Celny w G.:

Sąd Apelacyjny zarzuconego błędu absolutnie nie podziela aczkolwiek w tym wypadku stwierdza, iż przeprowadzona w pisemnych motywach analiza nałożonych przepisem art. 424 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks wymagań, jedynie dochowuje.

Podziela stanowisko Sądu Okręgowego, iż wyliczenia Izby Celnej w O. w zakresie uszczuplenia należności publicznoprawnych dokonane dla pojedynczej paczki i podanych ilości paczek papierosów są prawidłowe zarówno co do przyjętej metody, jak i wyniku wyliczeń. Zgadza się też ze stanowiskiem, iż w sposób kompleksowy, jednolity, przy uwzględnieniu tych samych kryteriów określają one dla wszystkich oskarżonych wysokość uszczupień w zakresie podatku VAT, akcyzy i cła od przypisanych im ilości papierosów.

Jednakże dla prawidłowego rozstrzygnięcia zarzutów apelacyjnych sprowadzających się do przyjęcia mniej korzystnych wyliczeń Izby Celnej w O. i pominięcia bardziej korzystnych wyliczeń Urzędu Celnego w G. konieczna jest szersza analiza zagadnienia.

I tak co do pojedynczej paczki papierosów Sąd Okręgowy opierając się na wyliczeniach Izby Celnej w O. przyjął wartość bazową jednej paczki papierosów na kwotę 5,20 zł. (k. 9645) podczas gdy Urząd Celny w G. ustalił wartość jednej paczki papierosów na kwotę 4,50 zł. (k. 7575-7576). Przy czym wskazania wymaga, iż wyliczenie Izby Celnej w O.

dotyczy przeciętnej ceny stosowanej w obrocie wyrobami akcyzowymi, a więc dotyczy różnych marek papierosów takich jak (...), (...) i (...). Natomiast wyliczenie Urzędu Celnego w G. dotyczyło tylko i wyłącznie papierosów marki (...).

Oceniając i dzieląc prawidłowość rozumowania Sądu Okręgowego wskazać należy dwie kwestie. Po pierwsze Sąd ustalił, iż przedmiotem przestępstwa były papierosy bez akcyzy różnych marek, tym samym zróżnicowanych cenowo w tym (...), (...) i (...), a nie tylko marki (...), które są, a to pozostaje poza sporem, marką najniżej cenowo notowaną w stosunku do pozostałych ujawnionych w sprawie. Po drugie, a jest to wiedza notoryjna wszystkie wcześniej stosowane metody ustalania wartości celnej, a więc: wcześniejsza „najpopularniejsza kategoria cenowa” jak i późniejsza „tzw. ostatniej szansy” w oparciu o „średnią ważoną”, cenę papierosów występujących na rynku uśredniają, a nie przyjmują najniższą. Na przykładzie ostatniej metody, bo ta jest powołana w uzasadnieniu m. in. apelacji obrońcy oskarżonych S. K. (1) i M. M. (2), średnia ważona to średnia wyciągnięta z ceny papierosów osiągniętych na rynku. Zatem proces dowodzenia i oceny materiału dowodowego w tym zakresie był prawidłowy. Ustaleniom przedmiotu przestępstwa w postaci papierosów różnych marek odpowiadała realna, prawidłowa ich wycena, a nie automatyczne przyjęcie najniższej wartości paczki papierosów.

Także co do kompleksowego ustalenia wartości uszczupień należności publicznoprawnych (cło, akcyza i podatek VAT) Sąd Apelacyjny całkowicie podziela ocenę Sądu Okręgowego i ich przyjęcie w oparciu o wyliczenia dokonane przez Izbę Celną w O.. W tym wypadku nie chodzi wcale o kwestię przyjęcia korzystniejszego wyliczenia. Rzeczą bowiem oczywistą jest, iż konsekwencją różnicy w cenie jednej paczki papierosów będzie różnica w wartości uszczupień należności publicznoprawnych. A te przez Izbę Celną w O. zostały wyliczone w sposób kompleksowy, jednolity i przy uwzględnieniu tych samych kryteriów określają one dla wszystkich oskarżonych wysokość uszczupień w zakresie podatku VAT, akcyzy i cła od przypisanych im ilości papierosów.

Wobec nie przedstawienia w uzasadnieniu wyroku motywów bezwzględnie logicznego i prawidłowego, w konsekwencji akceptowanego przez Sąd Apelacyjny, toku dowodzenia zachodzi konieczność jego przytoczenia przez Sąd odwoławczy. I tak dla ustalonych i przypisanych poszczególnym oskarżonym ilościom paczek papierosów (marki (...), (...) i (...)) stanowiących przedmiot przestępstwa Izba Celna w O. dokonała wyliczeń, w poszczególnych latach od daty popełnienia czynu po rok 2012, ich wartości rynkowej (k. 10026-10034) oraz wyliczeń uszczupień publicznoprawnych z tytułu należnego podatku akcyzowego, podatku VAT oraz należności celnej (k. 9952-9978-kserokopia, 10007-10020-oryginał).

W tym miejscu wskazać należy, iż notoryjnie wiadomym Sądowi Apelacyjnemu jest, iż tego rodzaju wyliczenia dokonywane są jednolicie we wszystkich Izbach Celnych przy pomocy arkusza kalkulacyjnego (...). Umożliwia on, w oparciu o ilość paczek papierosów przy uwzględnieniu obowiązujących w danym roku stawek, wyliczenie poszczególnych należności. W ocenie Sądu odwoławczego pozyskane na zlecenie Sądu orzekającego w sprawie wydruki (k. 10026-10034), (k.9952-9978, 10007-10020) z arkusza kalkulacyjnego wykorzystującego formuły matematyczne, a sporządzonego przy uwzględnieniu aktualnie obowiązujących stawek i przez funkcjonariusza Służby Celnej stanowią bez wątpienia wiarygodny dokument procesowy i jako taki jest akceptowany. Tym samym nie znajduje akceptacji Sądu odwoławczego stanowisko zawarte między innymi w apelacji obrońcy oskarżonych M. M. (2) i S. K. (1) sprowadzające się do konieczności dopuszczenia dowodu z opinii biegłego bądź instytutu naukowego na okoliczność wyceny paczki papierosów.

Wracając do oceny dokonanych wyliczeń uszczupień publicznoprawnych z tytułu należnego podatku akcyzowego, podatku VAT oraz należności celnej (k.9952-9978, 10007-10020) Sąd Okręgowy przyjął, że najbardziej korzystne dla oskarżonych są stawki z 2009 r. i w konsekwencji według stanu prawnego z tego okresu de facto aktualnie obowiązującego dokonał kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonym czynów oraz oparł pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyroku.

Ten tok rozumowania i oceny znajduje pełną aprobatę Sądu odwoławczego zwłaszcza, że dochowuje zasadzie przewidzianej w art. 2 § 2 k.k.s. Przy ocenie, która z ustaw przewiduje najmniej dolegliwe konsekwencje należy wziąć bowiem pod uwagę całokształt przepisów mających zastosowanie do danego czynu. Należy uwzględnić nie

tylko regulacje karne (k.k.s.) między innymi dyrektywy wymiaru kary, warunkowego umorzenia postępowania, przedawnienia czy zatarcia skazania, **ale także regulacje z zakresu prawa finansowego, a więc także ustawę podatkową i ustawę akcyzową.**

Kolejna kwestia związana z omawianymi wyliczeniami to kwestia sposobu wyliczenia wartości rynkowej papierosów (k.10026-10034) w tym wypadku na potrzeby orzeczonego środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów. Wobec lakonicznego przedstawienia w uzasadnieniu wyroku tej kwestii zachodzi konieczność jej wyświetlenia przez Sąd odwoławczy. Sąd Okręgowy tę kwestię skwitował jednym stwierdzeniem, iż jako wartość jednej paczki papierosów przyjął 3 zł, jako średnią cenę występującą w obrocie w realiach przedmiotowej sprawy. Lakoniczność stwierdzenia nie oznacza jednak, iż nie jest ono wynikiem dowodzenia. Wprost przeciwnie jest wynikiem operacji matematycznej dokonanej przez Sąd tyle, że z uśrednieniem wartości jednej paczki na co z jednej strony zezwala przepis art. 32 § 2 k.k.s. z drugiej zaś jest przyjęciem ceny najbardziej korzystnej dla oskarżonych o czym niżej. Sąd Apelacyjny ten tok dowodzenia, jako logiczny i prawidłowy akceptuje. Z tych też powodów nie podziela stanowiska zawartego w części apelacji, iż określona na 3 zł. wartość jednej paczki jest „z góry założona”, mało tego, że w tej kwestii Sąd nie przeprowadził żadnych dowodów.

I tak dla ustalonych i przypisanych poszczególnym oskarżonym ilościom paczek papierosów stanowiących przedmiot przestępstwa Izba Celna w O. dokonała wyliczeń ich wartości rynkowej (k.10026-10034), w poszczególnych latach od daty popełnienia czynu po rok 2012. Owa wartość rynkowa z poszczególnych lat w wyniku matematycznego dzielenia przez poszczególne ilości papierosów daje wynik w postaci wartości jednej paczki papierosów i to w poszczególnych latach od popełnienia przestępstwa do roku 2012. Sąd Okręgowy przyjmuje wartości najkorzystniejsze dla oskarżonych, a więc z okresów najwcześniejszych przy czym, jako że wynik matematyczny z najwcześniejszego okresu wynosi 3 bądź zbliżony do tego ilorazu, zaokrągliła go do 3. Tym samym ustala wartość jednej paczki papierosów na 3 zł. i jest to faktyczna średnia cena występująca w obrocie w realiach przedmiotowej sprawy w okresie najwcześniejszym, a więc najkorzystniejszym dla oskarżonych.

Jak więc powyższe wyliczenie wskazuje kwota 3 zł. jako wartość jednej paczki papierosów nie jest ustaleniem dowolnym. Nie jest też niekonsekwentnym działaniem Sądu co skonkretyzowało się w części zarzutów apelacyjnych stwierdzających, iż na potrzeby orzeczenia środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów Sąd winien konsekwentnie przyjąć wartość jednej paczki papierosów ustaloną przez Izbę Celną w O. na kwotę 1,50 zł. Sąd Apelacyjny tego stanowiska nie podziela. Wskazywana w apelacjach, a ustalona przez Izbę Celną w O. (k.9568) wartość jednej paczki na kwotę 1,50 zł. stanowi wartość celną. Natomiast Sąd Okręgowy prawidłowo uznał jako przedmiot czynu, bo takim jest, paczkę papierosów i wartość tego przedmiotu czynu ustalił w oparciu o treść przepisu art. 53 § 17 k.k.s. stanowiącego, iż jako wartość przedmiotu czynu zabronionego przyjmuje się wartość rynkową ustaloną według przeciętnej ceny rynkowej na terytorium RP, a w razie braku tych danych na podstawie oszacowania.

W konsekwencji całkowicie prawidłowe i zasadne jest rozstrzygnięcie zawarte w pkt 95 wyroku. Prawidłowo ustalone i przypisane poszczególnym oskarżonym ilości papierosów, którymi obracali stanowiły podstawę do zobowiązania uczestniczących w tym obrocie do wyliczonej w oparciu o wskazane wyżej zasady, zapłaty ich równowartości solidarnie.

4/ Błędne ustalenia co do uszczuplenia podatku VAT w sytuacji gdy przepisów ustawy z dnia 11.03.2004r. o podatku od towarów i usług nie stosuje się do czynności, które nie mogą być przedmiotem prawnie skutecznej umowy i w konsekwencji uznanie, iż zachowanie oskarżonych wypełniło ustawowe znamiona czynu z art. 54 § 1 kks w sytuacji gdy przepis ten nie ma zastosowania do czynności sprzecznych z prawem, nawet jeżeli w wyniku ich dokonania powstaje obowiązek uiszczenia należności.

Rozpoznając ten zarzut i mając na uwadze przytaczaną na rozprawie na jego potwierdzenie argumentację wskazującą na nie zrozumienie zagadnienia, celowym wydaje się jego szersze rozwinięcie i rozstrzygnięcie posiłkując się orzecznictwem Sądu Najwyższego i Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.

Wszyscy oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali dyspozycję art. 91 k.k.s., to jest paserstwa celnego. Nabywali, przechowywali, przewozili towar stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 86 § 1 k.k.s., to jest towar, który został przywieziony z zagranicy bez jego przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, przez co została narażona na uszczuplenie należność celna.

Do zrealizowania znamion przedmiotowych typu przestępstwa przemytu celnego (a przez to znamion przedmiotowych paserstwa celnego z art. 91 § 1 i 3 k.k.s.) niezbędne jest jednoczesne spełnienie dwóch przesłanek: istnienia obowiązku celnego, polegającego na przedstawieniu lub zgłoszeniu towaru organowi celnemu oraz istnienia należności celnej, którą można uszczuplić przez niedopełnienie tego obowiązku (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2005 roku w sprawie III KK 134/04 -OSN KW 2005/7-8/68). Równocześnie, ponieważ przedmiotem przestępstwa były papierosy, które nie posiadały oznaczeń skarbowych akcyzy, popełnili przestępstwo paserstwa akcyzowego, określonego w art. 65 § 1 k.k.s., to jest przechowywali, przewozili wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 2 k.k.s.

Ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym w art. 2 ust.1 pkt 1 podaje, że wyroby akcyzowe to między innymi wyroby tytoniowe. Przedmiotem opodatkowania są określone przez ustawę czynności i stany faktyczne w zakresie jednolicie ujmowanych wyrobów akcyzowych. Przedmiotem opodatkowania jest nabycie wewnątrzspółnotowe i posiadanie wyrobów akcyzowych(...), jeżeli od tych wyrobów nie została zapłacona akcyza w należytej wysokości wyrobów – art. 8 ust. 1 pkt 4 ustawy.

Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, iż zachowanie oskarżonych równocześnie wypełniało znamiona czynu określonego w art. 54 k.k.s., a więc uchylania się od opodatkowania, przez co narażali podatek na uszczuplenie.

Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska wyrażonego przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 9 sierpnia 2012 r. w sprawie II AKa 111/12, w którym stwierdził, że odpowiedzialności na podstawie art. 54 k.k.s. podlega tylko podatnik, a więc osoba prowadząca legalną działalność podlegającą opodatkowaniu. Nie ma on natomiast zastosowania do czynności sprzecznych z prawem, nawet jeżeli w wyniku ich dokonania powstaje obowiązek uiszczenia należności na rzecz Skarbu Państwa (podatku akcyzowego, cła). (LEX nr 12372451237245). W uzasadnieniu tego orzeczenia odwołano się do wyroku WSA w Krakowie z dnia 16 października 2009 r., I SA/Kr 1264/09 (Lex nr 541960), w którym stwierdzono, że: „wyłączenie czynności zabronionych spod opodatkowania jest spowodowane przekonaniem, że państwo nie może - właśnie poprzez opodatkowanie - czerpać korzyści z czynności, których samo zabroniło”. Orzeczenie to dotyczyło wprowadzenia na polski obszar celny wyrobów tytoniowych bez polskich znaków akcyzy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko to jest zbyt daleko idące.

W istocie przedmiotem opodatkowania może być tylko działalność legalna, nigdy zaś sprzeczna z prawem (tak już w uchwale SN z dnia 19 lipca 1973 r., VI KZP 13/73, OSN KW 1973, nr 9, poz. 104). Przyjmuje się zatem, że podatnikowi nie podlegają też takie „czynności, które nie mogą być przedmiotem prawnie skutecznej umowy”, np. paserstwo czy nierząd (tak w wyroku SN z dnia 12 marca 1976 r., VI KZP 47/75, OSN KW 1976, nr 4-5, poz. 56), a to samo można odnieść np. do kuplerstwa czy sutenerstwa. Niezgłoszenie zatem dochodów z tego typu czynności nie stanowi naruszenia art. 54 k.k.s.

W przypadku sprawcy paserstwa celnego wyrobów tytoniowych bez znaków skarbowych akcyzy sprawca stał się podatnikiem obu podatków z chwilą ujawnienia towaru w postaci papierosów na terytorium kraju, gdyż z tym momentem zaczął ciążyć na nim obowiązek uiszczenia należności publicznoprawnej podatku akcyzowego od towaru podlegającego oznaczeniu znakami skarbowymi akcyzy i podatku VAT. Opodatkowaniu podlega import towaru

na terytorium kraju niezależnie od tego, czy został wykonany z zachowaniem warunków oraz form określonych przepisami prawa.

Zgodnie z art. 7 § 1 ordynacji podatkowej podatnikiem jest osoba fizyczna, podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku akcyzowym podatnikiem akcyzy jest osoba fizyczna, która dokonuje czynności podlegających opodatkowaniu akcyzą lub wobec której zaistniał stan faktyczny podlegający opodatkowaniu akcyzą, w tym podmiot nabywający lub posiadający wyroby akcyzowe, jeżeli od wyrobów tych nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości.

Ustawa z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług w art. 5 ust. 1 pkt 5 określa, iż opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlega wewnątrzspółnotowa dostawa towarów. Ust. 2 wskazuje, że czynność ta podlega opodatkowaniu niezależnie od tego czy została wykonana z zachowaniem warunków oraz form określonych przepisami prawa.

W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości przyjmuje się, że mając na uwadze zasadę neutralności podatku oraz konieczność eliminowania zakłóceń konkurencji, na gruncie opodatkowania nie można czynić rozróżnienia pomiędzy czynnościami legalnymi a czynnościami nielegalnymi, z wyjątkiem tych, w przypadku których nie jest możliwa jakakolwiek konkurencja pomiędzy sektorem legalnym, a nielegalnym oraz z wyjątkiem czynności mających za przedmiot takie towary, które nie mogą być w ogóle wprowadzone na rynek do obrotu publicznego (np. podrobione pieniądze, narkotyki). Tylko zatem takie czynności, które nie mogą być w ogóle dokonywane w całej Wspólnocie, nie powinny być przedmiotem opodatkowania.

Analiza orzecznictwa ETS wskazuje, że nawet niektóre czynności zakazane wprost przez prawo mogą być przedmiotem opodatkowania.

W orzeczeniu C-455/98 (Tullihallitus v. Kaupo Salumets) uznano, że import (a także dostawa) przemycanych towarów (alkoholu) podlega opodatkowaniu. Natomiast w orzeczeniu C-294/82 (Senta Einberger v. Hauptzollamt Freiburg) oraz w orzeczeniu C-289/86 (Vereniging Happy Family Rustenburgerstraat v. Inspecteur der Omzetbelasting) uznano, że dostawa oraz import narkotyków nie podlegają opodatkowaniu VAT, gdyż nie jest to obrót wykonywany w ramach działalności gospodarczej.

Orzeczenia te wydają się sprzeczne. Jak wynika jednakże z ich uzasadnienia, Trybunał wywiódł zasadę opodatkowania tych czynności z zasady neutralności podatku oraz z zasady unikania jakichkolwiek zakłóceń konkurencji. W ocenie Trybunału, w przypadku tych czynności nie można wprowadzać generalnego rozróżnienia pomiędzy czynnościami zgodnymi i niezgodnymi z prawem. Opodatkowanie powinno zatem obejmować te czynności, które, co prawda, były niezgodne z prawem, jednakże mogłyby być dokonane jako legalne. Sprzedaż przemycanych papierosów mogłaby być legalna, gdyby zostały dopełnione formalności celne. Natomiast narkotyki czy też podrobione pieniądze w ogóle nie mogą być przedmiotem normalnego, legalnego obrotu w żadnym państwie członkowskim. W przypadku towarów i usług, które mogą być przedmiotem normalnego obrotu i wykonywanej działalności gospodarczej, nie objęcie opodatkowaniem czynności zabronionych i sprzecznych z prawem prowadziłyby do znacznego zakłócenia konkurencji. Podmioty, które dokonywały dostaw i odpłatnego świadczenia usług, jako transakcji sprzecznych z prawem, znajdowałyby się w znacznie lepszej sytuacji od podmiotów legalnie wykonujących swoje usługi. Ich towary i usługi - nieobciążone VAT - byłyby pod względem ceny bardziej atrakcyjne dla konsumentów.

Stąd też dostawa towarów wykonywana w ramach paserstwa czy też paserstwa celnego powinna, co do zasady, podlegać opodatkowaniu (chyba że ich przedmiotem są towary wyłączone spod normalnego obrotu). Towary dostarczane przez pasera są bowiem oferowane także przez inne, legalnie działające podmioty, będące podatnikami VAT. Także dostawa papierosów, powinna być opodatkowana VAT. Towary te bowiem realnie konkurują z towarami legalnymi, będącymi przedmiotem czynności opodatkowanych.

Natomiast sprzeczna z prawem dostawa dotycząca towarów, które nie mogą być przedmiotem normalnego obrotu - np. narkotyków, organów ludzkich - nie może podlegać opodatkowaniu (Komentarz do art. 6 ustawy o podatku od towarów i usług autorstwa Adama Bartosiewicza).

5/ Błędne uznanie, iż w stosunku do oskarżonych istnieją przesłanki określone w art. 32 k.k.s.

Przyjęta systematyka uzasadnienia nakazuje w tym miejscu odeprzeć zarzut części apelacji dotyczący nieuprawnionego orzeczenia ściągnięcia równowartości przedmiotów przestępstwa. Niemożność orzeczenia przypadku z przyczyn wskazanych w art. 32 § 1 k.k.s. dotyczy przedmiotów, o których mowa w art. 29 pkt 4 k.k.s. czyli rzeczy, których posiadanie i dysponowanie nimi jest zabronione jako przestępstwo lub wykroczenie skarbowe.

Sąd Apelacyjny stwierdza, iż orzeczenie środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów było w stosunku do oskarżonych wymienionych w punkcie 95 wyroku prawidłowe i zasadne.

Wskazując i podkreślając niezasadność zarzutów zawartych w apelacjach obrońców Tych oskarżonych Sąd Apelacyjny by nie powtarzać argumentacji dotyczącej przedmiotów objętych prohibicją skarbową odwołuje się całkowicie do argumentacji zawartej wyżej w punktach II. 3 i II. 4. Zachowuje ona w pełni swą aktualność.

III. Spośród zarzutów obrazy przepisów postępowania mogących mieć wpływ na treść orzeczenia:

1/ art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez nie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

Sąd Apelacyjny zarzutu obrazy powołanych przepisów procesowych w stopniu mogącym wpływać na treść wyroku nie podziela aczkolwiek stwierdza, iż przeprowadzona w pisemnych motywach analiza zwłaszcza podstawy prawnej wyroku nałożonych tym przepisem wymagań, jedynie dochowuje. W pewnym więc stopniu utrudnia instancyjną kontrolę zapadłego orzeczenia nie czyni jej jednak, wbrew stanowisku części skarżących, niemożliwą. Wymaga jednak uzupełnienia co do przestępstw skarbowych przypisanych oskarżonym.

Każdy z czynów karnoskarbowych poszczególnych oskarżonych wypełnił znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej przestępstwa skarbowego określonego:

- w art. 91 § 1 bądź 3 k.k.s., czyli paserstwa celnego polegającego na nabywaniu, przechowywaniu, przewozie, przesyłaniu lub przenoszeniu towaru pochodzącego z przestępstwa lub wykroczenia skarbowego albo na pomocy w jego zbyciu, czy też na przyjęciu lub pomocy w jego ukryciu,

- przestępstwa określonego w art. 65 § 1 bądź 3 k.k.s., czyli paserstwa wyrobami akcyzowymi polegającego na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu, przesyłaniu, przenoszeniu, pomaganiu w zbyciu, przyjmowaniu, pomaganiu w ukryciu wyrobów akcyzowych objętych obowiązkiem oznaczania znakami skarbowymi akcyzy, a wydanymi lub sprowadzonymi do kraju bez należytego znaku akcyzy lub z naruszeniem w ich użyciu celu albo przeznaczenia bądź innego warunku, od którego ustawa zwolniła je od oznaczania tymi znakami,

- przestępstwa z art. 54 § 1 bądź 2 k.k.s., czyli uchylania się od opodatkowania poprzez nieujawnienie (niezgłoszenie) w ogóle właściwemu organowi samego przedmiotu opodatkowania albo podstawy opodatkowania bądź niezłożenie wymaganej dla takiego ujawnienia deklaracji.

Papierosy będące przedmiotem przestępstwa pochodziły z przemytu, czyli czynu określonego w art. 86 k.k.s. Nie zostały zgłoszone do oclenia. Wskazywał na to brak polskich znaków akcyzy. Papierosy stanowią wyrób podlegający podatkowi akcyzowemu i dlatego po przedstawieniu ich organowi celnemu nie tylko pobranoby cło, należne od ich importu, ale również zostałby naliczony należny podatek akcyzowy zaś paczki papierosów zostałyby opatrzone polskimi znakami akcyzy. Zostały dopuszczone do obrotu bez tych znaków. Brak znaków akcyzy wskazywał więc

nie tylko na to, że papierosy nie podlegały opodatkowaniu akcyzą, ale również o tym, że nie zostały przedstawione organowi celnemu. Dlatego nie można mieć wątpliwości co do świadomości oskarżonych w tym zakresie.

Na kwalifikację prawną przypisanych oskarżonym przestępstw karnoskarbowych wpływ miały ponadto ustalone wartości uszczupień należności publicznoprawnych (podatek akcyzowy, podatek VAT i należność celna).

W tym miejscu wskazać i wyjaśnić należy pojęcia „mała wartość” (art. 53 § 14 k.k.s.), która w chwili czynu zabronionego nie przekracza 200-krotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. „Duża wartość” (art. 53 § 15 k.k.s.) to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 500-krotną, a „wielka wartość” (art. 53 § 16 k.k.s.) to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 1000-krotną wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę regulowanego ustawą z dnia 10.10.2002r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. Nr 200, poz.1679 z późn. zm.).

Ustalone w przypadku każdego czynu przypisanego poszczególnym oskarżonym wartości uszczupień należności publicznoprawnych (podatek akcyzowy, podatek VAT i należność celna) skutkowały w zależności od ich małej wartości, czy też wartości nieprzekraczającej ustawowego progu przyjęciem kwalifikacji jako przestępstwa typu podstawowego (art. 91 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s., art. 54 § 1 k.k.s.) albo uprzywilejowanego (art. 91 § 3 k.k.s., art. 65 § 3 k.k.s., art. 54 § 2 k.k.s.), a w przypadku przyjęcia dużej wartości i wielkiej wartości determinujące zastosowanie i warunki nadzwyczajnego obostrzenia kary art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s.).

Działania oskarżonych naruszyły wszystkie wymienione przepisy co uzasadnia ich kumulatywną kwalifikację określoną w art. 7 § 1 k.k.s. Ponadto działania ustalonych sprawców były podejmowane w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem popełniania zachowań wyczerpujących znamiona powyżej wskazanych przestępstw skarbowych, co uzasadnia ich kwalifikację z zastosowaniem art. 6 § 2 k.k.s.

Odnosząc się do poszczególnych apelacji systematyka w analizie i logika w ocenie materiału dowodowego nakazuje ich analizę rozpocząć od apelacji obrońcy oskarżonych J. K. (1) i K. K. (1). W tym zakresie zważyć należy, co następuje:

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonych J. K. (1) i K. K. (1):

Kontrola odwoławcza nie wykazała by Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. mających wpływ na treść orzeczenia zapadłego w stosunku do obu oskarżonych.

Żadną miarą nie można podzielić stanowiska by dokonana ocena nosiła znamiona dowolności, uwzględniała jedynie okoliczności wyłącznie obciążające oskarżonych i z naruszeniem zasady in dubio pro reo doprowadziła do uznania winy w popełnieniu czynów przypisanych oskarżonym: J. K. (1) w punktach 4-8, K. K. (1) w punktach 10-12. Lektura uzasadnienia apelacji nie pozwala oprzeć się wrażeniu, iż skarżący ustaleniom Sądu meriti przeciwstawił po prostu własne zapatrywanie oparte na własnej ocenie materiału dowodowego i z całokształtu tego materiału akcentuje jedynie elementy pozwalające poprzeć przyjętą linię obrony. Natomiast stwierdzić należy i to kategorycznie, iż kontrola odwoławcza nie wykazała nieprawidłowości w zaprezentowanym toku rozumowania Sądu meriti. Sąd Okręgowy wnikliwie i skrupulatnie, prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wskazując wyczerpująco w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, które dowody uznał za przekonujące, a którym i z jakich względów odmówił waloru wiarygodności.

Tę ocenę Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje odnosząc do tego analizę przeprowadzoną wyżej. I tak nie stwierdza przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów i zasady logicznego rozumowania sformułowanych w zarzucie I apelacji.

Co do zarzutu I.1.ppkt 1 apelacji. Bez wątplenia ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy niemal całkowicie oparł na wyjaśnieniach oskarżonych J. i K. K. (1) i ich wyjaśnienia generalnie uznał za wiarygodne. Bezsprzecznie też prawidłowo, zaprzeczenie obu tych oskarżonych co do założenia i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą, uznał za czysto formalne. Bez wątplenia tylko takim pozostaje. Zgoła odmiennym zaprzeczeniem co do udziału w grupie

przestępczej było stanowisko oskarżonych S. K. (1), J. G. (1) i M. M. (6). I trudno zgodzić się tu z koniecznością stosowania tych samych kryteriów przy ocenie tych wyjaśnień i wyjaśnień oskarżonych S. K. (1), J. G. (1) i M. M. (6). Sąd Apelacyjny żadną miarą nie może dopatrzeć się konieczności stosowania analogii w ocenie odwołania tych wyjaśnień. J. i K. K. (1) stworzyli od podstaw i kierowali dużą grupą przestępczą. Grupą liczebniejszą i co do sposobu zhierarchizowania nieporównywalnie lepiej zorganizowaną niż grupa M. K. (1) na rzecz której działali właśnie oskarżeni S. K. (1), J. G. (1) i M. M. (2). Działali każdy na swój indywidualny rachunek i to kryterium interesu było podstawą uniewinnienia ich od udziału w grupie przestępczej M. K. (1).

Co do zarzutów I.1.ppkt 2,3 apelacji odnośnie określania ilości papierosów przypisanych poszczególnym oskarżonym to żadną miarą nie można podzielić stanowiska skarżącego, iż Sąd Okręgowy dokonał wybiórczej i ukierunkowanej oceny wyjaśnień poszczególnych oskarżonych przez uznanie za wiarygodne i uwzględnienie jedynie tych fragmentów ich relacji, które uzasadniają niekorzystne ustalenia Sądu z jednoczesnym bezzasadnym odrzuceniem tych części wyjaśnień, które są korzystne dla oskarżonych. Odnosi się to także do, przy ustaleniu ilości papierosów, odmowy wiarygodności wyjaśnień oskarżonych J. i K. K. (1) pomimo, iż na ich wyjaśnieniach oparł ustalenia faktyczne. Sąd Okręgowy wskazał dlaczego tych ustaleń nie mógł oprzeć na wyjaśnieniach oskarżonego J. K. (1). Uznał je z jednej strony za nieprecyzyjne, niepozwalające na dokładne ustalenie ilości zakupionych papierosów (obejmowały tylko regularnych dostawców), z drugiej zaś nie czynił rozróżnienia na papierosy nabyte do października 2005 roku i od listopada 2005 roku. Rozróżnienie to było konieczne z uwagi na treść wyroku w sprawie (...)Sądu Rejonowego w Ostródzie w stosunku do J. i K. K. (1). Koniecznym więc było oparcie ustaleń na wyjaśnieniach pozostałych współoskarżonych. Proces dowodzenia i oceny materiału dowodowego w zakresie ilości papierosów był więc prawidłowy i Sąd Apelacyjny go akceptuje.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także kolejnych zarzutów procesowych obrońcy oskarżonych. Przy czym podstawą odniesienia się do nich jest analiza jak i ustalenia dokonane przez Sąd Apelacyjny we wstępnej wspólnej części niniejszego uzasadnienia i do nich w tym miejscu się odwołuje. I tak:

- odnośnie zarzutów apelacji I.1.ppkt 4,5, - analiza ustaleń zawarta w punkcie II.3 niniejszego uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu I.2 apelacji – analiza zawarta w punkcie III.1 uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu I.3 apelacji – analiza ustaleń zawarta w punkcie II.3 uzasadnienia.

Wbrew odmiennym ocenom zawartym w punkcie II.a apelacji obrońcy oskarżonych, nie ma żadnych podstaw ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w omawianym zakresie, ani też poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych w sprawie. Tu trzeba stwierdzić, że dokonana rekonstrukcja procedury nie wykazuje błędu i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym Sąd Okręgowy dał wiarę i na nich się oparł.

Sąd Okręgowy prawidłowo wykazał i ocenił przestępcze działania oskarżonych polegające na założeniu i kierowaniu zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych polegających na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu przez terytorium Polski i zbywaniu na terytorium Niemiec papierosów sprowadzonych do Polski bez przedstawienia ich organowi celnemu i bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy. Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku przeprowadził prawidłowy wywód w tym przedmiocie. Logicznie i perfekcyjnie odtworzył modus operandi wskazując i dokonując ocen poszczególnych operacji oskarżonych zwińczonych utworzeniem grupy i dokonywaniem zorganizowanego przemytu. W sposób czytelny, oczywisty i przejrzysty wykazał kierunkowość działania obu oskarżonych. Wywód ten Sąd Apelacyjny uznał za kompletny, a jego ocenę, zawierającą de facto odpowiedź na te zarzuty apelacyjne, zawarł wyżej w punkcie II.1 niniejszego uzasadnienia. Kontrargumentem nie jest tu powołane przez skarżącego skazania oskarżonych jedynie za przemyt papierosów (bez działania z zorganizowaną grupą przestępczą) w sprawie (...) Sądu Rejonowego w Ostródzie. Ustalenia tego sądu są jego integralnymi ustaleniami i nie mogą mieć wpływu na ustalenia w przedmiotowej sprawie. Bez wątpienia, tylko za sprawą konieczności uniknięcia naruszenia powagi rzeczy osądzonej (uzasadnienie k.149), ograniczyły czasookres działania oskarżonych w czynach przypisanych im w punktach 5 i 11 wyroku. Tymczasem działania oskarżonych były

rozwojowe, cały czas doskonalone i nakierowane na utworzenie grupy przestępczej. Czysto polemicznymi i zupełnie nie znajdującymi uzasadnienia są twierdzenia skarżącego, iż wyjaśnienia pozostałych współoskarżonych, którym Sąd przypisał udział w tej grupie przestępczej, nie dowodzą lecz zaprzeczają ustaleniom jej istnienia. Takie były ustalenia Sądu Okręgowego i na ich prawidłowość wskazał wyżej Sąd Apelacyjny. Powołani przez skarżącego opisywali podejmowane działania, a w oparciu o ich ocenę Sąd wywiódł wnioski co do działania tych oskarżonych w grupie przestępczej.

Nie można podzielić zarzucanego w punkcie II.b apelacji błędu w ustaleniach faktycznych co do ilości nabywanych, przechowywanych, przewożonych i zbywanych przez oskarżonych papierosów. Ilość ich ustalona na nie mniej niż 1.245.361 paczek nie jest zawyżona. Tych ustaleń, co wskazano wyżej, Sąd Okręgowy nie poczynił w oparciu o wyjaśnienia braci K. lecz wyjaśnienia pozostałych współoskarżonych. Bardzo szczegółową, skrupulatną i kompleksową analizę tej kwestii przeprowadził na k. 129 uzasadnienia wyroku. Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości ją popiera i akceptuje. Wbrew twierdzeniom i wyliczeniom skarżącego błędu (o czym niżej) nie zawiera. Podkreślenia wymaga z jednej strony jej kompleksowość i przekrojowość z drugiej zaś jej drobiazgowość. Sąd Apelacyjny jeszcze raz odwołując się do prawidłowej oceny dokonanej przez Sąd Okręgowy na k.129 uzasadnienia wskazuje, iż ustalając ilość papierosów, których nabycie, przechowywanie, przewożenie i zbywanie przypisał oskarżonym J. i K. K. (1) dokonał zsumowania papierosów skutecznie przewiezionych do odbiorców przez R. L. (1) (399.550 paczek), S. M. (1) (w czym zawierają się papierosy przewożone przez D. A. (1) i E. H. (1) - 369.013 paczek), K. S. (1) (228.000 paczek) oraz papierosów ujawnionych w wyniku wszystkich „wpadek” członków grupy (w W., O., M., G., C., Ś., O.) w łącznej ilości 218.798 paczek. Ilości te po dodaniu dają wynik 1.245.361 paczek przypisanych oskarżonym.

Skarżący kwestionuje prawidłowość tych wyliczeń uznając je za zawyżone. Posługując się przykładem ujętego w wyliczeniach R. L. (1) dokonuje własnych wyliczeń. Zatem przytoczone wyliczenia dotyczące R. L. (1) należało zweryfikować co Sąd Apelacyjny uczynił i wskaże skarżącemu gdzie popełnił błąd. Otóż Sąd Okręgowy ustalił ilość skutecznie przewiezionych przez R. L. (1) papierosów na 399.550 paczek. Z kolei łącznie przypisał mu 522.846 paczek przewiezionych papierosów. Składają się na tą ilość: 8 wykonanych transportów samochodem ciężarowym po 30.000 paczek (240.000 paczek), 3 transporty pilotowane po 15.000 paczek (45.000 paczek), zatrzymane papierosy na ul. (...) w O. (28.466 paczek), 4 transporty w tym jeden zatrzymany w W. po 49.850 paczek (199.400 paczek), 1 pierwszy transport z A. J. (1) 10.000 paczek. Błąd w wyliczeniach skarżącego tkwi w interpretacji wyjaśnień R. L. (1) odnośnie papierosów transportowanych z A. J. (1). Z A. J. (1) były 4 skuteczne transporty: pierwszy 10.000 paczek i trzy spośród czterech wyliczonych na ilość 199.400 paczek bowiem czwarty został zatrzymany w W. (zabezpieczono 49.850 paczek). Zsumujmy więc skutecznie przewiezione przez R. L. (1) papierosy: 8 wykonanych transportów samochodem ciężarowym po 30.000 paczek (240.000 paczek), 4 skuteczne transporty z J. pierwszy 10.000 paczek i trzy po 49.850 paczek (159.550 paczek) co daje nam prawidłowo przypisaną przez Sąd Okręgowy ilość 399.550 paczek. By zweryfikować prawidłowość tych wyliczeń sprawdzimy przetaczaną przez R. L. (1) ogólną ilość transportów w których uczestniczył. Określił, iż uczestniczył w 16 transportach co się w pełni potwierdza. I tak 8 samochodem ciężarowym, 3 pilotowane, 4 skuteczne z J. w tym pierwszy 10.000 paczek oraz 1 z J. zatrzymany w W..

W tym stanie rzeczy, biorąc pod uwagę zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy logikę i konsekwencję, przy jednoczesnym zachowaniu matematycznej precyzji żadną miarą nie można podzielić zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych co do nabywanych, przechowywanych, przewożonych i zbywanych przez oskarżonych J. i K. K. (1) papierosów w ilości ustalonej na nie mniej niż 1.245.361 paczek.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także kolejnych zarzutów błędnych ustaleń faktycznych. Przy czym podstawą odniesienia się do zarzutów błędów zawartych w punkcie II.c,e,f,i jest analiza jak i ustalenia dokonane przez Sąd Apelacyjny we wstępnej wspólnej części niniejszego uzasadnienia i do nich w tym miejscu się odwołuje. I tak:

- odnośnie zarzutów apelacji II.c - analiza ustaleń zawarta w punkcie II.3 i II.4 niniejszego uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu II.e apelacji – analiza zawarta w punkcie II.4 uzasadnienia,

- odnośnie zarzutu II.f apelacji – analiza ustaleń zawarta w punkcie I.1 (druga kwestia) uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu II.i apelacji – analiza ustaleń zawarta w punkcie II.5 uzasadnienia.

Odrębnie natomiast należy ustosunkować się do kolejnych zarzutów błędów w ustaleniach faktycznych.

I tak co do zarzutu II.d w ocenie skarżącego czyn przypisany oskarżonemu J. K. (1) w punkcie 7 wyroku polegający na poleceniu podrobienia i podrobieniu dokumentacji przewozowej stanowi czyn współukarany do czynu przypisanego mu w punkcie 5 wyroku. Sąd Apelacyjny w pełni podziela wyłożoną wręcz akademicko istotę czynu współukaraneego, w tym wypadku poprzedzającego dokonanie przestępstwa. Istotą owszem, ale nie oceną wywiedzioną na kanwie przedmiotowej sprawy. W ocenie skarżącego czyny takie mimo, że wypełniają znamiona odrębnego czynu zabronionego, nie podlegają odrębnemu wykonaniu z uwagi na to, że przy całościowej ocenie przestępstwa zostaje “wliczone” ich ukaranie.

Sąd Okręgowy czynu przypisanego J. K. (1) w punkcie 7 za współukarany do czynu przypisanego mu w punkcie 5 nie uznał. I bez wątplenia zdaniem Sądu Apelacyjnego słusznie. O ile można się zgodzić z argumentacją, iż polecenie podrobienia i podrobienie dokumentacji przewozowej było środkiem prowadzącym do dalszego celu przestępczego przemytu o tyle nie można już jej podzielić co do zaistnienia pozostałych przesłanek. Po pierwsze biorąc pod uwagę konstrukcję aktu oskarżenia i wyroku nie zachodzi w całej rozciągłości więź czasowa i miejscowa (sytuacyjna). Innymi słowy nie wszystkie przemyty miały “pokrycie” w podrobionej na polecenie oskarżonego bądź podrobionej przez oskarżonego dokumentacji przewozowej. Po drugie, i co istotniejsze, warunkiem przyjęcia czynu współukaraneego jest stwierdzenie różnicy stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów. Różnicy wyraźnej, bo takiej należy w tej ocenie wymagać, w stopniu szkodliwości społecznej z czynem będącym podstawą skazania i wymierzania kary. Takiej wyraźnej, a wynikającej już chociażby z wysokości zagrożenia sankcją, różnicy nie dostrzegł Sąd Okręgowy i nie dostrzega jej Sąd Apelacyjny.

Kolejne zarzuty, zawarte w punktach II.g,h apelacji, a dotyczące czynów przypisanych oskarżonemu J. K. (1) w punkcie 8 i K. K. (1) w punkcie 12 należy rozpoznać łącznie. Podstawą ustaleń w tym zakresie były zeznania M. B.. To na ich podstawie Sąd Okręgowy ustalił, iż M. B. zaciągnął u J. K. (1) pożyczkę, której zabezpieczenie stanowił oddany przez świadka na żądanie oskarżonego dowód osobisty. Następnie gdy J. K. (1) dowiedział się o utracie pracy przez M. B. szarpiąc go i grożąc pobiciem usiłował wymusić na nim wcześniejszy od umówionego zwrot wierzytelności. Efektem tego działania było przekazanie mu przez M. B., jako dodatkowego zabezpieczenia, swego paszportu.

Nie budzi żadnych zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego uznanie za wiarygodne zeznań M. B.. Świadek ten w postępowaniu przygotowawczym w sposób dokładny, pewny i uporządkowany opisał wyżej ustalone okoliczności. Owszem przyznał, że nie pamięta czy J. K. (1) stosował wobec niego przemoc domagając się zwrotu pożyczki, ale po odczytaniu zeznań z postępowania przygotowawczego potwierdził w całości podawane tam okoliczności. Sąd Okręgowy zasadnie zatem, wbrew stanowisku skarżącego, dał wiarę tym zeznaniom biorąc za podstawę całkowicie przekonywujące twierdzenie świadka, iż wtedy (w postępowaniu przygotowawczym) lepiej pamiętał przebieg opisywanych zdarzeń.

Tu odnieść się należy do wyjaśnień oskarżonego J. K. (1). Co do przedmiotowej okoliczności J. K. (1) stwierdził, iż świadka nie zna i nie mógł mu pożyczać pieniędzy. Zaprzeczył, aby dopuścił się na szkodę M. B. zarzuconego mu czynu. Ich wiarygodność należało zdyskwalifikować trafnie zestawiając zeznania M. B. z efektem przeszukania samochodu K. K. (1) i ujawnieniu w nim dowodu osobistego i paszportu świadka.

Wskazane dokumenty zostały odnalezione w trakcie przeszukania w schowku samochodu oskarżonego K. K. (1). Sąd Apelacyjny nie podziela twierdzeń skarżącego, iż to działanie oskarżonego K. K. (1) nie wyczerpuje znamion art. 276 k.k. Zachownie oskarżonego w sposób ewidentny dowodzi, iż oskarżony ukrywał te dokumenty. Stworzył taki stan rzeczy, w którym te dokumenty były niedostępne dla osób mających do nich prawo. Poza sporem już pozostaje, iż nie miał prawa nimi wyłącznie dysponować.

Żadną miarą nie można podzielić ostatniego III zarzutu skarżącego, a mianowicie rażącej surowości kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonym J. i K. K. (1). Twierdzenia skarżącego, iż oskarżeni nie kierowali zorganizowaną grupą przestępczą upadły w świetle prezentowanej wyżej analizy materiału dowodowego w tym przedmiocie. Brak też jest podstaw do zastosowania wobec oskarżonych nadzwyczajnego złagodzenia wymierzonych kar na podstawie art. 36 § 3 k.k.s. Podstawą zastosowania wskazanego przepisu jest ujawnienie przed organem postępowania przygotowawczego wszystkich istotnych informacji dotyczących osób współdziałających oraz okoliczności jego popełnienia. Trzeba kategorycznie podnieść, iż stwierdzenia skarżącego w tym przedmiocie nie odzwierciedlają w pełni postawy oskarżonych, którzy nie ujawnili wszystkich istotnych informacji. Inną natomiast kwestią jest i to ewidentnie znalazło odzwierciedlenie w wymierzonych im karach, że “współpracowali” tak z prowadzącymi postępowanie przygotowawcze jak i sądem.

Stwierdzić należy, i to kategorycznie, iż wymierzając oskarżonym kary pozbawienia wolności Sąd I instancji uwzględnił dyrektywy wymiaru kary wymienione w art. 53 k.k.

W ocenie Sądu Apelacyjnego kary wymierzone oskarżonym J. i K. K. (1) są współmierne do stopnia ich winy i społecznej szkodliwości dowiedzionych im przestępstw i są karami sprawiedliwymi.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (1) :

Żadną miarą nie można podzielić stanowiska skarżącego by Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. mających wpływ na treść orzeczenia i by dokonana ocena nosiła znamiona dowolności, uwzględniała jedynie okoliczności wyłącznie obciążające oskarżonego i z naruszeniem zasady in dubio pro reo doprowadziła do uznania winy oskarżonego w popełnieniu czynów przypisanych w punktach 1a, 1b.

Natomiast stwierdzić należy i to kategorycznie, iż kontrola odwoławcza nie wykazała nieprawidłowości w zaprezentowanym toku rozumowania Sądu meriti. Sąd Okręgowy wnikliwie i skrupulatnie, prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wskazując wyczerpująco w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, które dowody uznał za przekonujące, a którym i z jakich względów odmówił waloru wiarygodności.

Tę ocenę Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje odnosząc do tego analizę przeprowadzoną wyżej. I tu podkreślić należy, iż ponad wszelką wątpliwość prawidłowo i precyzyjnie ustalił skład personalny tej grupy przestępczej w osobach M. K. (1), Z. F. (1), A. W. i T. K.. Odtwarzając role i funkcje poszczególnych członków jednoznacznie wskazał twórcę i przywódcę grupy, a więc M. K. (1). Sąd Okręgowy prawidłowo wykazał i ocenił przestępcze działania oskarżonego w ramach tworzenia i kierowania tą grupą przestępczą. W oparciu właśnie o wyjaśnienia wszystkich czterech w/w współoskarżonych chociaż nie przyznających się do zarzutu udziału w grupie, a jedynie opisujących przestępczy proceder, trafnie ustalił wewnętrzną zorganizowaną strukturę i hierarchiczność w podporządkowaniu M. K. (1) pozostałych członków grupy. Dokonując ocen poszczególnych działań współoskarżonych logicznie i perfekcyjnie odtworzył modus operandi tej grupy przestępczej. Analizę i ocenę tej części materiału dowodowego, stanowiącą odpowiedź na zarzuty apelacji I.a,b,c, II, Sąd Apelacyjny zawarł wyżej w punkcie II. 2 niniejszego uzasadnienia.

Nie można też mówić o błędzie w ustaleniach faktycznych co do ilości, nie mniejszej niż 385.500 paczek, papierosów bez znaków akcyzy, przemytu których oskarżony dokonał. Sąd Okręgowy oparł się tu na wiarygodnych w zakresie czasu, liczby dostaw i ilości papierosów przywiezionych do J. i P. wyjaśnieniach współoskarżonych S. K. (1), J. G. (1) i M. M. (2). Uzasadnił przy tym dlaczego w tym zakresie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonych M. K. (1), Z. F. (1) i A. W. co do ilości nabytych przez nich papierosów i w konsekwencji co do ilości papierosów przewiezionych przez członków grupy i sprzedanych na terytorium Niemiec J. M. (1). Zestawienie ustalonych okoliczności dotyczących sposobu działania grupy M. K. (1) z faktem, iż członkowie tej grupy dokonali nabycia wszystkich papierosów dostarczonych przez S. K. (1), J. G. (1) i M. M. (2) wyczerpuje przyjętą, a kwestionowaną przez skarżącego w zarzucie II apelacji, ilość nie mniej niż 385.500 paczek. Konsekwencją rozmiarów przemytu było wolne od błędu

ustalenie narażenia Skarbu Państwa na uszczuplenie należnych podatków. Niezasadność zarzutu apelacyjnego w tym przedmiocie (zarzut II apelacji) Sąd Apelacyjny wykazał wyżej w punktach II. 3 i II. 4 i do nich się teraz odnosi.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także kolejnych zarzutów obrońcy oskarżonego. Przy czym podstawą ich nieuwzględnienia jest analiza dokonana przez Sąd Apelacyjny we wstępnej wspólnej części niniejszego uzasadnienia i do niej w tym miejscu się odwołuje. I tak:

- odnośnie zarzutów apelacji I.d, I.e - analiza zawarta w punkcie II.3 niniejszego uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu I.f apelacji – analiza zawarta w punkcie II.4 uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu I.g apelacji – analiza zawarta w punkcie II.5 uzasadnienia.

Natomiast, chociaż nie podnosi tego obrońca, Sąd Okręgowy orzekając za czyny przypisane oskarżonemu w punktach 2a, 2b wyroku obraził przepis art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. Analizę w tym przedmiocie Sąd Apelacyjny zawarł w wstępnej części i w punkcie I.2 niniejszego uzasadnienia i do niej się w tym momencie odwołuje.

Podzielenia wymaga twierdzenie skarżącego co do nietrafności ustalenia przez Sąd Okręgowy uprzedniej karalności tego oskarżonego. Przyjąć też należy wskazywaną przez obrońcę nienaganą opinię oskarżonego z miejsca pracy i zamieszkania.

Pomimo tych okoliczności w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie można podzielić ostatniego (III) z zarzutów apelacji. Wymierzona oskarżonemu kara łączna 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności jest współmierna do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości dowiedzionych mu przestępstw. Ich rodzaj, okoliczności i rozmiar działania świadczą o znacznym stopniu zdemoralizowania i wymagają surowego ukarania.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego A. A.:

Przeprowadzona kontrola odwoławcza nie potwierdziła zaistnienia żadnego z zarzuconych błędów w ustaleniach faktycznych, jak też zarzucanej obrazy wskazanych przepisów procedury karnej, które to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku, w zakresie uznania winy oskarżonego A. A. w popełnieniu czynów przypisanych mu w punktach 14 i 15.

Żadną miarą nie można dopatrzeć się naruszenia art. 366 § 1 k.p.k. i 7 k.p.k.

Nie ma - zdaniem Sądu Apelacyjnego - jakichkolwiek przesłanek pozwalających uznać, iż Sąd Okręgowy uchybił którejkolwiek z zasad (obowiązków) związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów. Nawet jeżeli uznać, zgodnie z częścią zarzutów apelacyjnych, że Sąd nie rozważył w treści uzasadnienia wyroku pewnych, ale całkowicie ubocznych, kwestii to naruszenie to jeżeli takowym można je nazwać nie miało wpływu na treść wyroku. Nie można bowiem tracić z oczu ogromu sprawy tak co do ilości oskarżonych i stawianych im zarzutów jak i zgromadzonego w niej materiału dowodowego.

Ocena materiału dowodowego zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dokonana została przez Sąd z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 7 k.p.k., zgodna jest z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów logicznych lub faktycznych.

Sąd wskazał szczegółowo w oparciu o jaki materiał dowodowy ustalił, że oskarżony jest sprawcą tych czynów. Odniósł się do wszystkich zasadniczych kwestii wymagających rozważenia, w tym do istnienia grupy przestępczej kierowanej przez braci K. i brania w niej udziału oskarżonego A. A.. W tej części odwołać się należy do argumentacji zawartej wyżej w punkcie II.1 niniejszego uzasadnienia. Zachowuje ona aktualność bowiem dotyczy wprost oskarżonego i czyni niezasadnym podstawowy w ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut z punktu II.1 apelacji jego obrońcy. Czyni też niezasadnym zarzut I.1 oraz I.2.b apelacji. O ile co do braku przesłanek istnienia grupy argumentacja nie wymaga uzupełnienia o tyle co do udziału w jej strukturze oskarżonego i owszem. Przy czy biorąc pod uwagę systematykę tej

apelacji koniecznym będzie szersze przytoczenie argumentacji Sądu Okręgowego. Ustalenia co do udziału oskarżonego w grupie przestępczej oraz przemytu papierosów bez akcyzy Sąd Okręgowy poczynił i to bardzo szczegółowo w oparciu wyjaśnienia J. K. (1), K. K. (1), K. S. (1) i K. S. (2) oraz J. M. (1) i M. M. (2).

Itak J. K. (1) wskazał A. A. jako współnika jego i jego brata, który z chwilą przystąpienia do ich grupy zwerbował do niej kierowcę K. S. (1) i umożliwił wożenie papierosów do znanego sobie wcześniej odbiorcy na terenie Niemiec, Rosjanina nazywanego (...). Co do załadunku papierosów na osiedlu (...)w O. w dniu 2 stycznia 2007 roku stwierdził, że A. A. nie tylko uczestniczył wówczas w przygotowaniu tego transportu, ale także miał swój udział w tej partii papierosów. Wskazał, że do przemytu papierosów był wykorzystywany (...) koloru białego stanowiący własność A. A. i (...) średni koloru białego stanowiący współwłasność jego i właśnie A. A..

Z kolei K. K. (1) potwierdził, że w okresie, kiedy jego brat pokłócił się z J. M. (1), w konsekwencji czego zaprzestali wozić do niego papierosy, do ich grupy przystąpił A. A., który poznał ich ze swoim odbiorcą Rosjaninem o pseudonimie (...). Podał, że A. A. brał udział w załadunkach papierosów w garażu na ul. (...) w O. oraz w firmie (...) w O.. Zaznaczył przy tym, że obok R. L. (1) i K. S. (2) A. A. był osobą, która najczęściej pakowała papierosy przed transportem. Podał też, że A. A. kilkakrotnie jeździł z nim do odbiorcy (...).

Z wyjaśnieniami braci K. w zakresie dotyczącym osoby A. A. korespondują wyjaśnienia oskarżonego K. S. (1), który potwierdził, że papierosy woził tymi samochodami, które w swoich wyjaśnieniach wymienił J. K. (1), że zlecenia telefoniczne na te przewozy otrzymywał od (...) (K. K. (1)) albo od (...) (A. A.), że towar i samochód brał zawsze od A. A.. Podniósł, że zawsze był pilotowany przez inny pojazd. Pilotowali go A. A., K. K. (1) i osoba o pseudonimie (...) (C. S.). Odbiorca L. płacił za papierosy (...) albo (...). Zaznaczył, że jemu płacił zawsze A. A.. K. S. (1) wskazał Hotel (...) jako bazę wypadową grupy, gdzie czekali na sygnał o możliwości przekroczenia granicy i z chwilą jego odbioru przez (...) bądź (...) od razu jechali na granicę.

K. S. (2) odnośnie zatrzymania na osiedlu (...) w O. w dniu 2 stycznia 2007 roku pewnie i stanowczo stwierdził, że A. A. nie tylko brał udział wspólnie z innymi zatrzymanymi wtedy osobami w załadunku papierosów, ale wspólnie z nim i K. K. (1) dwukrotnie w O. pakował papierosy w skrzynie i dokonywał ich załadunku do (...).

Ponadto na udział A. A. w grupie przemytniczej braci K. wskazują pewne fragmenty wyjaśnień oskarżonych J. M. (1) i M. M. (2). Jako, że dotyczą drobnych szczegółów niecelowym jest ich przytaczanie pozostaje jedynie odesłanie do ich treści przytoczonych w uzasadnieniu Sądu Okręgowego na k. 81.

Sąd Okręgowy dokonał bardzo dokładnej oceny wyjaśnień wszystkich wyżej wymienionych współoskarżonych. Uznał je za w pełni jasne, konkretne i stanowcze, a uzupełniając się wzajemnie składają się na logiczną i niesprzeczną całość. O ile oskarżeni J. i K. K. (1), K. S. (2) i K. S. (1) potwierdzili na rozprawie wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym o tyle J. M. (1) na rozprawie, że nie tyle wiedział, co domyślał się, że A. A. współpracuje z braćmi K. w przemycie papierosów. Sąd Okręgowy tym wyjaśnieniom odmówił wiary mając na uwadze skonkretyzowanie i pewność wcześniejszych wyjaśnień. Podobnie Sąd postąpił z wyjaśnieniami z rozprawy oskarżonego M. M. (2). Wtedy oskarżony wskazał, że informacje na temat właśnie A. A. narzucili mu przesłuchujący go policjanci z CBS. Sąd zasadnie uznał, iż stanowią próbę wybielenia siebie przed współoskarżonymi, których wcześniej obciążył, połączoną z chęcią przyjscia z pomocą tym osobom. Podzielając tę ocenę i na jej kanwie Sąd Apelacyjny pragnie wskazać, iż upadają twierdzenia skarżącego o tendencyjnym przesłuchiowaniu oskarżonych przez funkcjonariuszy policji. O tym, że M. M. (2) podczas przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym spontanicznie i szczerze podawał wszystkie znane sobie okoliczności, w tym również te dotyczące A. A., świadczy fakt, że początkowo mylił jego nazwisko mówiąc o nim (...), która to pomyłka występująca nie tylko w pierwszych, ale w kilku początkowych wyjaśnieniach tego oskarżonego, w sposób oczywisty nie zaistniałaby, gdyby jego relacje były wytworem przesłuchujących go funkcjonariuszy.

Powyzsza analiza bezwzględnie dowodzi, iż A. A. w okresie od sierpnia 2006 roku brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez braci K.. Działając w niej miał świadomość jej celów i form działania, aktywnie w niej działał. Wprowadził do grupy własnego kierowcę, udostępnił własny środek transportu oraz kontakt ze znanym sobie odbiorcą papierosów. Podkreślenia wymaga, że A. A. w okresie swojej działalności w grupie współfinansował zakupy

papierosów, miał udziały w wożących je samochodach, znał źródła zaopatrzenia w papierosy, otrzymywał i zbierał istotne dla działania grupy informacje, odbierał pieniądze za papierosy, wydawał polecenia i płacił wynagrodzenie K. S. (1).

Już w świetle powyższej analizy upadają zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych sprecyzowane w punktach II.1,2,3,4 apelacji obrońcy oskarżonego. Niezasadnymi też pozostają zarzuty procesowe I.1 oraz I.2.b apelacji. Czyni je takowymi ocena (a więc rozważenie) wyjaśnień dokonana przez Sąd Okręgowy na k.81-81 uzasadnienia i tylko z uwagi na systematykę apelacji przytoczona przez Sąd Apelacyjny wyżej. Mianowicie, ustosunkowując się do treści tych zarzutów, skoro Sąd wyjaśnił i rozważył okoliczności udziału oskarżonego w grupie przestępczej to pochłaniają one okoliczności przystąpienia.

Nie mogą się też ostać pozostałe wymienione w punkcie I.2.a,c,d,e,g,h,i,j,k,l zarzuty procesowe, a mianowicie nie rozważenia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazanych okoliczności. Przed ich oceną generalnie trzeba powiedzieć, iż wskazane okoliczności wbrew zarzutom, albo wynikają z cytowanych przez Sąd Okręgowy wyjaśnień współoskarżonych bądź z kontekstu przeprowadzonej analizy. Trzeba też mieć na uwadze, iż oskarżeni działali w grupie przestępczej i wskazanie w takim wypadku roli poszczególnych oskarżonych w grupie czy mechanizmów funkcjonujących w grupie dowodzi ich istnienia i nie wymaga każdorazowego nazywania. W końcu nawet jeżeli uznać, że Sąd nie rozważył w treści uzasadnienia wyroku pewnych szczegółowych, ale całkowicie ubocznych, kwestii to naruszenie to jeżeli takowym można je nazwać nie miało wpływu na treść wyroku. Nie można bowiem, jak wskazano wyżej, tracić z oczu ogromu sprawy tak co do ilości oskarżonych i stawianych im zarzutów jak i zgromadzonego w niej materiału dowodowego.

I tak spośród zarzutów z punktu I.2 apelacji: a/ udział oskarżonego A. A. podczas transportu papierosów przez K. S. (1) w dniu 24 stycznia 2006 roku wynika właśnie z analizy jego wyjaśnień. c/ fakt kontaktowania się A. A. z Rosjaninem L. nie wynika z wyjaśnień R. L. (1), ale został bezspornie ustalony w oparciu o wyjaśnienia wyżej wskazanych współoskarżonych, d/ rozważania zawarte na k. 74 uzasadnienia wyroku co do podziału ról dotyczą wyłącznie braci K. lecz rola oskarżonego A. w grupie przestępczej wskazana została wyżej. Dalsze zarzuty wymienione w ppkt. e,g,h eksponując rozbieżności w wyjaśnieniach wymienionych współoskarżonych zdaniem skarżącego dyskwalifikują ich wiarygodność. Sąd Apelacyjny tego zdania nie podziela wskazując skarżącemu przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy analizę wyjaśnień tych współoskarżonych. Co do dalszych zarzutów: i/ udział oskarżonego A. A. w załadunku papierosów na (...)w dniu 2 stycznia 2007 roku ustalony został w oparciu o wyżej analizowane wyjaśnienia współoskarżonych J. K. (1) i K. S. (2). W tym stanie rzeczy wyjaśnienia oskarżonego A. nawet przy stwierdzeniu współoskarżonego R. L. (1) z rozprawy w dniu 22 listopada 2011 roku, że nie brał udziału w załadunku w świetle całokształtu udziału oskarżonego A. należy ocenić jedynie w kategoriach budowania linii obrony. Okoliczności, nie rozważenie których podnosi skarżący w punktach j,l dowodzące bytności oskarżonego A. w Hotelu (...) zostały ustalone w oparciu o wyjaśnienia wyżej wskazanych współoskarżonych oraz wynikają z wyżej prezentowanej analizy funkcjonowania grupy przestępczej i organizacji przemytu papierosów. Co do zarzutu z ppkt. k to wniosek o bezwartościowości wyjaśnień J. K. (1) wyciągnięty w oparciu o wskazany tu brak ustaleń w uzasadnieniu wyroku komu z osób mieszkających w D. i uczestniczących w przemyśle papierosów wypłacał on pieniądze i w jakich wysokościach jest zbyt daleko posunięty. Gratyfikacje pieniężne ich wysokości jakie otrzymywali poszczególni członkowie grupy zostały ustalone w oparciu o wyjaśnienia wyżej wskazanych współoskarżonych oraz wynikają z wyżej prezentowanej analizy funkcjonowania grupy przestępczej i organizacji przemytu papierosów. Uwidaczniają je poczynione przez Sąd wyliczenia i znajdują odzwierciedlenie w orzeczonych środkach karnych przepadku korzyści majątkowych.

Żadną miarą nie można podzielić zawartego w punkcie 3.a apelacji zarzutu braku wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku sposobu ustalenia ilości papierosów w przemyśle których brał udział oskarżony. Sąd Okręgowy okoliczności te wskazał tak co do sposobu ustalenia jak i wielkości przemytu na k. 103-104 uzasadnienia. Na łączną ilość 287.805 paczek składają się wszystkie papierosy przewożone przez K. S. (1) (łącznie z zatrzymanymi w C., za co K. S. (1) został skazany w odrębnym postępowaniu) oraz papierosy zabezpieczone podczas wykonywanego także przez oskarżonego A. A. załadunku na ulicy (...) w O..

Natomiast po części należało podzielić zarzut 3.b apelacji i dlatego należało tę kwestię szczegółowo wyjaśnić co Sąd Apelacyjny uczynił w punkcie II.3 części wstępnej niniejszego uzasadnienia i do której w tym miejscu się odwołuje.

Także orzeczone wobec oskarżonego A. A. kary nie budzą zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego. Stwierdzić należy, iż wszystkie kary tak jednostkowe jak i łączna wymierzona oskarżonemu są współmierne do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości dowiedzionych mu przestępstw i są karami sprawiedliwymi, należycie realizującymi cele zapobiegawczo – wychowawcze.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego R. L. (1):

Kontrola odwoławcza nie wykazała by Sąd Okręgowy dopuścił się jakiegokolwiek błędu w ustaleniach faktycznych jak też obrazy przepisów postępowania art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. mających wpływ na treść orzeczenia zapadłego w stosunku do oskarżonego.

Absolutnie nie można podzielić stanowiska by dokonana ocena nosiła znamiona dowolności, uwzględniała jedynie okoliczności wyłącznie obciążające oskarżonego i doprowadziła do uznania winy oskarżonego w popełnieniu czynów przypisanych mu w punktach 18-21. Natomiast stwierdzić należy i to kategorycznie, iż kontrola odwoławcza nie wykazała nieprawidłowości w zaprezentowanym toku rozumowania Sądu meriti. Sąd Okręgowy wnikliwie i skrupulatnie, prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wskazując wyczerpująco w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, które dowody uznał za przekonujące, a którym i z jakich względów odmówił waloru wiarygodności.

Wbrew odmiennym ocenom zawartym w punkcie I apelacji obrońcy oskarżonego, nie ma żadnych podstaw do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych w sprawie i udziału w niej R. L. (1). Tu trzeba stwierdzić, że dokonana przez Sąd Okręgowy rekonstrukcja jego działań nie wykazuje błędu i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym Sąd Okręgowy dał wiarę i na nich się oparł. Została ona bardzo szczegółowo przeprowadzona w zestawieniu z wyjaśnieniami oskarżonego A. J. na k.98-100 uzasadnienia.

Tam właśnie Sąd Okręgowy prawidłowo wykazał i ocenił udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej i przeprowadził prawidłowy i kompletny wywód w tym przedmiocie. Logicznie i perfekcyjnie odtworzył działanie w niej oskarżonego. W sposób czytelny, oczywisty i przejrzysty wykluczył tak akcentowane przez skarżącego jedynie współdziałanie R. L. (1) z grupą ukierunkowane na realizację własnych celów i potrzeb. Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości te ustalenia popierając, własną ocenę udziału oskarżonego w grupie przestępczej zawarł wyżej w punkcie II.1 niniejszego uzasadnienia i stanowi ona de facto odpowiedź na zarzut I.a apelacji. Uzupełnić ją należy jedynie kategorycznym stwierdzeniem, iż w wypadku oskarżonego R. L. (1) żadną miarą nie można mówić tylko o współdziałaniu lecz działaniem w grupie K. i żadną miarą tego działania w grupie przestępczej K. nie można odnosić, jak chce skarżący, do działań J. G. (1), S. K. (1) i M. M. (2) na rzecz grupy M. K. (1). Logiczność tego stanowiska wynika wprost ze stwierdzonego i udowodnionego oskarżonemu działania polegającego nie tylko na samym przemyśle papierosów lecz także na podrabianiu dokumentacji przewozowej i używania jej jako autentycznej w czasie transportu papierosów.

Trudno też uznać za prawdziwe twierdzenia, iż oskarżony obciążające wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym składał pod wpływem osob przesyłujących. Mało tego, składane one były w zamian za wyjście na wolność. Umowa ta w stosunku do jego osoby została przez przesyłujących dotrzymana i w dniu 21 grudnia 2007 roku tymczasowe aresztowanie wobec niego uchylono. Analiza treści kolejnych protokołów przesłuchań oskarżonego nie potwierdza podnoszonych okoliczności i nie wskazuje na “nagrodowe” obciążające siebie złożenie wyjaśnień. Generalnie wskazać należy, iż sposób przesłuchiwanie oskarżonego i treść protokołów odzwierciedlających te czynności procesowe nie odbiega od pozostałych przesłuchiwanym współoskarżonym. Bez wątpienia w końcowej fazie czynności procesowych następowało systematyzowanie przez przesyłujących tak obszernego przecież materiału dowodowego. To mogło stwarzać wrażenie przesłuchiwanie tendencyjnego i dlatego w ocenie skarżącego pojawiło się jako zarzut apelacyjny. Trzeba jednak kategorycznie powiedzieć, iż takowym tendencyjnym przesłuchaniem nie było. Uchylenie

tymczasowego aresztowania w stosunku do oskarżonego nastąpiło właśnie po zakończeniu owego systematyzowania okoliczności, i co istotne z punktu oceny zarzutu, przy podtrzymanym stanowisku nie przyznania się do udziału w grupie przestępczej.

Za prawidłowe uznać należy ustalenia Sądu Okręgowego co do czasookresu przestępczej działalności oskarżonego. I dotyczy to ustaleń tak co do początkowej jak i co do końcowej daty działalności.

Sąd Apelacyjny miał na uwadze argumentację przytoczoną w uzasadnieniu środka odwoławczego jednakże jej, i to zdecydowanie, nie podzielił. Co do końcowej daty tj. 18 marca 2007 roku stwierdza, iż została ona prawidłowo przyjęta. Granicą jej jest zatrzymanie oskarżonego w sprawie, a podstawą ustalona i udowodniona rola jaką odgrywał w grupie przestępczej i jakie zadania w niej wypełniał. Rola oskarżonego nie sprowadzała się jedynie do załadunku i przewozu papierosów, ale także do podrabiania dokumentacji przewozowej. Dlatego trafnym jest przyjęcie daty zakończenia jego działalności jako zbieżnej z czasookresem działania osób kierujących grupą i wykonujących inne, niż tylko związane z załadunkiem i przewozem papierosów, role.

Co do żądanego przez obrońcę początkowego określenia czasookresu działania oskarżonego i ustalenia go od "po 20 września 2006 roku" to także tego stanowiska podzielić nie można. Sąd Apelacyjny miał na uwadze, iż R. L. (1) za przewóz papierosów nie oznaczonych znakami skarbowymi akcyzy w dniu 20 września 2006 roku został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 4 września 2007 roku w sprawie (...) (k. 9571) i orzeczoną karę wykonał. Nie jest jednak tak jak twierdzi obrońca, iż Sąd Okręgowy tą okoliczność pominął. Wskazuje na nią w uzasadnieniu wyroku na kartach 34 oraz 37. W konsekwencji nie bierze pod uwagę tego działania (tego transportu) i działanie to jako incydentalne nie zostało objęte zarzutem przypisanym oskarżonemu w niniejszej sprawie w punkcie 19. Sąd Okręgowy dogłębnie wyjaśnił okoliczności tego transportu zatrzymanego w dniu 20 września 2006 roku w O., a co do którego zapadło prawomocne, wyżej wskazane, orzeczenie. Ustalenia poczynił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego R. L. (1) z postępowania przygotowawczego (k.1941-1944) przy czym dane dotyczące tego transportu zawarte są na k.1942. Był to całkowicie indywidualny kurs oskarżonego R. L. (1), który sam organizował, sam płacił za papierosy po 28 złotych za karton ("sztangę", "wagon"). Transport został zatrzymany w O., a sprawca osądzony w sprawie (...) Sądu Rejonowego w Olsztynie. Mając na uwadze jednorazowość i okoliczności tego działania brak jest podstaw by oddziaływało na ocenę występku przypisanego oskarżonemu w niniejszej sprawie. Brak jest tym samym podstaw do ograniczania czasookresu działania oskarżonego do po 20 września 2006 roku.

Bez wątpliwości prawidłowe, w wypadku oskarżonego R. L. (1), są ustalenia, iż uczynił ze swej działalności stałe źródło dochodu. W tym wypadku należy mieć na względzie karalność oskarżonego za przestępstwo skarbowe i tym samym wielokrotność zachowań. Nie dyskwalifikując argumentacji skarżącego w tym przedmiocie Sąd Apelacyjny wskazuje, iż nie wyklucza ona przyjętych przez Sąd Okręgowy ustaleń. W tej mierze bowiem należy mieć na względzie, iż stałe źródło dochodu nie jest równoznaczne z wyłącznym źródłem dochodów, a jako takie właśnie stara się wykazać skarżący.

Sąd Apelacyjny absolutnie nie podzielił argumentacji skarżącego kwestionującej ustalenia Sądu Okręgowego w przedmiocie określenia korzyści, jaką w ustalonej kwocie 37.100 złotych osiągnął oskarżony z prowadzonej działalności. Sąd odnosi wrażenie, iż skarżący nie rozumie istoty tego środka karnego. Dlatego nie dając się wciągnąć w niepoważną polemikę wskazuje, iż przepadek korzyści majątkowej dotyczy korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa. Jest środkiem karnym spełniającym wszystkie funkcje środka karnego wcześniej zawarte w karze dodatkowej konfiskaty mienia. Prowadzi zatem do pozbawienia sprawcy przestępstwa wszelkich korzyści jakie odniósł z tego przestępstwa. W założeniach polityki kryminalnej państwa prewencyjnie wskazuje na nieopłacalność przestępstw. Zatem w świetle powyższego argumentację skarżącego nakierowaną na kompensowanie nakładów należy uznać za nie do końca przemyślaną.

Za czysto polemiczną i przy tym zupełnie nieuzasadnioną należy uznać argumentację skarżącego odnośnie ustaleń nabycia przez oskarżonego uzyskanego za pomocą czynu zabronionego programu komputerowego (...)

Tu przypnieć należy, iż Sąd Okręgowy dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim przyznał się do posiadania nielegalnego oprogramowania komputerowego. Uczynił to będąc przesłuchiwany na okoliczność fałszowania dokumentów przewozowych i wtedy spontanicznie i szczerze wyznał, że korzystał przy tym z zainstalowanych w jego komputerze programów, które posiada nielegalnie. Ponadto oskarżony przyznał się do używania „pirackiego” oprogramowania w toku końcowych wyjaśnień z postępowania przygotowawczego. Jednocześnie Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom z rozprawy, w których stwierdził, że te wcześniejsze zostały na nim wymuszone, a wyjaśnił tak bo chciał wyjść na wolność. Trudno odmówić Sądowi Okręgowemu logiki w ocenie skoro oskarżony składając te wyjaśnienia od wielu miesięcy przebywał na wolności. Trudno też odmówić trafności, że skoro w wyjaśnieniach oskarżonego brak precyzji można je odnieść jedynie do nielegalnie skopiowanego i zainstalowanego na twardym dysku komputera oskarżonego systemu operacyjnego (...)który niewątpliwie był tym programem, o którym oskarżony wyjaśniał, że służył mu do podrabiania dokumentów.

Całości trafności oceny tej części materiału dowodowego dopełnia podzielenie twierdzeń oskarżonego z rozprawy, że pozostałe programy komputerowe w postaci gier, filmów i atlasów nabył legalnie. Zwłaszcza, że twierdzeń tych nie podważa opinia pisemna jak i ustna biegłego z zakresu informatyki w których wskazał, że wymienione w opinii programy komputerowe uznał za nielegalne z uwagi na brak jakichkolwiek informacji oraz materiału porównawczego, pozwalającego stwierdzić, że użytkownik komputera posiadał tytuł prawny do użytkowania tego oprogramowania.

Trudno nie podzielić oczywistych argumentów dotyczących dopuszczalności wewnętrznego przeniesienia przez licencjobiorcę Produktu – oprogramowania komputerowego (...)z jednego komputera na drugi. Zastrzec jednak należy, iż dotyczy to legalnie nabytego oprogramowania. Wskazując na powyższe w ocenie Sądu Apelacyjnego prawidłowość ustaleń dowodzi, iż oskarżony działaniem swoim wyczerpał znamiona czynu przypisanego mu w punkcie 20.

Przechodząc do oceny zarzutu II apelacji wskazać należy, iż kontrola odwoławcza przeczy twierdzeniu skarżącego by Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. mających wpływ na treść orzeczenia.

Skarżący w punkcie II.1 apelacji wskazuje okoliczności, które winny doprowadzić do wniosków odmiennych od tych poczynionych przez Sąd I instancji. Wszystkie one były przedmiotem rozważań i w konsekwencji oceny dokonanej przez Sąd Apelacyjny wyżej. Ocenę tą w pełni Sąd Apelacyjny odnosi do tych zarzutów.

Żadną miarą nie można podzielić stanowiska by dokonana ocena nosiła znamiona dowolności i uwzględniała jedynie okoliczności wyłącznie obciążające oskarżonego. Lektura tej części uzasadnienia apelacji (VIII) wskazuje, iż skarżący ustaleniom Sądu meriti przeciwstawił po prostu własne zapatrywanie oparte na własnej ocenie materiału dowodowego i z całokształtu tego materiału akcentuje jedynie elementy pozwalające poprzeć przyjętą linię obrony.

Natomiast stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy wnikliwie i skrupulatnie, prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wskazując wyczerpująco w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, które dowody uznał za przekonujące, a którym i z jakich względów odmówił waloru wiarygodności. W wypadku oskarżonego R. L. (1) i jego działań w grupie przestępczej są to wyjaśnienia złożone przez J. i K. K. (1) oraz jego własne wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym. Tę ocenę Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje odnosząc do tego analizę zarzutów apelacyjnych przeprowadzoną wyżej.

Sąd Okręgowy prawidłowo wykazał i ocenił przestępcze działania oskarżonego przypisane mu w punktach 18-21 wyroku. Logicznie i perfekcyjnie odtworzył modus operandi wskazując i dokonując ocen poszczególnych operacji. Sąd Apelacyjny dokonując ich analizy przez pryzmat omówionych wcześniej zarzutów wyraźnie je nazwał co w sposób oczywisty, czytelny i przejrzysty unaocznilo sposób działania oskarżonego. Pośrednio określił więc też konieczną granicę dowodzenia co wiąże się z koniecznością poniższej oceny zarzutu apelacyjnego II.2. Tutaj Sąd Apelacyjny kategorycznie stwierdza, iż kontrola odwoławcza nie wykazała by Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy przepisu art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie ustaleń enumeratywnie wymienionych w punkcie II.2. apelacji. Problem ten jest

związany z koniecznością (w ocenie skarżącego) jak stwierdza sprawdzenia prawdziwości twierdzeń oskarżonego oraz przeprowadzenia niezbędnych dowodów. Nie precyzuje jednak jakich. Po części co do zarzutów II.2.a,b,d Sąd Apelacyjny wypowiedział się w trakcie analizy zarzutów błędów w ustaleniach faktycznych i stanowisko tam zaprezentowane w całej rozciągłości zachowuje swą aktualność. Z kolei przeprowadzenie dowodów II.2.c,d nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i nie mogło wpłynąć na ocenę materiału dowodowego. Żadne ograniczenia czasu pracy wynikające z posiadania w samochodach tachografu podczas przemytu papierosów o ogromnej wartości nie mogą stanowić równowagi dla konieczności podjęcia natychmiastowej decyzji co do przekroczenia granicy w sprzyjających warunkach. Zatem uznać należy i to jednoznacznie, iż wnioskowane okoliczności nie miały i nie mogły mieć żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia, gdyż kwestie te przeanalizowane zostały w zestawieniu z całokształtem materiału dowodowego. Przy tym uzasadnienie poszczególnych kwestii było precyzyjne i prawidłowe.

Tę ocenę Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje odnosząc do tego analizę przeprowadzoną wyżej.

Całkowicie niezasadnym, a przez to nie zasługującym na uwzględnienie jest też zarzut III apelacji obrońcy oskarżonego R. L. (1). Wymierzonych oskarżonemu kar pozbawienia wolności i grzywny oraz w rzeczonym wymiarze środek karny żadną miarą nie można uznać za rażąco surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Sąd Apelacyjny akceptuje, iż w odniesieniu do oskarżonego nie można mówić o zaistnieniu szczególnych okoliczności uzasadniających zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Za takowe nie uznaje okoliczności wymienionych w III zarzucie apelacji. Słusznego w tym przedmiocie przekonania nie zmienia ocena przeprowadzonych na rozprawie apelacyjnej dowodów z dokumentów dołączonych do apelacji.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego S. M. (1):

Rację ma skarżący, że Sąd Okręgowy obraził przepis art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. Wytknął to słusznie w zarzucie I. 3. apelacji do czynu przypisanego w pkt. 24, a Sąd Apelacyjny analizę w tym przedmiocie zawarł w wstępnej części i w punkcie I.2 niniejszego uzasadnienia i do niej się w tym momencie odwołuje.

Poza tym przeprowadzona kontrola odwoławcza nie potwierdziła zaistnienia żadnego z zarzuconych błędów w ustaleniach faktycznych, jak też zarzucanej obrazy wskazanych przepisów procedury karnej, które to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku, zwłaszcza w zakresie uznania winy tego oskarżonego w popełnieniu czynów przypisanych mu w pkt. 23, 24 i 25. Sąd wskazał szczegółowo w oparciu o jaki materiał dowodowy ustalił, że oskarżony jest sprawcą tych czynów. Odniósł się do wszystkich kwestii wymagających rozważenia, w tym do istnienia grupy przestępczej kierowanej przez braci K. i brania w niej udziału oskarżonego S. M. (1). W tej części odwołać się należy do argumentacji zawartej wyżej w pkt I. 3 i II. 1 niniejszego uzasadnienia. Zachowuje ona aktualność bowiem dotyczy wprost oskarżonego i czyni niezasadnym zarzut z pkt I.1 i 8 apelacji jego obrońcy. Nie ma potrzeby powtarzania tych rozważań. Uzupełnić je należy jedynie tym, iż ustalenia co do udziału oskarżonego w grupie przestępczej, przewożenia papierosów bez akcyzy jak też użycia jako autentycznej podrobionej dokumentacji przewozowej CMR w trakcie zatrzymania transportu w W. Sąd Okręgowy poczynił w oparciu właśnie o te wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do winy, zbieżnych z wyjaśnieniami przede wszystkim oskarżonych J. i K. K. (1). Przedstawiany w nich proceder, zasady nim rządzące, systematyczny i powtarzalny sposób przewożenia papierosów dowodzą w sposób nie budzący najmniejszych wątpliwości, iż oskarżony miał świadomość co do brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

Co do zarzutów dotyczących czasokresu popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw (pkt I. 2 i 7 apelacji) to analizę w tym przedmiocie rozpocząć należy od stwierdzenia iż, ustalenie przez Sąd początku popełnienia czynu z pkt XIX nie jest dowolne, a jest wynikiem omyłki pisarskiej. W komparcji wyroku w zarzucie z pkt XIX jako początkową datę czynu wskazano „od grudnia 2006 roku” podczas gdy prawidłowa data początkowa, tak jak w akcie oskarżenia, winna brzmieć „od grudnia 2005 roku”. Poza tym Sąd odniósł się do wszystkich faktów i okoliczności dotyczących kwestionowanych czasookresów popełnionych przestępstw. Co do jego początkowej daty, nie dając wiary w tej części wyjaśnieniom oskarżonego oparł się na wyjaśnieniach J. K. (1), E. H. (1) i D. A. (1) i bardzo szczegółowo je ocenił (uzasadnienie k. 104-105). Natomiast co do rozbieżności w dacie końcowej czynów z punktów 23 i 24 wyroku i tym

samym przedmiotowej rozbieżności czasu ich popełnienia to nie można się zgodzić, iż są to zachowania tożsame i musi między nimi zachodzić zgodność czasowa. Nie można zapominać o tym, iż czasookres uczestnictwa w grupie przestępczej do 18 marca 2007 roku oskarżonego S. M. (1) Sąd ustalił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1). Natomiast przewóz ostatnich trzech transportów papierosów z jego udziałem, i co Sąd ustalił w oparciu o jego wyjaśnienia, miał miejsce w październiku 2006 roku.

Nie budzi zastrzeżeń ustalenie przewiezienia przez oskarżonego 369.013 paczek papierosów poczynionych w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego J. K. (1) jak i samego oskarżonego S. M. (1). Na tę liczbę składają się 23 transporty po 1500 kartonów oraz transport zatrzymany w W. w ilości 24.013 paczek (uzasadnienie k.106).

Co do zarzutów I. 4, 5 i 6 apelacji ich niezasadność wynika z argumentacji wskazanej wyżej w niniejszym uzasadnieniu w pkt II. 3 i 4.

Nie zasługującym na uwzględnienie jest też zarzut II apelacji obrońcy oskarżonego. Niezasadne są bowiem twierdzenia co do braku możliwości zastosowania wobec oskarżonego art. 41a § 1 k.k.s. i w konsekwencji nie zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Zastosowanie przepisu art. 41a § 1 k.k.s. było jak najbardziej zasadne, a podstawą jego zastosowania było działanie oskarżonego w grupie przestępczej (art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.). Sąd Apelacyjny akceptuje, iż w odniesieniu do oskarżonego nie można mówić o zaistnieniu jakichkolwiek szczególnych okoliczności uzasadniających zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Trudno bowiem za takowe uznać uprzednią niekaralność, przyznanie się do winy oraz podrzędność pełnionej w procederze roli.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego K. S. (1):

Rację ma skarżąca, że Sąd Okręgowy obraził przepis art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. Wytknęła to słusznie w zarzucie 2. c. apelacji do czynu przypisanego w pkt. 28, a Sąd Apelacyjny analizę w tym przedmiocie zawarł w wstępnej części i w punkcie I.2 niniejszego uzasadnienia i do niej się w tym momencie odwołuje.

Poza tym przeprowadzona kontrola odwoławcza nie potwierdziła zaistnienia żadnego z zarzuconych błędów w ustaleniach faktycznych, jak też zarzucanej obrazy wskazanych przepisów procedury karnej, które to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku, zwłaszcza w zakresie uznania winy tego oskarżonego w popełnieniu czynów przypisanych mu w pkt. 27, 28 i 29. Sąd wskazał szczegółowo w oparciu o jaki materiał dowodowy ustalił, że oskarżony jest sprawcą tych czynów. Odniósł się do wszystkich kwestii wymagających rozważenia, w tym do istnienia grupy przestępczej kierowanej przez braci K. i brania w niej udziału oskarżonego K. S. (1). W tej części odwołać się należy do argumentacji zawartej wyżej w pkt I. 3 i II. 1 niniejszego uzasadnienia. Zachowuje ona aktualność bowiem dotyczy wprost oskarżonego i czyni niezasadnym zarzut z pkt 1.a i 2.a apelacji jego obrońcy. Nie ma potrzeby powtarzania tej argumentacji. Uzupełnić ją należy jedynie tym, iż ustalenia co do udziału oskarżonego w grupie przestępczej, przewożenia papierosów bez akcyzy jak też użycia jako autentycznej podrobionej dokumentacji przewozowej CMR na przejściu granicznym w Ś. Sąd Okręgowy poczynił w oparciu właśnie o te wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do winy. Tylko poza początkowymi w postępowaniu przygotowawczym oraz wyjaśnieniami składanymi na rozprawie, gdzie jak i inni oskarżeni zaniżył podawaną wcześniej liczbę transportów papierosów, jego wyjaśnienia Sąd Okręgowy podzielił. Wtedy wyjaśniał i to konsekwentnie, że przewoził papierosy bez polskiej akcyzy na zlecenie A. A. oraz K. K. (1) od powrotu z zagranicy w sierpniu 2006 r. Podnieść w tym miejscu należy, iż te właśnie wyjaśnienia stanowiły podstawę ustalenia początku przestępczej działalności oskarżonego i zmiany czasookresów czynów przypisanych mu w punktach 27 i 28 wyroku. Przytoczone w nich okoliczności przewożenia papierosów ze wskazaniem ilości co najmniej 12 transportów, okoliczności jego zatrzymania w C. i Ś. w pełni zasługiwały na wiarę zwłaszcza, że korespondowały z wyjaśnieniami J. K. (1), K. K. (1), R. L. (1) i C. S. dla których był jednym z kierowców jeżdżących dla braci K.. Fakt, że był określany jako „człowiek A.” i że bezpośrednio od A. odbierał wynagrodzenie za poszczególne kursy nie eliminuje go, jak chce skarżąca, spośród uczestników tej grupy przestępczej. Jest to w ocenie Sądu konsekwencją tego, iż oskarżony do tej grupy przestępczej przystąpił razem z A.

i pracował na jej rzecz jako kierowca jeżdżąc razem z A.. Zestawienie wyjaśnień wszystkich wyżej tu wymienionych oskarżonych dowodzi, iż jeździł dla braci K..

Sąd odwoławczy, nie podzielając zarzutów skarżącej z punktów 1.b oraz 2.b apelacji, w pełni akceptuje też ustalenia i w ich konsekwencji wyliczenia (k. 103 uzasadnienia wyroku) przewiezionych przez oskarżonego ilości papierosów. Na przyjętą łączną ilość 247.549 paczek składa się 12 transportów po 1900 kartonów (228000 paczek) oraz zabezpieczone w trakcie zatrzymania w Ś. 19549 paczek. Prawdliwość tych ustaleń dotyczy także osiągniętej przez oskarżonego korzyści w kwocie 12.000 zł. (wynagrodzenie za kurs od 1000 do 1500 zł.).

Niezasadnym, a przez to nie zasługującym na uwzględnienie jest też zarzut sformułowany w ostatnim akapicie petitum apelacji obrońcy. Nietrafne są bowiem twierdzenia co do rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, niewłaściwego zastosowania nadzwyczajnego obostrzenia kary i braku możliwości zastosowania wobec oskarżonego art. 41a § 1 k.k.s. i w konsekwencji nie zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Zastosowanie przepisu art. 41a § 1 k.k.s. było jak najbardziej zasadne, a podstawą jego zastosowania było działanie oskarżonego w grupie przestępczej (art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.). Sąd Apelacyjny akceptuje, iż w odniesieniu do oskarżonego nie można mówić o zaistnieniu jakichkolwiek szczególnych okoliczności uzasadniających zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Za takowe nie można uznać konieczności utrzymywania rodziny w szczególności niepracującej żony, aktualnego pozostawania w zatrudnieniu i zamiaru niepowrotu do przestępstwa.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego C. S.:

Rację ma skarżący, że Sąd Okręgowy obraział przepis art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. Wytknął to słusznie w zarzucie 3 apelacji do czynu przypisanego w pkt. 35, a Sąd Apelacyjny analizę w tym przedmiocie zawarł w wstępnej części i w punkcie I.2 niniejszego uzasadnienia i do niej się odwołuje.

Poza tym przeprowadzona kontrola odwoławcza nie potwierdziła zaistnienia żadnego z zarzuconych błędów w ustaleniach faktycznych, jak też zarzucanej obrazy wskazanych przepisów procedury karnej, które to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku, zwłaszcza w zakresie uznania winy tego oskarżonego w popełnieniu czynów przypisanych mu w pkt. 34 i 35.

Sąd wskazał szczegółowo w oparciu o jaki materiał dowodowy ustalili, że oskarżony jest sprawcą tych czynów. Odniósł się do wszystkich kwestii wymagających rozważenia, w tym do istnienia grupy przestępczej kierowanej przez braci K. i brania w niej udziału oskarżonego C. S.. W tej części odwołać się należy do argumentacji zawartej wyżej w pkt I. 3 i II. 1 niniejszego uzasadnienia. Zachowuje ona aktualność bowiem dotyczy wprost oskarżonego i czyni niezasadnymi zarzuty z punktu 1 i 2 apelacji jego obrońcy. Wymaga ona jednak uzupełnienia. Ustalenia co do udziału oskarżonego w grupie przestępczej, przewożenia papierosów bez akcyzy Sąd Okręgowy poczynił w oparciu wyjaśnienia J. K. (1), K. K. (1), D. A. (1), E. H. (1), D. A. (1), R. L. (1), S. M. (1), T. S. (1) i K. S. (1). Wynika z nich, że podstawową rolą pełnioną przez C. S. była rola pilota transportów z papierosami. W ocenie obrońcy oskarżonego wyjaśnienia te są pomówieniem i nie stanowią pełnowartościowego dowodu. Nie były złożone bezinteresownie, pomawiający mieli swój cel procesowy polegający na zmniejszeniu winy własnej.

Sąd Apelacyjny tego stanowiska obrońcy nie podziela. Trudno dopatrzeć się w wyjaśnieniach „pomawiających”, jak ich określa obrońca, celu procesowego polegającego na „umniejszeniu” swej winy i to kosztem oskarżonego C. S.. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena tych wyjaśnień nie wykroczyła poza reguły określone w zasadzie swobodnej oceny dowodów, a wprost przeciwnie została prawidłowo uzupełniona wskazaniem celowościowymi, nakazującymi szczególną skrupulatność w ich ocenie i należyta staranność w dokonywaniu na ich podstawie ustaleń faktycznych. Namacalnie widoczne to pozostaje w przyjętej przez Sąd ocenie ilości pilotowanych przez oskarżonego S. transportów. Żaden z wymienionych oskarżonych nie wskazał dokładnej ich liczby. Sąd Apelacyjny nie musi dodawać, że w przypadku pomawiania oskarżonego takie liczby z ust pomawiających by padły. Tymczasem za podstawę ustaleń faktycznych w tym przedmiocie z powodu braku innych dowodów Sąd przyjął wyjaśnienia oskarżonego i wskazaną przez niego liczbę pięciu transportów. Przy czym ilość przewożonych 15.000 paczek w jednym transporcie prawidłowo

odniósł do innych tego rodzaju transportów i końcowo prawidłowo ustalił, iż oskarżony przewoził co najmniej 75.000 paczek papierosów.

Ponadto obrońca podnosi fakt, że oskarżony S. jeździł oznaczoną trasą i kontaktował się z pilotem co wyklucza jego podporządkowanie grupie, a więc jego działalność była działalnością tzw. podmiotu zewnętrznego świadczącego ściśle określone usługi na rzecz grupy (dwa razy był kierowcą i dwa razy pilotem transportu).

Także i tego stanowiska Sąd Apelacyjny nie podziela. Przemieszczanie się transportów określoną trasą i kontaktowanie się z pilotem jak to określa oskarżony w istocie będące „szukaniem bezpiecznej drogi” nie tylko świadczy o podporządkowaniu grupie, ale jest konsekwencją jej zorganizowania nakierowanego na osiągnięcie określonego celu. Rolą oskarżonego już całkowicie uboczną, ale jako taką prawidłowo ocenioną przez Sąd, było dokonywanie rezerwacji noclegów w Hotelu (...).

Niezasadnym, a przez to nie zasługującym na uwzględnienie jest też zarzut 3 apelacji. Nietrafne są twierdzenia co do rażącej niewspółmierności kar pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych w oparciu o nieprawidłowo zastosowany przepis art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. Co do naruszenia pkt 2 tego artykułu Sąd Apelacyjny wypowiedział się wyżej natomiast podstawą nadzwyczajnego obostrzenia kary i braku możliwości zastosowania wobec oskarżonego art. 41a § 1 k.k.s. i w konsekwencji nie zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności było działanie oskarżonego w grupie przestępczej (art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.). W wypadku oskarżonego nie można mówić o zaistnieniu jakichkolwiek szczególnych okoliczności uzasadniających zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Za takowe nie można uznać aktualnych starań o ułożenie sobie życia, pozostawania w zatrudnieniu, utrzymywania rodziny i przestrzegania prawa. Zwłaszcza, że ta ostatnia okoliczność zupełnie nie znajduje pokrycia w danych z KRK (k.9789).

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego K. S. (2):

Rację ma skarżąca, że Sąd Okręgowy obraził przepis art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. Wytknęła to słusznie w zarzucie II. c. apelacji do czynu przypisanego w pkt. 43, a Sąd Apelacyjny analizę w tym przedmiocie zawarł w wstępnej części i w punkcie I.2 niniejszego uzasadnienia i do niej się teraz odwołuje.

Poza tym przeprowadzona kontrola odwoławcza nie potwierdziła zaistnienia żadnego z zarzuconych błędów w ustaleniach faktycznych, jak też zarzucanej obraży wskazanych przepisów procedury karnej, które to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku, zwłaszcza w zakresie uznania winy tego oskarżonego w popełnieniu czynów przypisanych mu w pkt. 42 i 43.

Żadną miarą nie można dopatrzeć się naruszenia art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k.

Nie ma - zdaniem Sądu Apelacyjnego - jakichkolwiek przesłanek pozwalających uznać, iż Sąd Okręgowy uchybił którejkolwiek z zasad (obowiązków) związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów.

Sąd wskazał szczegółowo w oparciu o jaki materiał dowodowy ustalił, że oskarżony jest sprawcą tych czynów. Odniósł się do wszystkich kwestii wymagających rozważenia, w tym do istnienia grupy przestępczej kierowanej przez braci K. i brania w niej udziału oskarżonego K. S. (2). W tej części odwołać się należy do argumentacji zawartej wyżej w pkt I. 3 i II. 1 niniejszego uzasadnienia. Zachowuje ona aktualność bowiem dotyczy wprost oskarżonego i czyni niezasadnymi zarzuty z punktu I.1 apelacji jego obrońcy. O ile co do braku przesłanek istnienia grupy argumentacja nie wymaga uzupełnienia o tyle co do udziału w jej strukturze oskarżonego i owszem. Ustalenia co do udziału oskarżonego w grupie przestępczej, załadunku papierosów bez akcyzy Sąd Okręgowy poczynił w oparciu wyjaśnienia J. K. (1), K. K. (1) i R. L. (1). Wynika z nich, że podstawową rolą pełnioną przez K. S. (2) było właśnie pakowanie papierosów i załadunek na środki transportu. W ocenie obrońcy oskarżony jedynie świadczył określone usługi na rzecz grupy, nie był zainteresowany ostatecznym wynikiem tych działań gdyż od tego nie zależało jego wynagrodzenie.

Sąd Apelacyjny tego stanowiska obrońcy nie podziela. K. S. (2) nie tylko wykonywał na rzecz grupy wskazane wyżej czynności, ale miał pełną świadomość przynależności do tej grupy przestępczej i wykazywał gotowość do działania na rzecz grupy. Pakowanie papierosów do transportu niejednokrotnie wiązało się z ich ukrywaniem w różnego rodzaju ładunkach. Ponadto udowodnione 9-krotne działanie nie było działaniem okazjonalnym i odbywało się, co ustalono ponad wszelką wątpliwość w dwóch miejscowościach, a mianowicie w O. i O. co dowodzi jego dyspozycyjności i oddania grupie. Całości dopełnia prawidłowa, wbrew twierdzeniom skarżącej, ocena powiązań socjologiczno – psychologicznych tego oskarżonego z grupą przestępczą braci K..

Tak więc Sąd Apelacyjny stanowczo i kategorycznie stwierdza, iż działalność oskarżonego K. S. (2) nie nosiła znamion tzw. podmiotu zewnętrznego świadczącego usługi na rzecz grupy lecz był jej członkiem i działał na jej rzecz.

Natomiast takim właśnie podmiotem zewnętrznym świadczącym usługi na rzecz grupy K. był właśnie M. K. (1). I nie jest to kwestia braku tożsamości kryteriów, jak chce skarżąca, ale oceny całokształtu relacji powiązań łączących zarówno K. S. (2) jak i M. K. (1) z J. i K. K. (1). Takowej kompleksowej oceny braku podstaw do uznania M. K. (1) za członka tej grupy przestępczej Sąd Okręgowy dokonał na k.95-96 uzasadnienia wyroku. Sąd Apelacyjny w pełni tę analizę akceptuje i stwierdza, iż zestawianie działania tych dwóch oskarżonych jest nadużyciem. Zwieńczeniem jej kompletności i zasadności pozostaje okoliczność, iż bracia K. pomogli M. K. (1) rozpocząć własną działalność związaną z przemytem papierosów do Niemiec, udostępniając mu kontakty z dostawcami papierosów, co byłoby wykluczone gdyby M. K. (1) był podporządkowanym im członkiem grupy. Nie do pogodzenia też jest by M. K. (1) będąc szefem zorganizowanej grupy przestępczej trudniącej się przewozem papierosów bez akcyzy z Polski do Niemiec mógł jednocześnie przynależać do struktur grupy konkurencyjnej.

Podstawą ustaleń udziału oskarżonego K. S. (2) w grupie przestępczej w tym i ilości załadunków papierosów bez akcyzy jak wskazano wyżej były wyjaśnienia J. K. (1), K. K. (1) i R. L. (1). W oparciu o wyjaśnienia tych współoskarżonych Sąd przyjął, że K. S. (2) uczestniczył co najmniej dziewięć razy w ładowaniu papierosów w łącznej ilości nie mniejszej niż 233.446 paczek, na co składały się papierosy pakowane 5 razy na samochód ciężarowy R. L. (1) w przyjętej na korzyść oskarżonego minimalnej ilości, którą dla tych pojazdów podał J. K. (1), to jest 30.000 paczek jednorazowo, trzy transporty na busa przyjęte z braku danych przeciwnych, w ilości 15.000 paczek jednorazowo oraz papierosy w ilości 28.466 paczek, przy pakowaniu których oskarżony został zatrzymany w dniu 2 stycznia 2007 roku na ul. (...) w O..

Wyjaśnienia wszystkich wyżej wymienionych, nie tylko R. L. (1), zostały szczegółowo przeanalizowane i ocenione przez Sąd na k. 109-110 uzasadnienia. Nie widząc potrzeby powtarzania tej analizy, Sąd odwoławczy do niej się odwołuje. Nie podziela tym samym zarzutu skarżącej niewiarygodności wyjaśnień R. L. (1) w punkcie I.1 apelacji i błędnych ustaleń wskazanych w punkcie II.a apelacji. Jest rzeczą oczywistą, iż w ramach swobodnej oceny dowodów mieści się możliwość oceny ich zmienności. Warunkiem oceny takiego stanowiska jako zasadnego jest jedynie to, aby znalazło ono należyte i wszechstronne uzasadnienie, oparte na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego, uwzględniające zasady wiedzy, logicznego rozumowania oraz wskazania doświadczeni życiowego. Nie ma jakichkolwiek przesłanek pozwalających uznać, iż Sąd orzekający uchybił tej zasadzie postępowania dowodowego i oceny dowodów.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także kolejnych zarzutów apelacji. Przy czym podstawą ich nieuwzględnienia jest analiza dokonana przez Sąd Apelacyjny we wstępnej wspólnej części niniejszego uzasadnienia i do niej w tym miejscu się odwołuje. I tak:

- odnośnie zarzutu apelacji I.1 /-wylczenie Izby Celnej w O..../ - analiza zawarta w punkcie II.3 niniejszego uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu I.2 apelacji – analiza z punktu II.3 uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu I.3 apelacji – analiza z punktu III.1 uzasadnienia,

- odnośnie zarzutu II.b apelacji – analiza z punktu II.3 uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu II.e apelacji – analiza z punktu I.1 uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu II.f apelacji – analiza z punktu II.4 uzasadnienia,

Co do uzasadnionego zarzutu II.c apelacji Sąd Apelacyjny wypowiedział się wyżej. Natomiast nie podzielił kolejnego zarzutu II.d tej apelacji. Wyczerpana bowiem została przesłanka nakazująca stosowanie nadzwyczajnego obostrzenia kary z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s., a więc popełnienie umyślnego przestępstwa skarbowego, a wartość przedmiotu czynu zabronionego jest duża (podatek akcyzowy 1.829.626 zł.). Ta przesłanka wespół z działaniem w zorganizowanej grupie stanowiły postawę nadzwyczajnego obostrzenia kary orzeczonej wobec oskarżonego.

Powyższe w zestawieniu z całkowicie nieakceptowaną argumentacją skarżącą co do incydentalności czynów oskarżonego czynią zarzut III apelacji całkowicie niezasadnym.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego M. M. (1):

W wypadku tego oskarżonego przeprowadzona kontrola odwoławcza nie potwierdziła zaistnienia żadnego z zarzuconych naruszeń prawa materialnego jak też obrazy wskazanych przepisów procedury karnej, które to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku, zwłaszcza w zakresie uznania winy tego oskarżonego w popełnieniu czynów przypisanych mu w pkt. 52 i 53.

Nie ma - zdaniem Sądu Apelacyjnego - jakichkolwiek przesłanek pozwalających uznać, iż Sąd Okręgowy uchybił którejkolwiek z zasad związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów. Sąd wskazał szczegółowo w oparciu o jaki materiał dowodowy ustalił, że oskarżony jest sprawcą tych czynów. Odniósł się do wszystkich kwestii wymagających rozważenia, w tym do istnienia grupy przestępczej kierowanej przez braci K. i brania w niej udziału oskarżonego M. M. (1). W tej części odwołać się należy do argumentacji zawartej wyżej w pkt I. 3 i II. 1 niniejszego uzasadnienia. Zachowuje ona w pełni aktualność i czyni niezasadnymi zarzuty z punktu I apelacji jego obrońcy. Generalnie argumentacja ta co do udziału oskarżonego strukturze grupy nie wymaga uzupełnienia. Niemniej jednak wskazać należy, iż ustalenia w tym przedmiocie Sąd Okręgowy poczynił w oparciu wyjaśnienia J. K. (1), K. K. (1) i T. S. (1). Przy czym analiza wyjaśnień w/w oskarżonych dowodzi, iż mówiąc o roli oskarżonego M. częściej niż nazwiskiem posługiwali się jego pseudonimem (...). Wynika z nich, że podstawową rolą pełnioną przez M. M. (1) było pilotowanie transportów, ale też jeździł jako kierowca.

W ocenie obrońcy oskarżony jedynie świadczył określone usługi na rzecz grupy. Był opłacanym kierowcą lub pilotem, nie była to stała przydzielona mu rola i nie wykonywał żadnych poleceń na rachunek grupy.

Sąd Apelacyjny tego stanowiska obrońcy absolutnie nie podziela. M. M. (1) nie tylko wykonywał na rzecz grupy wskazane wyżej czynności, ale miał pełną świadomość przynależności do tej grupy przestępczej. Nie tylko wykazywał gotowość do działania na jej rzecz, ale pilotując transporty przestrzegał wszystkich obowiązujących rygorów w trakcie przewozu papierosów. Mowa tu o wskazywanych przez braci K. zmianach kierowców i pilotów w miejscowości S. przed przekroczeniem granicy. Ponadto udowodnione 5-krotne działanie w okresie zaledwie trzech miesięcy (przerwanym zatrzymaniem transportu w W.) nie było działaniem okazjonalnym. Także w oparciu o wyjaśnienia J. K. (1) Sąd przyjął, że M. M. (1) uczestniczył w pilotowaniu pięciu transportów papierosów w łącznej ilości nie mniejszej niż 84.013 paczek. Na tę liczbę składały się papierosy przewożone bussem w ilości cztery razy po 15.000 paczek jednorazowo i papierosy w ilości 24.013 paczek zabezpieczone w trakcie zatrzymania w W..

Sąd Apelacyjny nie podzielił także kolejnych, zawartych w punktach II i III apelacji, zarzutów. Podstawą ich nieuwzględnienia jest analiza dokonana przez Sąd Apelacyjny we wstępnej wspólnej części niniejszego uzasadnienia w punktach III.1 i II.3 i do niej w tym miejscu się odwołuje. I w oparciu o tę analizę stwierdza prawidłowość poczynionych przez Sąd Okręgowy wyliczeń uszczupień należności publicznoskarbowych w tym należnego podatku akcyzowego w kwocie 687.917 zł. i tym samym prawidłowość zakwalifikowania przestępstwa paserstwa akcyzowego z art. 65 § 1 k.k.s.,

a nie jak się tego domaga obrońca z art. 65 § 3 k.k.s. W konsekwencji prawidłowość wymierzenia oskarżonemu za czyn przypisany w punkcie 53 wyroku kary pozbawienia wolności nie budzi najmniejszych wątpliwości.

Całkowicie niezasadnym, a przez to nie zasługującym na uwzględnienie jest też zarzut IV apelacji. Stwierdzić należy i to kategorycznie, iż wymierzając oskarżonemu kary Sąd I instancji uwzględnił dyrektywy wymiaru kary wymienione w art. 53 k.k. i żadną miarą nie można dopatrzeć się naruszenia tego przepisu jak też przepisu art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 41a § 1 k.k.s. (apelacja zawiera omyłkę pisarską). Sąd Okręgowy dokonując wyboru rodzaju kar i ich wysokości powyższe dyrektywy miał na uwadze i właściwie je ocenił.

Nietrafne są też twierdzenia skarżącego co do braku możliwości zastosowania wobec oskarżonego art. 41a § 1 k.k.s. i w konsekwencji nie zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Zastosowanie przepisu art. 41a § 1 k.k.s. było jak najbardziej zasadne, a podstawą jego zastosowania było działanie oskarżonego w grupie przestępczej (art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.). W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest szczególnych okoliczności uzasadniających zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Za takowe nie uznaje pozostawiania oskarżonego w zatrudnieniu za granicą, a w okresach bezrobocia pomocy w prowadzeniu działalności gospodarczej swojej życiwej partnerce. Oceny tej nie zmienia próba pozyskania funduszy unijnych i w oparciu o nie rozpoczęcia działalności gospodarczej.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego Z. F. (1):

W wypadku tego oskarżonego przeprowadzona kontrola odwoławcza nie potwierdziła zaistnienia żadnego z zarzuconych naruszeń prawa materialnego jak też obrazy wskazanych przepisów procedury karnej, które to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku, zwłaszcza w zakresie uznania winy tego oskarżonego w popełnieniu czynów przypisanych mu w pkt. 63 i 64.

Nie można nie wskazać jednej rzeczy, iż zawarte w tej apelacji zarzuty okazały się nie tylko nietrafne, ale również w części niewłaściwie (co najmniej niespójnie) skonstruowane.

Przypomnieć należy, że w świetle ugruntowanego stanowiska orzecznictwa sądowego o obrazie prawa materialnego można mówić dopiero wówczas, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego (gdy ustalenia faktyczne poprzedzone oceną zgromadzonych w sprawie dowodów nie są kwestionowane), Sąd wadliwie zastosował normę prawną lub bezzasadnie jej nie zastosował, bądź gdy zarzut dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego Sąd do jego bezwzględnego respektowania. Konsekwencją zarzutu obrazy prawa materialnego jest niekwestionowanie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd orzekający (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 04 sierpnia 2009 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 143/09, KZS 2009/7-8/60, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie o sygn. akt WA 3/09, OSNwSK 2009/1/566).

Tymczasem obrońca oskarżonego podniósł (jako pierwszy) zarzut naruszenia prawa materialnego, a mianowicie przepisu art. 258 § 1 k.k. i jednocześnie zarzuty obrazy przepisów postępowania (w tym odnoszących się do oceny dowodów) oraz (finalnie) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. To właśnie prowadzi do wniosku o co najmniej niespójności wywiedzionej apelacji.

Niezależnie od powyższego – w ocenie Sądu Apelacyjnego – wszystkie podniesione zarzuty jako pozbawione racji nie mogły doprowadzić do zmiany wydanego rozstrzygnięcia w kierunku postulowanym przez obronę. Kontrola instancyjna nie potwierdziła bowiem, by postępowanie w niniejszej sprawie było obarczone jakimikolwiek uchybieniami, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku.

Nie ma jakichkolwiek przesłanek pozwalających uznać, iż Sąd Okręgowy uchybił którejkolwiek z zasad (obowiązków) związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów. Sąd wskazał szczegółowo w oparciu o jaki materiał dowodowy ustalił, że oskarżony jest sprawcą tych czynów. Odniósł się do wszystkich kwestii wymagających rozważenia, w tym do istnienia grupy przestępczej kierowanej przez M. K. (1) i brania w niej udziału oskarżonego Z. F. (1). W tej części odwołać się należy do argumentacji zawartej wyżej w pkt I. 3 i II. 2 niniejszego uzasadnienia.

Zachowuje ona w pełni aktualność bowiem dotyczy wprost oskarżonego i czyni niezasadnymi odpowiednie zarzuty z punktu 1 i 3 apelacji jego obrońcy. Generalnie argumentacja ta co do udziału oskarżonego w strukturze grupy nie wymaga uzupełnienia. Przypomnieć jedynie należy, iż to na jego posesji w miejscowości J. między innymi przeładowywano, gromadzono, przechowywano i załadowywano jadące do Niemiec transporty. Ustalenia w tym przedmiocie jak też pozostałych działań i roli oskarżonego w grupie Sąd Okręgowy poczynił w oparciu o wyjaśnienia wszystkich oskarżonych tworzących tę grupę przestępczą, a więc M. i T. K., A. W. oraz samego oskarżonego Z. F. (1). W wypadku oskarżonych T. K. (2) i A. W. dotyczy to ostatnich wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Wyjaśnienia tych oskarżonych, co do istnienia i organizacji tworzonej przez nich grupy, znajdują pełne potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych dostarczających im papierosy, a więc S. K. (1), J. G. (1), M. M. (2) i M. N. (1). I nie było to bezkrytyczne przyjęcie za wiarygodne wyjaśnień tych współoskarżonych w zakresie pomówienia Z. F. (1) o współudział w zorganizowanej grupie przestępczej lecz prawidłowo uargumentowana i przekonująco uzasadniona ich ocena. Dowodzi ona, iż w wypadku oskarżonego Z. F. (1) nie mamy doczynienia, wbrew twierdzeniom skarżącego, ze zwykłym współsprawstwem lecz świadomym uczestnictwem w strukturach tej grupy przestępczej.

Nie można też mówić o błędzie w ustaleniach faktycznych co do ilości nie mniejszej niż 385.500 paczek papierosów bez znaków akcyzy w przemyśle których oskarżony uczestniczył. Sąd Okręgowy oparł się tu na wiarygodnych w zakresie czasu, liczby dostaw i ilości papierosów przywiezionych do J. i Polnego wyjaśnieniach współoskarżonych S. K. (1), J. G. (1) i M. M. (2). Uzasadził przy tym dlaczego w tym zakresie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonych M. K. (1), Z. F. (1) i A. W. co do ilości nabytych przez nich papierosów i w konsekwencji co do ilości papierosów przewiezionych przez członków grupy i sprzedanych na terytorium Niemiec J. M. (1). Zestawienie ustalonych okoliczności dotyczących sposobu działania grupy M. K. (1) z faktem, iż członkowie tej grupy dokonali nabycia wszystkich papierosów dostarczonych przez S. K. (1), J. G. (1) i M. M. (2) wyczerpuje przyjętą ilość nie mniej niż 385.500 paczek.

Całkowicie niezasadnymi, a przez to nie zasługującymi na uwzględnienie okazały się też zarzuty dotyczące orzeczonej wobec oskarżonego kary. Oskarżony był uprzednio karany sędownie co wynika z informacji KRK (k.9794) trudno więc mówić o błędzie w ustaleniach faktycznych.

Nie można też podzielić zarzutu obrazy art. 53 i 55 k.k. oraz art. 12 i 13 k.k.s. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na całkowitym pominięciu zasady indywidualizacji. Skarżący zdaje się mylić zasadę indywidualizacji kary ze zbiorczym omówieniem okoliczności mających wpływ na wymiar kary. A już zdecydowanie skarżący przesadził stawiając zarzut odpowiedzialności zbiorowej oskarżonych w niniejszej sprawie.

Ustosunkowując się do zarzutu 4 apelacji stwierdzić należy i to kategorycznie, iż orzekając o karze Sąd I instancji uwzględnił dyrektywy wymiaru kary wymienione w/w przepisach i żadną miarą nie można dopatrzeć się ich naruszenia.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonych: M. M. (2) i S. K. (1):

Apelacja obrońcy oskarżonych zasługiwała na uwzględnienie w części dotyczącej zarzutu (1 pkt a i c) do czynów przypisanych tym oskarżonym w punktach 67a i 70a oraz zarzutu (1 pkt b) do czynów przypisanych w pkt. 67a, 67b i 70a, 70b. Szczegółowego uzasadnienia w tym zakresie Sąd Apelacyjny dokonał w części wstępnej oraz w punktach (I.1 i I.2) niniejszego uzasadnienia i do niej w tym miejscu się odwołuje.

Natomiast Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu obrazy prawa materialnego sformułowanego w punkcie (1.d – art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 1 § 1 k.k.s.) apelacji. Szczegółowego uzasadnienia jego nieuwzględnienia dokonał w punkcie (I.1) niniejszego uzasadnienia i zachowuje ono swą aktualność.

Poza tym przeprowadzona kontrola odwoławcza nie potwierdziła zaistnienia żadnego z zarzuconych błędów w ustaleniach faktycznych, jak też zarzucanej obrazy przepisów procedury karnej art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 113 które to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku,

zwłaszcza w zakresie uznania winy w popełnieniu czynów przypisanych w punktach 67a, 67b oskarżonemu M. i 70a, 70b oskarżonemu K..

Skarżący w punktach 2 i 3 apelacji formułuje zarzuty i wskazuje ustalenia, które winny doprowadzić do wniosków odmiennych od tych poczynionych przez Sąd I instancji. Przede wszystkim w punktach 2. ppkt 1 i 3.b kwestionuje prawidłowość dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych i oceny materiału dowodowego w tym zakresie co do ilości transportów papierosów oraz ilości przewożonych paczek papierosów przez oskarżonych S. K. (1) i M. M. (2).

Sąd Apelacyjny przedmiotowych zarzutów absolutnie nie podziela. Stwierdza kategorycznie i stanowczo, iż Sąd Okręgowy poczynił tu ustalenia rzec by można kompletne. Bardzo szczegółową, skrupulatną i kompleksową analizę tej części materiału dowodowego przeprowadził dzieląc na poszczególnych dostawców. I tak co do skupu i następnie sprzedaży papierosów bez polskich znaków akcyzy K. K. (2), a więc co do czynów przypisanych im odpowiednio w punktach 67a i 70a zawarł na k.120 uzasadnienia wyroku. Z kolei co do skupu i sprzedaży papierosów bez polskich znaków akcyzy grupie M. K. (1), a więc co do czynów przypisanych im odpowiednio w punktach 67b i 70b zawarł na k. 116 (M.) i k. 114-115 (K.) uzasadnienia wyroku. Nie zachodzi konieczność by tę analizę powtarzać zwłaszcza, że Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości ją popiera i akceptuje. Co do obu (z punktu widzenia odbiorców) działań podkreślenia wymaga z jednej strony jej kompleksowość i przekrojowość z drugiej zaś jej drobiazgowość. Sąd Apelacyjny jeszcze raz odwołując się do prawidłowej oceny dokonanej przez Sąd Okręgowy na k. 120 oraz k. 116 i k. 114-115 uzasadnienia podkreśli logikę i konsekwencję przy jednoczesnym zachowaniu matematycznej precyzji obliczeń (dotyczy to także wskazania dostaw własnych każdego z oskarżonych jak i pilotowanych).

W tym stanie rzeczy biorąc pod uwagę ocenę zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy żadną miarą nie można podzielić zarzutów procesowych zawartych w punkcie 2.a ppkt 1 apelacji powołujących obrazę przepisów postępowania art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. mających wpływ na treść orzeczenia. Nie można też podzielić stanowiska by dokonana, odnośnie ilości nabytych papierosów, ocena nosiła znamiona dowolności i uwzględniała jedynie okoliczności niekorzystne dla oskarżonych. Stwierdzić należy i to kategorycznie, iż Sąd Okręgowy wnikliwie i skrupulatnie, a przy tym prawidłowo ocenił wyjaśnienia oskarżonych także i w tym przedmiocie, wskazując wyczerpująco w pisemnych motywach rozstrzygnięcia k. 120 oraz k. 116 i k. 114-115 dlaczego uznał za przekonujące ich wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego i dał im wiarę, a wyjaśnieniom złożonym na rozprawie, dlaczego i z jakich względów, odmówił waloru wiarygodności. Tę ocenę Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje.

Pozostałe sformułowane w punktach 2 i 3 apelacji zarzuty były przedmiotem rozważań i w konsekwencji oceny dokonanej przez Sąd Apelacyjny wyżej we wstępnej, wspólnej części niniejszego uzasadnienia i do niej w tym miejscu się odwołuje. I tak:

- odnośnie zarzutu apelacji 2.a ppkt 2,3,4 - analiza zawarta w punkcie II.3 niniejszego uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu 2.b apelacji – analiza zawarta w punkcie II.3 uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu 2.c ppkt 1,2,3 apelacji – analiza zawarta w punkcie II.3 uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu 3.b apelacji – analiza zawarta w punkcie II.3 uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu 3.c apelacji – analiza zawarta w punkcie II.3 uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu 3.d apelacji – analiza zawarta w punkcie II.3 uzasadnienia,
- odnośnie zarzutu 3.e apelacji – analiza zawarta w punkcie II.5 uzasadnienia,

Mając na względzie całość powołanych ustaleń Sąd Apelacyjny czyny przypisane oskarżonemu M. M. (2) zakwalifikował:

- w punkcie 67a stosując art. 2 § 2 k.k.s. z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w brzmieniu ustawy z dnia 10.09.1999r. i przyjął za podstawę skazania art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s.,

- w punkcie 67b z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i przyjął za podstawę skazania art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s.

Natomiast oskarżonemu S. K. (1) uchylając uprzednio orzeczoną w punkcie 71 karę łączną pozbawienia wolności i grzywny czyny przypisane temu oskarżonemu zakwalifikował:

- w punkcie 70a stosując art. 2 § 2 k.k.s. z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w brzmieniu ustawy z dnia 10.09.1999r. i przyjmując za podstawę skazania art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. (odpadła przesłanka stosowania wobec oskarżonego nadzwyczajnego obostrzenia kary) wymierzył karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 60 stawek dziennych przyjmując jedna stawkę za równą kwocie 50 złotych,

- w punkcie 70b z art. 54 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i przyjął za podstawę skazania art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s.

Wobec oskarżonego S. K. (1) orzekł karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych po 50 złotych każda.

W ocenie Sądu Apelacyjnego orzeczone wobec oskarżonego M. M. (2) jak i ukształtowane na nowo wobec oskarżonego S. K. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny uwzględniają stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów jak i zawinienie sprawców. Niewątpliwie przypisane oskarżonym czyny charakteryzują się bardzo wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Na bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości wskazują kierunkowość działania, wielokrotność, cykliczność i powtarzalność działań sprawców. Przy ocenie i orzekaniu kar grzywny miał na uwadze z jednej strony rozmiar szkody wyrządzonej przestępstwami z drugiej warunki osobiste i majątkowe oskarżonych.

W stosunku do oskarżonego S. K. (1) uwzględnił jego dotychczasową niekaralność sądową.

Sąd Apelacyjny w stosunku do oskarżonych nie dopatrywał się podstaw do skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności. Tak orzeczone w bezwzględny wymiarze kary są, jak wskazano wyżej, adekwatne do stopnia ich winy i społecznej szkodliwości dowiedzionych im przestępstw.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego A. W.:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny nie podzielił zarówno jej zarzutów, jak i wywodów przytoczonych na ich poparcie.

Obrońca oskarżonego opiera się na zarzucie rażącej niewspółmierności orzeczonej w bezwzględny wymiarze kary pozbawienia wolności. Jak wskazuje orzecznictwo Sądu Najwyższego, niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar, wymierzona za przypisane oskarżonemu przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (Wyrok SN z dnia 30.11.1990r., OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39).

Mając powyższe na względzie stwierdzić należy i to kategorycznie, iż wymierzając oskarżonemu A. W. karę Sąd I instancji uwzględnił powyższe wskazania i żadną miarą nie można ich uznać za rażąco surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Zgodnie z przepisem art. 53 k.k. Sąd ma obowiązek uwzględnić przy wymiarze kary stopień winy sprawcy, stopień społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Winien też uwzględnić okoliczności dotyczące przedmiotowej i podmiotowej charakterystyki przestępstwa oraz osoby sprawcy. Sąd Okręgowy dokonując wyboru rodzaju kar i ich wysokości powyższe dyrektywy miał na uwadze, właściwie je ocenił. Miał na uwadze fakt jego działania z innymi osobami działaniem w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej. Wbrew twierdzeniom skarżącego kary wymierzył proporcjonalne do okresu przynależności oskarżonego do grupy przestępczej, jego zaangażowania w działalność grupy, pełnionej w niej roli, ilości papierosów, których dotyczyły jego działania, wysokości osiągniętych przez niego korzyści. Ocena dotyczyła zarówno kar pozbawienia wolności, jak i wymierzonej obok niej kary grzywny. Określając wysokość stawki dziennej grzywny Sąd miał na uwadze warunki osobiste i rodzinne oskarżonego, jego sytuację majątkową oraz możliwości zarobkowe.

Przy tym kategorycznie i stanowczo wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom skarżącego prawidłowość proporcji i spójności orzeczonych kar jednostkowych jak i kary łącznej nie budzi najmniejszych zastrzeżeń. Absolutnie nie do podzielenia jest stanowisko skarżącego odnoszące orzeczone wobec oskarżonego kary do kar orzeczonych w stosunku do oskarżonych C. S., D. A. (1), K. S. (1), K. S. (2) czy E. H. (1). Wymienieni oskarżeni działali w innej grupie przestępczej i pełnili w niej zgoła inne role.

W stosunku do oskarżonego wyczerpane zostały przesłanki nakazujące stosowanie nadzwyczajnego obostrzenia kary z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. Tak więc zastosowanie przepisu art. 41a § 1 k.k.s. było uzasadnione. Sąd Apelacyjny akceptuje, iż w odniesieniu do tego oskarżonego nie można mówić o zaistnieniu szczególnych okoliczności uzasadniających zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Za takowe nie uznaje późniejszego przestrzegania prawa oraz ułożenia spraw osobistych i życiowych.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego M. N. (1):

Apelacja obrońcy tego oskarżonego w części dotyczącej zarzutów 1, 3, 5 i 6 jest zasadna i zasługiwała na uwzględnienie. W pozostałej części jej zarzuty na uwzględnienie nie zasługiwały. Dla czytelności analizy zarzutów apelacyjnych celowe będzie ich rozstrzygnięcie w systematyce odpowiadającej przyjętej w uzasadnieniu tego środka odwoławczego.

Odnośnie czynu z punktu 83 wyroku (punktu LXV aktu oskarżenia):

Zarzuty apelacyjne 5 i 6 obrońcy oskarżonego należało zdecydowanie podzielić.

Przystępując do oceny ich zasadności podnieść w pierwszej kolejności należy, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest tą immanentną cechą czynu, która pozwala na odróżnienie czynów błahych od poważnych i uznanie za przestępstwo tylko takich, które faktycznie i realnie szkodzą określonym dobrom jednostki, bądź dobru społecznemu. Ta zmienna cecha czynu, który formalnie wyczerpuje wszystkie znamiona danego przestępstwa, podlega indywidualnemu stopniowaniu i w zależności od konkretnych okoliczności podmiotowych, jak i przedmiotowych może być znikoma, bądź nieznaczna, bądź w końcu wysoka lub nawet szczególnie wysoka. Katalog okoliczności wyznaczających stopień społecznej szkodliwości czynu ma charakter zamknięty i został przez ustawodawcę określony w treści przepisu art. 115 § 2 k.k.

Zgodnie z powołanym przepisem przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

W realiach niniejszej sprawy, patrząc przez pryzmat wyżej zarysowanych kryteriów, należy stwierdzić, iż zaszyły podstawy do zastosowania art. 1 § 2 k.k., a tym samym przyjęcia, że społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 83 wyroku jest znikoma. Bezsprzecznym jest, że działanie oskarżonego nie wyrządziło żadnej szkody. Z okoliczności popełnienia czynu wynika, że bezpośrednią przyczyną pozostawienia w mieszkaniu 5 sztuk

amunicji do broni palnej było przeoczenie, a nie zła wola oskarżonego. Z pewnością zachowaniu oskarżonego nie towarzyszyła motywacja o charakterze nagannym. Oczywistym jest zatem, że powyższe okoliczności przemawiają za ustaleniem stopnia społecznej szkodliwości czynu na możliwie niskim znikomym poziomie w rozumieniu okoliczności wymienionych w art. 115 § 2 k.k. Z tych też względów Sąd odwoławczy uchylił rozstrzygnięcie z punktu 83 i w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie LXV na podstawie art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. postępowanie karne w stosunku do M. N. (1) umorzył kosztami w tej części obciążając Skarb Państwa.

Odnosnie czynu z punktu 82 wyroku (punktu LXIV aktu oskarżenia):

Bez wątpienia Sąd Okręgowy obraził przepis art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i dlatego słusznie wytknął to naruszenie prawa materialnego obrońca oskarżonego. Sąd Apelacyjny analizę w tym przedmiocie zawarł w wstępnej części i w punkcie I.2 niniejszego uzasadnienia i do niej się w tym momencie odwołuje.

Jednakże nie podzielił zarzutów 2 i 4 apelacji i zawartego w nich stanowiska sprowadzającego się do twierdzenia, iż stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego w punkcie 82 nie jest znaczny, a oskarżony zasługuje na skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

Badając na tle niniejszej sprawy przesłanki przewidziane w treści art. 66 § 1 k.k. warunkujące stosowanie w/w instytucji w postaci stopnia winy, jak i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 82, Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, że dokonana przez Sąd Okręgowy ich ocena jako znacznych nie jest zawyżona. O stopniu społecznej szkodliwości czynu decydują bowiem okoliczności zarówno natury przedmiotowej (rodzaj i charakter naruszanego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia), jak i podmiotowej (postać zamiaru albo brak zamiaru dokonania czynu zabronionego motywacja sprawcy). Natomiast wyznaczenie stopnia zawinienia wymaga ustalenia najpierw wszystkich przesłanek przypisania winy, a więc dojrzałości sprawcy i jego poczytalności, rozpoznawalności bezprawności czynu oraz braku anormalnej sytuacji motywacyjnej występującej w nasileniu uniemożliwiającym wymaganie od sprawcy dania posłuchu normie prawnej. Ocena w/w elementów w realiach niniejszej sprawy pozwala na ustalenie, że zarówno stopień winy jak i społecznej szkodliwości tego czynu były znaczne, jak ustalił to Sąd Okręgowy. Mało tego brak jest podstaw by złagodzić rygorystyczną ocenę w/w przesłanek. Przyznanie się do winy i postawa zaprezentowana przez oskarżonego w toczącym się postępowaniu świadczą bez wątpienia o tym, że zrozumiał naganność swego postępowania, ale wskazanego wyżej stopnia społecznej szkodliwości czynu nie równoważą. Tu należało mieć na względzie działania oskarżonego wprawdzie w stosunkowo niedługim okresie, ale 5 odbytych transportów i tym samym znaczną ilość przewiezionych papierosów, a w konsekwencji konkretną wysokość spowodowanych tymi działaniami uszczupleń w zakresie podatku akcyzowego, podatku VAT i należności celnej. Nie można tracić z oczu działania w celu osiągnięcia korzyści i wysokości osiągniętej przez oskarżonego korzyści.

W świetle powyższego brak jest podstaw do zastosowania wobec oskarżonego M. N. (1) dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny czyn przypisany oskarżonemu M. N. (1) w punkcie 82 zakwalifikował z art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i przyjmując za podstawę skazania art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. (odpadła przesłanka stosowania wobec oskarżonego nadzwyczajnego obostrzenia kary) wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 80 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 50 złotych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego kary te są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i jego zawinienia.

Bez wątpienia oskarżony M. N. (1) zasłużył na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W tej kwestii Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podtrzymał argumentację

Sądu Okręgowego. Jednocześnie uznał za celowe skrócenie, do minimalnego, okresu próby i nie uznał za konieczne oddanie oskarżonego pod dozór kuratora.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego K. K. (2):

W wypadku tego oskarżonego przeprowadzona kontrola odwoławcza nie potwierdziła zaistnienia obrazy wskazanych przepisów procedury karnej, które to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku, zwłaszcza w zakresie uznania winy tego oskarżonego w popełnieniu czynu przypisanego mu w punkcie 88.

Nie ma żadnych przesłanek pozwalających uznać, iż Sąd Okręgowy uchybił którejkolwiek z zasad podniesionych przez skarżącego, a związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów. Sąd wskazał szczegółowo w oparciu o jaki materiał dowodowy ustalili, że oskarżony jest sprawcą przypisanego mu czynu. Odniósł się do wszystkich kwestii wymagających rozważenia, w tym do oceny wyjaśnień współoskarżonych J. G. (1), S. K. (1) i M. M. (2) stanowiących podstawę ustaleń co do przestępczego działania K. K. (2). Wyjaśnienia tych oskarżonych w sposób jednoznaczny i konsekwentny wskazują, że odbiorcą i nabywcą papierosów bez akcyzy, które przywozili do G. był właśnie oskarżony K. K. (2). Analiza tych wyjaśnień dowodzi dwóch kwestii. Po pierwsze, iż to K. K. (2) zamawiał papierosy, a po ich dostarczeniu odbierał je i za nie płacił. Po drugie istnienia osoby o imieniu D., ale która to osoba jedynie pomagała K. K. (2) przy przeładunku papierosów. W każdym razie stwierdzić należy i to jednoznacznie, iż prawidłowo uargumentowana i przekonująco uzasadniona przez Sąd Okręgowy ocena wyjaśnień tych współoskarżonych wyklucza ich uznanie za bezpodstawne pomówienie K. K. (2). Wprost przeciwnie dowodzi ona, iż w wypadku oskarżonego nie mamy doczynienia, jak twierdził, z udostępnieniem parkingu lecz działaniem polegającym na nabywaniu, przechowywaniu oraz zbyciu innym osobom papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy. Ponadto z wyjaśnień tych współoskarżonych wynikają wprost bądź możliwe były do wyliczenia ilości papierosów nabytych od nich przez K. K. (2). J. G. (1) dostarczył 12000 paczek, S. K. (1) 40000 paczek, a M. M. (2) 80000 paczek. Szczegółowa analiza tych wielkości została przeprowadzona przez Sąd Okręgowy na k. 120 pisemnego uzasadnienia i nie zachodzi konieczność ponownego jej powtórzenia.

Jednakże orzeczenie w stosunku do oskarżonego K. K. (2) zapadło z obrazą przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 2 § 2 k.k.s. oraz art. 41a § 1 k.k.s. oraz, czego nie podnosił skarżący, przepisu art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. Te kwestie były już analizowane we wstępnej części niniejszego uzasadnienia oraz w punktach (I.1 i I.2) niniejszego uzasadnienia i zachowują swą aktualność.

Jako, że w konsekwencji błędnego zastosowania przepisu art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. Sąd niezasadnie przy rozważaniu kwestii warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności zastosował art. 41a § 1 k.k.s. rozważenia i oceny w tym miejscu wymaga orzeczonej wobec oskarżonego kara. Przy uwzględnieniu także powyższych okoliczności orzeczonej kary nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się także podstaw do skorzystania w stosunku do oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Tak wymierzona oskarżonemu pozostaje adekwatna do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości dowiedzionego mu przestępstwa.

I ostatnia kwestia, biorąc pod uwagę systematykę tej apelacji, związana jest z omawianymi wyliczeniami. To kwestia sposobu wyliczenia wartości rynkowej papierosów na potrzeby orzeczonego środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów. Szczegółową analizę w tym zakresie Sąd Apelacyjny przeprowadził wyżej w punkcie II. 3 niniejszego uzasadnienia gdzie wykazał, iż wartość rynkowa jednej paczki wyliczona na 3 zł. jest to faktyczna średnia cena występująca w obrocie w realiach przedmiotowej sprawy w okresie najwcześniejszym, a więc najkorzystniejszym dla oskarżonych.

W konsekwencji całkowicie prawidłowe i zasadne jest rozstrzygnięcie dotyczące oskarżonego K. K. (2) zawarte w punkcie 95 wyroku. Prawidłowo ustalone i przypisane oskarżonemu ilości papierosów, które zakupił od J. G. (1) 12.000 paczek, S. K. (1) 40.000 paczek i M. M. (2) 80.000 paczek stanowiły podstawę do zobowiązania

uczestniczących w tym obrocie do wyliczonej w oparciu o wskazane wyżej zasady (razy 3 zł. za paczkę), zapłaty ich równowartości solidarnie.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego A. K.:

Także w wypadku A. K. kontrola odwoławcza nie potwierdziła zaistnienia żadnego z zarzuconych błędów w ustaleniach faktycznych, jak też zarzucanej obrazy wskazanych przepisów procedury karnej, które to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku, zwłaszcza w zakresie uznania winy tego oskarżonego w popełnieniu czynu przypisanego mu w punkcie 89.

Żadną miarą nie można dopatrzeć się naruszenia art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. Nie ma - zdaniem Sądu Apelacyjnego - jakichkolwiek przesłanek pozwalających uznać, iż Sąd Okręgowy uchybił którejkolwiek z zasad związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów.

Sąd wskazał szczegółowo w oparciu o jaki materiał dowodowy ustalił, że oskarżony jest sprawcą przypisanego mu czynu. Odniósł się do wszystkich kwestii wymagających rozważenia, w tym do kwestii odpowiedzialności tego oskarżonego w innych toczących się przeciwko niemu sprawach.

Ustalenia co do sposobu działania przestępczego oskarżonego Sąd Okręgowy poczynił w oparciu wyjaśnienia J. J. (2) i J. K. (1) zestawiając je z wyjaśnieniami właśnie oskarżonego. I nie jest tak jak twierdzi skarżący, iż podstawą ustaleń były wyłącznie dowody niekorzystne dla oskarżonego. Sąd Okręgowy wyraźnie wskazał, w której części wyjaśnieniom oskarżonego wiary odmówił, a które podzielił i uznał za wiarygodne. Bez wątplenia zasadnie odmówił im wiary w tej części w której pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami J. J. (2) i J. K. (1). Tymczasem skarżący twierdzi, iż Sąd nie wyjaśnił roli J. J. (2) jaką pełnił w procederze obrotu papierosami. Podnosił ponadto, iż A. K. nigdy mnie miał bezpośredniego kontaktu z J. K. (1). Sąd Apelacyjny tego stanowiska obrońcy absolutnie nie podziela. J. J. (2) nie tylko doprowadził do współpracy oskarżonego z J. K. (1), ale także początkowo pośredniczył w ich transakcjach na których także zarobił. Już ten fakt dyskwalifikuje wersję oskarżonego o konkurencyjności grup, jak określa, J. J. (2) i J. K. (1). Zasadnie zatem Sąd Okręgowy uznał wyjaśnienia J. J. (2) za jasne, szczegółowe i konkretne, a ponadto korespondujące z wyjaśnieniami oskarżonego J. K. (1). Z zestawienia wyjaśnień tych oskarżonych niezbity pozostaje fakt nie tylko znajomości A. K. z J. K. (1), ale także ich współpracy, której istotę i rozmiary oddaje czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 89. Żadną miarą tych prawidłowych ustaleń nie można wzruszyć sugerowanym przez skarżącego naruszeniem prawa do obrony oskarżonego A. K. poprzez zaniechanie przeprowadzenia na etapie postępowania przygotowawczego i niemożliwość przeprowadzenia na etapie postępowania sądowego konfrontacji oskarżonych A. K. i J. K. (1).

Sąd Apelacyjny nie podziela też zarzutu dotyczącego powagi rzeczy osądzonej. I tak w sprawie II Ks 3/08 Sądu Rejonowego w Ostródzie (8965-9001) A. K. został prawomocnie skazany za czyn ciągle polegający na tym, że w okresie od lutego 2006 roku do grudnia 2006 roku wielokrotnie nabył od innych osób, a następnie dostarczył innej osobie wyroby tytoniowe bez wymaganych znaków skarbowych akcyzy, sprowadzone uprzednio z Federacji Rosyjskiej na terytorium Polski z pominięciem przepisów podatkowych i celnych w ilości nie mniejszej niż 40.000 paczek.

Prawomocne skazanie za czyn ciągle rodzi powagę rzeczy osądzonej, której zakres wyznaczony jest ustalonym w wyroku czasem popełnienia tego czynu, co wyklucza przypisanie skazanemu kolejnych, takich samych jednostkowych zachowań z okresu opisanego w prawomocnym wyroku. Zatem nabywanie przez A. K. papierosów bez znaków akcyzy w okresie od lutego do marca 2006 roku jest objęte powagą rzeczy osądzonej. Dlatego też w pełni uzasadnione było przypisanie oskarżonemu A. K. popełnienia czynu polegającego na nabyciu papierosów, które następnie sprzedał J. K. (1) jedynie w okresie od listopada 2005 roku do stycznia 2006 roku i jedynie w ilości nie mniejszej niż 10.000 paczek, pomimo iż z wyjaśnień oskarżonego J. K. (1) wynikało, że papierosy od A. K. nabywał do marca 2006 roku co najmniej 15 razy w ilości po co najmniej 700 „sztang”.

Całkowicie niezasadnym, a przez to nie zasługującym na uwzględnienie jest też zarzut 3 apelacji obrońcy oskarżonego. Wymierzonych oskarżonemu kar pozbawienia wolności i grzywny żadną miarą nie można uznać za rażąco surowe. Są współmierne do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości dowiedzionego mu przestępstwa. Także zastosowanie

wobec oskarżonego przepisu art. 41a § 1 k.k.s. było jak najbardziej zasadne, a podstawą jego zastosowania było uczynienie sobie z procederu stałego źródła dochodu.

Sąd Apelacyjny także nie dopatrył się w odniesieniu do oskarżonego zaistnienia szczególnych okoliczności uzasadniających zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Za takowe nie uznał pozytywnej opinii z miejsca zamieszkania oraz faktu, iż w chwili obecnej nie toczą się z jego udziałem inne postępowania karno-skarbowe.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego J. M. (1):

Sąd Apelacyjny generalnie nie podzielił żadnego z zarzutów apelacji obrońcy tego oskarżonego.

Nie ma racji skarżąca upatrująca uchybienia procesowego w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej wynikającej z naruszenia art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w rozstrzygnięciu skazującym oskarżonego J. M. (1) za czyny w dużej części tożsame – w Jej ocenie – wynikające ze skazania oskarżonego przez Sąd Rejonowy w B. oraz Sąd Krajowy w H. w Niemczech.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do przyjęcia, że zachodzi ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej. Dowodzi tego lektura obu orzeczeń, a mianowicie Sądu Rejonowego w B. (k.9717-99719) oraz Sądu Krajowego w H. (k.118-135). Wynika z nich, iż wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 28 sierpnia 2008 roku J. M. (1) za paserstwo zawodowe podatkowe skazany został na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W związku z popełnieniem kolejnych przestępstw J. M. (1) skazany został przez Sąd Krajowy w H. na łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 9 miesięcy uwzględniającą karę orzeczoną wcześniej przez Sąd Rejonowy w B.. Lektura uzasadnienia tego wyroku wskazuje, że dotyczy on trzech jednostkowych transakcji sprzedaży przez J. M. (1) papierosów swoim odbiorcom na terenie Niemiec. Przy czym tylko jedna z tych transakcji, z dnia 15 stycznia 2007 roku, miała miejsce w okresie przypisanego oskarżonemu w niniejszym postępowaniu czynu. Brak jest przy tym podstaw by czyn przypisany oskarżonemu w wyroku Sądu Rejonowego w B. uznać za odpowiednik czynu ciągłego. W tym stanie rzeczy odpada argumentacja skarżącej w tym przedmiocie zawarta w uzasadnieniu apelacji. Zatem z uwagi na brak okoliczności świadczących o tożsamości tych czynów brak jest podstaw do umorzenia postępowania w oparciu o art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Ponadto Sąd Apelacyjny nie dopatrył się żadnego z zarzuconych błędów w ustaleniach faktycznych, jak też zarzucanej obraży wskazanych przepisów procedury karnej, które to uchybienia mogłyby rzutować na treść wydanego wyroku, zwłaszcza w zakresie uznania winy tego oskarżonego w popełnieniu czynu przypisanego mu w punkcie 94.

Co do zarzutów I.1 i II.1 apelacji rację ma skarżąca co do samego faktu zaistnienia sprzeczności w przyjętej ilości papierosów bez polskich znaków akcyzy w sentencji w punkcie 94 wyroku gdzie przyjęto ilość nie mniejszą niż 1.109.593 paczki, a uzasadnieniem gdzie przyjęto ilość nie mniej niż 1.039.043 paczek. Ale nie można się zgodzić z twierdzeniem, iż nie mamy tu doczynienia z omyłką rachunkową. W tej mierze podzielić należy uzasadnienie Sądu Okręgowego, który omówił swój błąd jako omyłkę rachunkową. W istocie taką jest co wynika z wyliczeń ilości nabytych papierosów zawartych na k. 127-129 uzasadnienia wyroku. Nie zachodzi konieczność szerokiego ich omawiania. Wystarczy zsumowanie 390.000 paczek nabytych od braci K. (1), 339.043 paczek nabytych od grupy K. i 310.000 (40.000, 150.000, 99.000, 21.000) paczek wynikających z wyjaśnień samego oskarżonego co daje liczbę 1.039.043 paczek.

Co do zarzutu I.2 apelacji po części należało go podzielić. Dlatego Sąd Apelacyjny w punkcie II.3 niniejszego uzasadnienia szczegółowo doprecyzował i wyjaśnił tę kwestię i do tego w tym miejscu się odwołuje. Analiza ta dowodzi też, iż wysokości kwot zasądzonych wobec oskarżonego J. M. (1) tytułem środka karnego ściągnięcia równowartości przypadków przedmiotów zostały przez Sąd Okręgowy ustalone prawidłowo i tym samym czyni niezasadnym zarzut II.2 apelacji.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił czasookres działalności oskarżonego J. M. (1) w tym początkową, kwetionowaną w zarzucie II.3 apelacji, datę ustaloną od stycznia 2005 roku. Bardzo szczegółową analizę tej kwestii Sąd Okręgowy

przeprowadził na k. 126-129 uzasadnienia wyroku. Nie zachodzi konieczność by tę analizę powtarzać zwłaszcza, że nie jest dotknięta błędem. W tej kwestii Sąd Okręgowy prawidłowo oparł się na wyjaśnieniach J. Z. złożonych w sprawie (...) Sądu Rejonowego w Ostródzie. Zresztą zweryfikował je, wbrew twierdzeniom skarżącej, z wyjaśnieniami J. i K. K. (1) jak też wyjaśnieniami J. M. (1) we wskazanym wyżej fragmencie uzasadnienia. Zupełnie niezrozumiałe jest też stanowisko skarżącej nakazujące z dużą ostrożnością, przez pryzmat reguł art. 5 § 2 k.p.k., traktować dowód z wyjaśnień J. Z.. To, że J. Z. nie żyje nie oznacza utraty wartości dowodowej jego wyjaśnień. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie wymagają one weryfikacji. Z wyjaśnień J. Z. pierwszego kierowcy braci K. złożonych w sprawie II Ks 3/08 Sądu Rejonowego w Ostródzie wynika, że bracia K. dostarczali papierosy J. M. (1) jeszcze w okresie poprzedzającym maj 2005 roku. Całości dopełnia sam fakt skazania J. i K. K. (1) w sprawie za nabywanie pochodzących z przemytu papierosów bez polskiej akcyzy i przewożenie ich z Polski do Niemiec w okresie od stycznia do października 2005 roku.

Co do zarzutu II.4 apelacji to stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy poczynił tu równie szczegółowe ustalenia. Bardzo szczegółową, skrupulatną i kompleksową analizę tej kwestii przeprowadził na k. 126-129 uzasadnienia wyroku. Nie zachodzi konieczność by tę analizę powtarzać zwłaszcza, że Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości ją popiera i akceptuje. Podkreślenia wymaga z jednej strony jej kompleksowość i przekrojowość z drugiej zaś jej drobiazgowość. Zupełnie niezrozumiałym dla Sądu jest stanowisko skarżącej dopatrującej się błędnych ustaleń w rozróżnieniu ilości transportów i ilości paczek papierosów. To rozróżnienie jest wynikiem treści składanych wyjaśnień i nadużyciem jest wykazywanie tego jako błędu. W każdym razie przyczyną zupełnie niepotrzebnej polemiki. W takową Sąd Apelacyjny wdawać się nie będzie i jeszcze raz odwołując się do prawidłowej oceny dokonanej przez Sąd Okręgowy na k. 126-129 uzasadnienia nabytą przez J. M. (1) liczbę określa na 1.039.043 paczek papierosów.

W tym stanie rzeczy biorąc pod uwagę zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy logikę i konsekwencję przy jednoczesnym zachowaniu matematycznej precyzji żadną miarą nie można podzielić zarzutów procesowych zawartych w punktach I.3 i I.4 apelacji powołujących obrazę przepisów postępowania art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. mających wpływ na treść orzeczenia. Skarżąca wskazuje ustalenia, które winny doprowadzić do wniosków odmiennych od tych poczynionych przez Sąd I instancji. Wszystkie one były jednak przedmiotem rozważań i w konsekwencji oceny dokonanej przez Sąd Okręgowy. Ocenę tą w pełni Sąd Apelacyjny akceptuje i dlatego też przy analizie zarzutów by uniknąć powtarzania argumentacji przyjął taką systematykę (odniesienia).

Żadną miarą nie można podzielić stanowiska by dokonana, odnośnie ilości nabytych papierosów, ocena nosiła znamiona dowolności i uwzględniała jedynie okoliczności niekorzystne dla oskarżonego. Lektura uzasadnienia tej apelacji nie pozwala oprzeć się wrażeniu, iż skarżąca ustaleniom Sądu meriti przeciwstawiła po prostu własne zapatrywanie oparte na własnej ocenie materiału dowodowego i z całokształtu tego materiału akcentuje jedynie elementy pozwalające poprzeć przyjętą linię obrony. Natomiast stwierdzić należy i to kategorycznie, iż Sąd Okręgowy wnikliwie i skrupulatnie, prawidłowo ocenił materiał dowodowy w tym przedmiocie, wskazując wyczerpująco w pisemnych motywach rozstrzygnięcia k.126-129, które dowody uznał za przekonujące, a którym i z jakich względów odmówił waloru wiarygodności. Tę ocenę Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje.

Całkowicie niezasadny jest też zarzut II.5 apelacji. Bez wątpienia prawidłowe, w wypadku oskarżonego J. M. (1), są ustalenia, iż uczynił ze swej działalności stałe źródło dochodu. W tym wypadku należy mieć na względzie karalność oskarżonego za przestępstwo skarbowe i tym samym wielokrotność zachowań. Nie dyskwalifikując argumentacji skarżącej w tym przedmiocie Sąd Apelacyjny wskazuje, iż nie wyklucza ona przyjętych przez Sąd Okręgowy ustaleń. W tej mierze bowiem należy mieć na względzie, iż stałe źródło dochodu nie jest równoznaczne z wyłącznym źródłem dochodów, a jako takie właśnie stara się wykazać skarżąca prowadzenie przez oskarżonego działalności gospodarczej i uzyskiwania z niej dochody.

Na uwzględnienie nie zasługuje też ostatni z zarzutów skarżącej, a mianowicie zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzonych oskarżonemu. Kary wymierzone oskarżonemu są współmierne do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości dowiedzionego mu przestępstwa. Uwadze Sądu nie uszła uprzednia wielokrotna karalność sądowa oskarżonego (k.9812-9813).

Kończąc analizę poszczególnych środków odwoławczych Sąd Apelacyjny odwołuje się ponownie do przyjętej systematyki niniejszego uzasadnienia. Przypomina, iż dążąc do wszechstronnego i czytelnego ustosunkowania się do wszystkich zarzutów, a jednocześnie by uniknąć powtarzania argumentacji przy ich analizie dokonał zabiegu „wyjęcia przed nawias” skarżonych powtarzalnie w apelacjach uchybień. Ze względów oczywistych (systematyka k.p.k.) nie mógł tego uczynić w odniesieniu do zarzutów dotyczących orzeczonych wobec poszczególnych oskarżonych kar. Trudno bowiem byłoby zaakceptować zbiorczą analizę zarzutów dotyczących orzeczonych kar przed rozstrzygnięciem argumentacji kwestionujących winę, a przytaczanych w bardzo drobiazgowych zarzutach przez poszczególnych skarżących.

Z konieczności zatem w bardzo ograniczonym zakresie Sąd Apelacyjny ustosunkowywał się do zarzutów odnoszących się do kary w bardzo ograniczonym zakresie sprowadzając odpowiedzi do krótkiej akceptacji bądź też kontrowania argumentacji skarżących w tym przedmiocie oraz wskazywania na istnienie bądź brak szczególnych okoliczności uzasadniających zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Z wyjątkiem oskarżonych K., M., N. i K. gdzie kształtował nową karę bądź zachodziła konieczność ponownej jej oceny.

W tym miejscu generalnie stwierdzić należy, iż odnosząc się do orzeczonych w sprawie wobec poszczególnych oskarżonych kar Sąd Okręgowy dochował wewnętrznej zgodności i spójności wyroku.

Każdorazowo uwzględniał dyrektywy wymiaru kary wymienione w art. 53 § 1 i 2 k.k. Dokonując wyboru rodzaju kar i ich wysokości uwzględniał długość okresu działania poszczególnych oskarżonych, ilość będących przedmiotem tych działań papierosów i w konsekwencji konkretną wysokość spowodowanych tymi działaniami uszczupień w zakresie podatku akcyzowego, podatku VAT i należności celnej. Miał na uwadze fakt działania samodzielnego bądź też w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej. W wypadku stwierdzenia działania w grupie przestępczej kary wymierzył proporcjonalnie do okresu przynależności, zaangażowania w działalność grupy, pełnionej w niej roli, ilości papierosów, których dotyczyły działania, wysokości osiągniętych korzyści. Ocena dotyczyła zarówno kar pozbawienia wolności, jak i wymierzanych kar grzywny. W wypadku kary grzywny miał na uwadze warunki osobiste i rodzinne poszczególnych oskarżonych, ich sytuację majątkową oraz możliwości zarobkowe. Także prawidłowość proporcji i spójności orzeczonych kar jednostkowych jak i kar łącznych nie budziła zastrzeżeń.

Orzekając o karze Sąd Okręgowy chociaż wielokrotnie dokonywał zbiorczego omówienia okoliczności mających wpływ na ich wymiar dochował zasady indywidualizacji kary.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O opłatach należnych od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa orzekł zgodnie z art. 8, a w stosunku do oskarżonych S. K. (1) i M. N. (1) art. 10 Ustawy z dnia 23 VI 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U 49, poz.223 z późn. zm.) zaś co do pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. (mając na uwadze sytuację materialną oskarżonych i wymierzenie kar i środków karnych o charakterze finansowym) oraz odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu M. N. (1) w punkcie 83 na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu S. M. (1) orzekł na podstawie § 14 ust. 1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).